

**ТОМ РОБИНС
БЪРНИ КЪЛВАЧА
НЕЩО КАТО ЛЮБОВНА
ИСТОРИЯ**

Превод от английски: Димитър Коцев - Шошо, 1993

chitanka.info

*В памет на Кийт Уаймън и Бети Боуен:
ако има място, където хората отиват след смъртта,
неговите собственици имат цяло състояние в лицето на тях
двамата.*

На всички, на чиито писма не съм отговорил.

И на Г.Р. — специална доставка.

*Няма защо да напускаш стаята
си.*

*Остани зад масата и слушай.
Дори не слушай, просто чакай.
Дори не чакай.
Стой неподвижен и самотен.
Светът сам открито ще ти се
предостави.*

*Той няма друг избор, освен да си
свали маската.*

*Той ще се търкулне пред
краката ти в екстаз.*

Франц
Кафка

*Това трябва да бъде рисунка на моята
любима ябълка. Тя е също така голо тяло и
бутилка. Тя е също така пейзаж. Нищо не може
да се сравни с натюромортите.*

Ерика Джонг

ПРОЛОГ

Ако тази пишеща машина не може да го направи, тогава, майната му, невъзможно е да бъде направено.

Това е чисто новата Ремингтън SL-3 — машината, която дава отговор на въпроса: „Кое е по-трудно: да се опитваш да четеш «Братя Карамазови», докато слушаш записи на Стиви Уондър, или да търсиш велиденски яйца върху клавиатурата на пишеща машина?“ Това е черешката върху шапката на каубойката. Хамбургерът, поднесен от сервитьорката-гений. Императорската карта.

Предчувствам, че романът на моите мечти се крие в Ремингтън SL-3, макар че тя пише по-бързо, отколкото аз изричам думите. Въобще не ѝ пuka, че миналата седмица гигантски сухоземен рак прищипа пръста, с който печатам. При най-малкото предизвикателство тази сладурана проговаря като електрически Шекспир и ще ти изтрака страница и половина, само ако я изгледаш по-упорито.

— Какво търсите от една пишеща машина? — попита ме продавачът.

— Нещо повече от думи — отговорих аз — кристали. Искам да пращам към своите читатели заряди от кристали, някои от които да са с цветовете на орхидеи и божур, а други да улавят радиосигнали от секретен град, който е нещо средно между Кони Айлънд и Париж.

Той ми препоръча Ремингтън SL-3.

Старата ми пишеща машина се казваше Оливети. Познавам един изключителен жонгльор на име Оливети. Нямат връзка. Макар че съществува сходство между жонглирането и творчеството на пишещата машина. Номерът е, когато разпилееш нещо, то да изглежда като част от представлението.

В своя шкаф, под три ключа държа последната бутилка Анаис Нин (зелен етикет), успешно прехвърлена от Пунта дел Висионарио преди Революцията. Довечера ще изтегля тапата. Ще инжектирам десет кубически сантиметра в един зрял лимон така, както го правят местните. Ще засмуча. И ще започна...

Ако тази пишеща машина не може да го направи, ще си заложа главата, че е невъзможно да бъде направено.

ПЪРВА ФАЗА

1

В последната четвърт на двадесети век, във време, когато западната цивилизация залязваше прекалено бързо, за да е утешително, и все пак прекалено бавно, за да е много вълнуващо, голяма част от света седеше на ръба на един все по-бързо посъпъващ театрален стол в очакване, с различни смесици от ужас, надежда и отегчение, да се случи нещо важно.

Скоро трябаше да се случи нещо важно. Невъзможно бе цялата колективна интуиция да греши относно това. Но какво щеше да бъде то? И щеше ли да бъде апокалиптично, или възродително? Лечение на рака или ядрен гръм? Промяна във времето или промяна в морето? Земетресения в Калифорния, пчели-убийци в Лондон, араби на стоковата борса, живот в лаборатория или НЛО на поляната пред Белия Дом? Дали Мона Лиза щеше да пусне мустаци? Дали долларът щеше да се провали?

Християнските поклонници на сценария за Второто Пришествие бяха убедени, че след изпълнена с напрежение пауза от две хиляди години не е далеч моментът, в който ще тупне и вторият ботуш.

А пет от най-известните психолози на епохата, след срещата си в хотел „Челси“, предсказаха, че скоро Атлантида отново ще изплува от дълбините. На това последното Принцеса Лей-Чери отговори:

— Има два изчезнали континента... Единият бил Хаваи, наречен Му — Майката, чиито върхове все още се отразяват в нашите чувства — земята на веселите танци, рибарската музика, цветята и щастието. Има три изчезнали континента... Единият сме ние — влюбените.

Каквато и да е нашата оценка за мислите на Принцеса Лей-Чери, засягащи географски въпроси, трябва да се съгласим, че последната четвърт на двадесети век беше труден период за влюбените. Беше време, когато жените открито се възмущаваха от мъжете. Време, когато мъжете се чувстваха предадени от жените. Време, когато романтичните взаимоотношения заприличаваха на пролетен мраз и изоставяха много деца във враждебните и стръмни ледени планини.

Никой вече не беше наясно какво да прави с Луната.

2

Представете си августовска нощ. Принцеса Лей-Чери се взираше през прозореца на своята таванска стая. Луната беше пълна. Луната беше толкова издута, че всеки миг щеше да се катурне. Представете си как се събуджате и откривате, че Луната е паднала по лице на пода на банята като покойния Елвис Пресли, отровен от бананови кори. Тази Луна можеше да забърка диви страсти във всяка апатична крава. Луна, която можеше да събуди дявола в зайчето от приказките. Луна, която можеше да превърне малки фъстъчета в лунни камъни. Червената шапчица — в злия вълк. В продължение на повече от час Лей-Чери не откъсваше поглед от небесната мандала.

— Какъв е смисълът на Луната? — попита тя Омагьосания Принц.

Омагьосаният Принц се направи, че тя е задала глупав въпрос. Може би наистина беше глупав. Същият въпрос, зададен на Ремингтън SL-3, предизвиква следния отговор:

Албер Камю е писал, че единственият сериозен въпрос е дали да се самоубиеш, или не.

Том Робинз е писал, че единственият сериозен въпрос е дали времето има начало и край.

Камю явно е станал от леглото със задника напред, а Робинз вероятно е забравил да навие будилника.

Съществува само един сериозен въпрос. И той е:

Кой знае как да задържим любовта?

Отговорете ми и аз ще ви кажа дали да се самоубивате или не.

Отговорете ми и аз ще ви помогна по въпроса за началото и края на времето.

Отговорете ми и аз ще ви разкрия смисъла на Луната.

3

Погледнато исторически, хората от класата на Лей-Чери не са се влюбвали много-много. Те се женели заради власт и богатство, заради традициите и наследниците, а „истинската любов“ оставяли за масите. Масите нямали какво да губят. Но това беше последната четвърт на двадесети век и, с изключение на няколко дивашки клоуна в Африка, монарсите по света отдавна се бяха примирили със своята простосмъртна, макар и не толкова демократична, същност. Семейството на Лей-Чери бе точно такъв случай.

От деня на своето изгнание, преди повече от трийсет години, Кралят бе направил кариера в хазартните игри. Покерът беше неговата професия. Въпреки че напоследък бе опитал и в сърдечната хирургия. Една главна клапа в сърцето му бе отстранена и подменена с тефлонов заместител. Изкуствената клапа функционираше успешно, но при отваряне и затваряне издаваше металически звук. Когато беше възбуден, всеки наоколо разбираше това. Поради ясно доловимия звук на сърцето му, той вече не можеше да се занимава с покер — игра, при която са необходими прикритост и бълфиране.

— Господи! — казваше той. — Когато изтегля добра ръка, дрънча като чинелен състав.

Той прекарваше времето си, като гледаше спорт по телевизията и линееше по доброто старо време, когато можеше да смаже всеки първокласен играч на покер.

Съпругата му, Кралицата — някогашната красавица на седем столици, нямаше интереси и имаше наднормено тегло. В Америка беше посетила толкова много социални чай-партита от втора категория, благотворителни модни ревюта и галаконцерти насам, галаконцерти натам, че бе почнала да издава една постоянна миризма на пате дъо фоа гра, точно като подвижна работилница за деликатеси.

Нямаше си придворна дама, затова ѝ бяха нужни два часа за обличане, а, тъй като тя сменяше одеждите си три пъти дневно, гизденето, обсипването със скъпоценности и боядисването на нейното туловище си беше един цял работен ден. Кралицата много отдавна бе

предала съпруга си на клапата, а дъщеря си — на таванска стая. Синовете й (тя едва си спомняше техния брой) се бяха разпилели из Европа, оплетени в безкрайни финансови авантюри (най-вече от съмнително естество), и за нея бяха загубени. Тя имаше само едно близко същество: куче чихуахуа, което притискаше към гърдите си.

Ако някой го попиташе какво очаква от последната четвърт на двадесети век, Кралят би отговорил: „Сега, когато надеждата за възстановяване на монархията вече не е реална, най-съкровените ми желания са «Моряците» от Сиатъл да спечелят първенството, «Свръхзвуковите» от Сиатъл да успеят да влязат в доиграванията на НБА, «Морските Соколи» от Сиатъл да отидат на Супербоул и спортните коментатори да бъдат заменени със сър Кенет Кларк“.

Същият въпрос, отнесен към Кралицата, би предизвикал следния отклик: „О-о, спагсти-о. (Нейният любим американскизъм). Какфо да ошакваш от луди хора? Шастлифа съм само, че майн фатър и мама миа са ф Раят и не се налага да штрадат от ушасни модерни фремена. Sacre bleu! Аз дафам шфоето на короната и туй то!“ Кралицата беше учила английски в седем столици.

Всяка нощ, върху един извехтял, но разкошен кашански килим, до покритото с балдахин легло, Кралица Тили, приличаща на огромни възглавници от дъвка, падаше на коленете си и се молеше за възвръщането на Короната, здравето на нейното чихуахуа, състоянието на операта и... толкоз. Всяка нощ Крал Макс се промъркваше в кухнята, за да изплюска с лъжица солта и захарта, които докторите отстраняваха от ястията му денем.

„Има нещо друго, освен петте века кръвосмешение, което пречи на това кралско семейство“ — мислеше си Принцеса Лей-Чери, която клюкарските хроникьори напоследък определяха като „бивша мажоретка, лунатична обществена активистка, трагична красавица, която се е усамотила в таванска стая“.

„Това семейство е застигнато от Меланхолията на Последната Четвърт на Двадесети Век“.

Дворецът на семейството в изгнание Фьорстенберг-Баркалона (каквото си беше тяхното име) беше обширна триетажна жълта дървена къща на брега на Пъджит Саунд. Къщата била построена през 1911-та за един сиатълски барон на дървесината, който, реагирайки срещу куличките, куполите и капандурите, украсяващи сградите в стил готика на хората от неговото съсловие, пожелал „американска къща, къща без финтифлюшки“, и получил точно каквото поискал. Това беше един хамбар, кутия с оствър покрив. Издигаше се сред десет акра къпинови храсти като изоставено радио, изльчващо скърцане и шепот в дъжда. Къщата бе дадена на Макс и Тили от ЦРУ.

Родината на Фьорстенберг-Баркалона в момента беше в ръцете на дясната военна хунта, поддържана от правителството на Съединените Щати и, разбира се, от Римокатолическата църква. Докато открито негодуваха, че хунтата силно ограничава гражданските свободи, Щатите все пак нямаха желание да се намесват във вътрешните работи на една суверенна държава, особено такава, на която може да се разчита като съюзник срещу онези държави с леви уклони, в чиито вътрешни работи Щатите редовно се намесваха. Щатите се беспокояха от вероятността някои роялисти, все още верни на Макс и Тили, да разстроят политическата стабилност в тази част на света. Щатите изплащаха на Крал Макс скромна помощ, за да стои мирен и да не разпалва духовете. Всяка година на Коледа папата изпращаше на Тили разпятие, свещ или някоя друга дрънкулка, благословена лично от него.

Веднъж Принцеса Лей-Чери използва една папска свещ с цел самозадоволяване. Тя се надяваше, че в съответния момент ще бъде навестена я от Агнеца, я от Звяра, но, както обикновено, посети я само Ралф Нейдър.

5

Ако ЦРУ си въобразяваше, че неговата гостоприемност ще смае монограмираниите чорапи на Макс и Тили Фьорстенберг-Баркалона, то за пореден път грешеше. През първото десетилетие на своето пребиваване кралската двойка не се оплакваше от усойната стара постройка, тъй като се страхуваше, че ги подслушват. Но с течение на времето напредналата възраст ги бе направила нахални (смелостта на детството като пъстърва се завръща към извора) и те мърмореха колкото си искаха.

Кралят заставаше на прозореца (през полувремето или паузата за реклами) и загрижен се взираше в пълзящия къпинов прилив.

— Сигурно ще стана първият монарх в историята, убит от къпини — роптаеше той. Тефлоновата клапа му пригласяше. Кралицата галеше своето чихуахуа:

— Снаеш ли кой е шифял тук преди ние? Смоуки Мецока.

Лей-Чери бе разбрала, че е безсмислено да уговоря родителите си да се преместят.

Макс, висок мъж с конска физиономия и мустаци като тези на Хитлер, клатеше глава в знак на отрицание толкова силно и продължително, че ако беше с корона, тя щеше да се катурне и да се изтърколи в къпиновите храсти.

— Като си смениш мястото зад масата, няма да размесиш картите — каза Макс.

— Мештене? Таси шедмица имам три приема — каза Кралица Тили. — Не! Забравям. Имам *четири* приема. О-о, спагети-о.

Също като две букви „Р“, заключени в испанска книжка с песнички, Тили и Макс се таяха в своя замък, подобен на кутия за обувки, в очакване да бъдат прочетени.

6

Принцесата живееше в таванска стая.

Като дете това беше любимата ѝ стая за игри. Там беше уединено и уютно. Тогава ѝ харесваха ниското, скосено помещение и пълното отсъствие на тапети с гербове. Като дете тя се наслаждаваше на изгледа към Пъджит Саунд през западния прозорец на тавана и на този към планините Каскейд през прозореца, който гледаше на изток. Най-необикновена беше една планина — широка бяла човка, сбираща облаци, която почти изпълваше източния прозорец в дните, когато гледката не биваше закривана от мъгла или дъжд. Планината си имаше име, но Лей-Чери все не можеше да го запомни. „Мисля, че беше някакво индианско име“.

— Tonto? — попита Кралицата.

Сега прозорците бяха боядисани в черно, освен един-единствен малък четириъгълник, през който Принцесата можеше да се радва на случайно късче от Луната.

Принцесата живееше в таванска стая и не излизаше. Можеше да излезе, но тя беше избрала друго. Тя можеше да вдигне прозорците или да изстърже боята, но изборът ѝ беше да не прави и това. Идеята да се заковат прозорците и да се боядисат в черно беше нейна. Таванска стаичка се осветяваше от четиридесетватова крушка. Това също беше нейна идея. Освен това, Принцесата лично беше мебелирала стаята.

Мебелировката на таванска стая се състоеше от нар, нощно гърне и пакет цигари „Кемъл“.

Някога Лей-Чери бе живяла както всяка друга млада жена при своите родители. Тя си имаше стая в северното крило на втория етаж, стая с нормално легло и удобен стол, маса, на която да чете за училище, и тоалетна масичка, напълнена с козметика и бельо. Имаше снимка, която правдиво пресъздаваше рок'енд'рола, и огледало, което ласкателно пресъздаваше нейния собствен образ. Имаше пердата на прозорците и наследствени килими по пода, а по стените плакати на Хавайските острови със снимка на Ралф Нейдър.

Понякога стаята ѝ се виждаше тясна и потискаща в сравнение с „големия бял свят навън“, за който копнееше, и все пак тя си харесваше покоите и спокойно се завръщаше в тях всяка вечер след края на часовете или закриването на това или онова събрание за една или друга екологична кауза.

Дори след като бе изгонена от състава на мажоретките при Вашингтонския университет — едно униизително преживяване, което я подтикна да напусне колежа — тя безпроблемно обитаваше стаята си, както костенурка своята черупка. В онези дни тя съжителстваше с Омагьосания Принц.

Омагьосаният Принц беше крастава жаба. Той живееше в един терариум до леглото на Лей-Чери. И, да, ако сте толкова любопитни, тя беше целувала жабата. Веднъж. Лекичко. И, да, беше се почувствала адски тъпо. Но, когато си принцеса, те привличат неща, които ние от простолюдието трудно разбираме. Освен това, обстоятелствата, при които се беше сдобила с жабата, окуражаваха едно суеверно поведение, пък и с какво едно малко бързо момичешко докосване по главата на жабата е по-тъпо от целуването на снимката на любимия човек, а кой не е целувал снимка по един или друг повод? Лей-Чери общо взето честичко целуваше снимката на Ралф Нейдър.

Тук можем да отбележим, че според фройдисткия анализ на приказките, целуването на жаби символизира фелацио. В това отношение Лей-Чери беше невинна на съзнателно ниво, макар и не толкова наивна като Кралица Тили, която смяташе, че фелацио е

неизвестна италианска опера, и беше притеснена, че не може да открие нейната партитура.

Лей-Чери бе получила Омагьосания Принц от старата Жулиета — последната останала жива от слугите, придружили Макс и Тили в изгнание. При раждането на Лей-Чери в Париж, четири от тези верни хора все още били на служба, но всички, освен Жулиета, умрели скоро, след като кралското семейство се настанило в двореца в Пъджит Саунд. Вероятно от влагата.

Американското правителство също осигури слуга — мъж на име Чък, който трябваше да изпълнява задълженията на градинар, шофьор и човек за всичко. Естествено, той беше информатор на ЦРУ. Тъй като към вродения му мързел възрастта прибавяше и отпадналост, Чък не успяваше да се справи с Големите Северозападни Къпини и те непрекъснато настъпваха към стените на къщата. Зад волана той беше кошмарен. От няколко години насам Крал Макс и Принцесата бяха отказали да се возят с него. Но Чък още возеше Кралицата на нейните тържества и приеми, очевидно без да обръща внимание на издаващите безумен страх молитви към Дева Мария от задната седалка и виковете „О-о, спагети, о!“

Неизменно, на всеки две седмици, Чък сядаше да играе покер с Краля. Дори с издайнническия механизъм на клапата, Кралят неизменно, на всеки две седмици, обираше Чък до шушка. Така Макс прибавяше към своята заплата и тази на Чък.

— Той само за това става — казваше Макс и огромното магарешко лице се подсмиваше на това, което той вероятно смяташе за малка шега с ЦРУ.

Жулиета, от друга страна, беше над осемдесетгодишна, способна и енергична. По удивителен начин тя успяваше да опази огромната къща от паяжини и плесен и в същото време да пере кралското бельо и да приготвя по шест ястия на ден (тъй като Макс и Тили бяха месоядни, а Лей-Чери — вегетарианка и всяко готвене излизаше двойно).

Старата Жулиета не говореше английски, а Лей-Чери, доведена в Америка, когато била не по-висока от кана за вино, не говореше

никакъв друг език. И въпреки това, точно Жулиета разказваше на Лей-Чери приказка всяка вечер преди заспиване, докато тя навърши петнайсет години; винаги една и съща приказка, толкова често повтаряна, че в крайна сметка момичето разбираше не само общото значение, но и всяка отделна дума, макар и произнасяна на чужд език. И точно Жулиета усети истинските мащаби на депресията на Лей-Чери, след като Принцесата преживя спонтанен аборт по време на домакинския мач във Вашингтонския университет. (Тя се намираше във въздуха — високо отскочила — когато кръвта се отприщи и изпод нейната възкъсичка поличка се спуснаха ручейчета като хемофилни състезатели). Точно Жулиета усети, че в онзи есенен следобед нейната млада господарка е изгубила нещо повече от едно бебе, че е изгубила нещо повече от бащата на бебето (защитника от втора линия, студента по право, който оглавяваше университетския отдел на клуб „Сиера“ и възнамеряваше един ден да работи за Нейдър), макар че споменът за него — седнал на скамейката, да се прави на разсеян, докато нея светкавично я изнасят всред объркване и страх — бродеше из съзнанието и сърцето ѝ като грозен призрак с кални обувки.

Жулиета беше човекът, който в безрадостните дни, последвали тези събития, ходеше при нея, скрила жабата в старческите си ръце. Отначало Принцесата не бе във възторг. Но тя беше чувала разкази за тотемите на Стария Свят и, ако жабешката магия наистина можеше да помага, тя щеше да опита, пък ако ще и брадавици да ѝ израснат.

Уви, Жулиета, това беше американска жаба от последната четвърт на двадесети век, време, когато изричането на желания очевидно не водеше до резултат, и затова впоследствие Лей-Чери я кръсти Омагьосания Принц, на името на „онова копеле, което никога не се събужда“.

Сандвичите били измислени от Граф Сандвич, пуканките били измислени от Граф Пуканка, а сосът за салата от Олив Оцетски. Луната измислила природния ритъм. Цивилизацията го отмислила. Принцеса Лей-Чери с удоволствие би го измислила отново, но на този етап не знаеше как.

Тя бе изпекла онази гумена бисквита, наречена диафрагма, и, въпреки това, бе забременяла. С много жени се случва. Тя бе играла ролята на домакиня на онази засукана метална гостенка, наречена спирала, и бе преживяла спазми и инфекции. С много жени се случва. В миг на отчаяние и противно на своите основни принципи, тя бе мушнала хапче в устата си. Разболя се — физически и емоционално. С много жени се случва. Тя бе експериментирала с желета и мармелади, кремове и утайки, спрейове и свещички, прахове и пени и единственият резултат беше, че откри своята романтична същност — тя бе израсла с европейски народни приказки (във всеки случай *една* приказка) — отвратена от технологични текстури, индустриални аромати и вкус на напалм. Така е с много романтични личности.

Тази постоянна битка с възпроизводителния процес — война, в която единствените ѝ съюзници бяха фармацевтичните роботи — вражески агенти, чиято синтетична помощ като че ли бе повече коварна, отколкото надеждна — гризеше с пластмасови зъби самите ѝ разбирания за любовта. Дали е дотам параноично подозрението, че всички тези спирачки, джунджурии и вещества, изработени да предотвратят зачеването, са направени с цел не да се освободи жената от биологическите и обществени мъки, легнали върху естествените ѝ страсти, а по-скоро, според лукав план на капиталистическите пуритани, тяхната цел е да технологизиратекса, да разградят тъмните му сокове, да консервираят дивия му огън, да каталогизират сладката му мръсотия, да го търкат, докато стане чист (чист като лабораторен автоклав, чист като болнично легло), да го уеднакват, да го направят безопасен; да отстранят риска от неконтролирами чувства, нелогични постъпки и дълбоки отдавания (като заместват тези рискове с по-малко

тайнствените, по-кратки рискове от инфекции, кръвоизливи, рак и нарушен баланс на хормоните); да, да направят сексуалната любов толкова безопасна, еднаква и санитарна, толкова ловка и хитра, толкова обичайна, че вече въобще да не е израз на любов, а на едно почти анонимно, почти независимо, епикурейско почесване на някакъв съrbеж, съrbеж, който е далеч от някаква директна връзка с трескавите загадки на Живота и Смъртта, и почесване, програмирано така, че да не пречи на истинските цели на човешките същества в едно капиталистическо, пуританско общество, тоест да създават блага и да ги консумират?

Тъй като нямаше възможност да отговори на този въпрос — тя дори не можеше да го зададе, без да се задъха — и тъй като обедните срещи в паркинга на задната седалка в колата на нейното гадже определено бяха лишени от конкретни романтични подробности, които тя винаги беше свързвала съсекса, Принцесата реши, че трябва да започне второ изгнание — безбрачието. Но преди да успее благополучно да пресече границата, тя бе застигната от нейния биологичен данъчен служител, който взе своя суров данък.

10

Когато нейният любим — защитникът — я помоли да направи с бременността „каквото трябва“, Принцеса Лей-Чери облегна челото си върху стъклената маса във вегетарианския ресторант, където вечеряха, и заплака.

— Не — каза тя. — Не, не, не.

Беше деветнайсетгодишна, а вече бе преживяла един аборт. Тя не можеше да понесе втори.

— Не — каза тя.

От всяко синьо око провисна по една сълза като дебела жена, надвесила се от прозореца на апартамент. Те потръпнаха, закрепиха се и пак потръпнаха, сякаш изпитваха ужас от несигурното пътешествие надолу по бузите. Докато трептяха, сълзите ѝ за миг отразиха лъскавината на соевата извара в чинията ѝ. „Край на смукачите, край на стоманата. По-добре да изпразнят от съдържание сърцето и ума ми, отколкото матката. Повече от година мина от онзи аборт, а чувствам, че онова място все още е болно. Чувствам горчилка, вместо сладост, чувствам стържене, когато трябва да е гладко, чувствам тъмнолилаво, когато трябва да е розово. Смъртта е вдигнала ергенско парти в най-святата част на моето тяло. От сега нататък това място принадлежи на живота“.

Всеки път, когато технологията унищожава някой съкровен природен процес, чувствителните надушват сяра. За Принцеса Лей-Чери абортите носеха не само вонята на тоталитаризма, но и писъка на предадена плът. Но ако още един аборт беше неприемлива идея, то и перспективата на едно ненавременно майчинство бе също така обезпокояваща — и причините не бяха единствено прозаични. Фьорстенберг-Баркалона бяха древен род, в който бяха възникнали строги правила. Ако жена, член на семейството, желае да се радва на пълни привилегии, ако един ден ѝ предстои да стане кралица, то тя не трябва да се жени, нито да ражда преди двайсет и една годишна възраст, а също така, преди навършването на тази възраст, тя не бива да напуска родителското огнище. Въпреки че смяташе себе си за човек

от народа, Лей-Чери всъщност силно желаеше пълни права на монарх, Лей-Чери вярваше, че може да използва тези права в помощ на света.

— В приказките и митовете преобладават разказите за спасени принцеси — разсъждаваше тя — Не е ли време някоя принцеса да отвърне на жеста?

Лей-Чери си представяше принцесата като героиня.

Както отговори Кралица Тили, когато Макс я попита какво мисли, че иска от живота тяхната единствена дъщеря: „Тя иска да черпи света една Кока-Кола“.

— Какво?

— Тя иска да церпи сфета една Кока-Кола.

— Е — каза Макс. — Тя не би могла да си го позволи. Пък и светът ще си поиска диетично Пепси. Защо тя, вместо това, не вземе да почерпи мен едно мартини.

11

Беше есен, сезонът, в който цъфти смъртта. Дъждът се плискаше върху гниещите листа и вълчи вятър виеше. Смъртта си пееше под душа. Смъртта беше щастлива, че е жива. Зародишът скочи без парашут. Той се приземи в тревата до страничната линия и така разтревожи мажоретките, че през останалата част от следобеда техните викове бяха малко по-силни от писукания. Отборът на „Хъскийз“ все пак спечели, като разгроми фаворитите от „ЮКЛА“ с 28 на 21, и в близката университетска болница, където Лей-Чери трябваше да поеме в кралските си проводници половин литър простолюдска кръв, стажантите бяха в добро настроение.

За момента дилемата на Лей-Чери беше разрешена, но тя се чувстваше като черна свещ на бдение за умряла змия. Когато един от стажантите засвири с уста „Гордата Мери“, тя не усети желание да запее с него.

Нейният приятел телефонира в около осем часа онази вечер. Той беше в своя студентски клуб. Бяха вдигнали купон по случай победата. Той каза, че ще намине в болницата на следващия ден, но вероятно след това беше загубил адреса.

След като се разкри нейната самоличност, Принцесата бе преместена в единична стая. Дадоха й най-доброто успокоително, с което разполагаха — Шато дьо Фенобарбитал, реколта 1979-та. Когато най-сетне заспа, тя сънува зародиша. В съня й зародишът се отдалечаваше с несигурна крачка по някакъв странен черен път като Чарли Чаплин в края на ням филм.

До вторник тя вече бе физически достатъчно възстановена, за да се върне в общежитията, където откри, че нейният статут на единствената истинска принцеса западно от Ню Йорк бе недостатъчен, за да смекчи моралното възмущение на Комитета на мажоретките. Помолена да напусне отряда на викачите, тя напусна и часовете. Също така напусна и мъжете, но прекалено късно, за да укроти гнева на Краля и Кралицата.

Сърцето на Макс тракаше като цял сервиз чинии, докато казваше на Лей-Чери, че трябва или да се стегне, или да се омита.

— Винаги сме били либерални с теб — каза Макс — защото, все пак, това е Америка.

Макс пропусна да изтъкне, че също така беше последната четвърт на двадесети век, но, без съмнение, това се разбираше от само себе си.

— Адолф Хитлер е бил фегетарианец — напомни Кралица Тили на Лей-Чери за трристотен път. Тили се опитваше да разколебае дъщеря си в нейното намерение да се присъедини към една комуна на природната храна в Хаваи — избор, който оставаше открит за нея, ако решеше да се откаже от кралските привилегии. На свой ред Лей-Чери можеше да припомни на Кралицата, че Хитлер е изяддал по килограм шоколад на ден, но вече се бе отегчила от тези диетични спорове. Освен това, бе решила да защитава претенциите си за кралски права, макар и това да значеше подлагане на още по-сувори обществени ограничения.

— Сначи ще станес допро момище?

— Да, майко.

— Ако ти раздадем нови карти, ще играеш ли по правилата?

— Да, татко.

Те я проследиха с поглед как се обръща и тръгва към стълбите. Наблюдаваха я така, сякаш за пръв път от години я виждат истински. Въпреки бледността и нещастието, които бяха легнали върху нея, както лошият сън лежи върху изпомачканата калъфка на възглавницата, тя беше прекрасна. Косата ѝ, права и червена като изгладен кетчуп, използваше еднопосочната помощ на гравитацията чак до кръста ѝ; сините ѝ очи бяха меки и влажни като „яйца по мексикански“, а дългата извивка на миглите ѝ хвърляше влакнести сенки върху овала на бузите ѝ. Тя не беше висока, но краката, които се подаваха под полата ѝ, бяха крака на висока жена, а под фланелката ѝ с надпис „Голямата бомба е да няма бомби!“ нейните удивителни закръглени гърди подскачаха лекичко като топки, балансиращи върху носовете на тюлени. Тили погали своето чихуахуа. Сърцето на Макс издаде звук, подобен на звънчетата, които звънят в ушите на госпожа Коледа, докато спи.

12

Неотения. Неотения. Неот... ах, как се наслаждава на тази дума Ремингтън SL-3. Ако няма кой да я спре, ще изпълни страницата с неотениянеотениянеотениянеотения. Естествено, Ремингтън SL-3 не се притеснява и запетайка от това, че доста малко читатели знаят какво означава тази дума. Но ако ѝ дадем възможност да я изпише отново, машината ще е склонна да даде определение.

„Неотения“ означава да останеш млад. Има някаква ирония в това, че е толкова слабо известна, след като човешкото развитие открай време е определяно от нея. Хората са се въздигнали до своето относително високо ниво, като са запазвали незрелите характеристики на своите прадеди. Хората са най-висшите млекопитаещи (макар че и за делфините може да се каже същото), просто защото рядко порастват. Такива черти на поведението като любопитство към света, гъвкавост на реакцията и игривост, практически са присъщи на всички млади млекопитаещи, но обикновено при всички, освен при хората, те бързо изчезват с настъпването на зрелостта. Човечеството е прогресирало (когато е прогресирало), не защото е било трезво, отговорно и предпазливо, а защото е било игриво, бунтовно и незряло.

Човек не бива да се чувства ужасен невежа, поради това, че не е бил компетентен по въпроса за неотенията. Имало е крале, кралици и принцеси, които също не са били наясно с нея и на думи, и на дела.

През времето, последвало помятането на Лей-Чери, мнимата добродетел на зрелостта зае важно място в двореца Пъджит Саунд. Макар и да не беше съвсем наясно какво всъщност означава зрелостта, Лей-Чери се стремеше, с поощрението на своите родители, да се сдобие с колкото се може по-голямо количество от нея. Всяка нощ, до петнайсетгодишна възраст и няколко вечери след това, на нея ѝ бе разказвана приказка преди лягане; няколко седмици по-рано тя бе вършала истерично сред мажоретките, крещейки неразбираеми заклинания, които трябваше да увеличат шансовете за успех на една група от невинни духчета, прекланящи се пред свещен кръгъл плод (върху шансовете за успех на същия този футболен отбор обикновено

се крепеше голяма част от банковата сметка на зрелия Крал Макс, но това е друг въпрос). Някъде по това време тя порасна. Принцеси обикновено не се намират под път и над път. А тази принцеса, както внезапно бяха разбрали Тили и Макс, беше сексбомба.

Можеше да се очаква, че, с достигането на двайсет и една годишна възраст, тя щеше да се омъжи изгодно, дори много изгодно. Всъщност нямаше мъж — от принц Чарлз до сина на американския президент — на когото тя не би била равностоен партньор. Тези перспективи се нравеха на Краля и Кралицата. Живеещи под зоркия поглед на ЦРУ, съгласили се да се „оттеглят“ от монархическата общност, Фьорстенберг-Баркалоните не таяха особени амбиции по отношение на своята дъщеря и нямаха нищо против тя да се отдае на нормалния живот на американското момиче (макар че не бяха сигурни дали прояви като вегетарианството и екологията бяха нормални). Така им дойде на ум, че, ако тази млада жена привлече вниманието на този, когото трябва, например някой от изгряващите арабски управници, то дори ЦРУ вероятно ще е безсилно да предотврати един толкова благоприятен съюз.

Моментът не беше подходящ да се говори на Лей-Чери за брак. Лей-Чери бе сложила кръст на любовта. Но тъй като това щеше да помогне в подготовката ѝ за мисията в живота, щеше да ѝ помогне (в случай, че някога завърши учението си по природни науки) да не бъде лесно разсейвана от полу-стридата полу-праскова, която заемаше топлата, влажна котловина на ниските ѝ области, тя се отдае на зрелостта, но при положение че и зрелостта я приемеше.

Тя захвърли плюшеното мече. Захвърли плочите на Бийч Бойс. Захвърли своите мечти за хавайски меден месец с Ралф Нейдър, бляновете си за една кола, която се отдалечава към залеза на Халеакала, а в нея са тя и той със затегнати предпазни колани. Не че си бе променила убеждението колко подходяща би била за него — той работеше много усърдно, усмихващ се много малко и се хранеше, сякаш му бяха безразлични аромата и съдбата; той просто беше герой, който имаше нужда от спасителка-принцеса — работата, обаче, бе в това, че романтичните мечти бяха... *незрели*.

Лей-Чери четеше книги за слънчевата радиация. Преглеждаше материали за свръхнаселеността. За да бъде в крак с текущите събития, тя гледаше всяко новинарско предаване и напускаше стаята с

телевизора всеки път, когато се драматизираше някоя любовна история. Тя отдаваше своя слух на Моцарт и Вивалди (Чайковски ѝ въздействаше болезнено). Хранеше Омагьосания Принц с мухи и се стараеше да поддържа личността и стаята си изключително чисти.

„Чистотата е почти божественост“. Лей-Чери можеше доверчиво да се осланя на този лозунг на зрелостта, без да престава да смята, че, ако в последната четвърт на двадесети век божествеността не е по-близо до нещо по-интересно от чистотата, то може би е време да преоценим разбиранията си за божественост.

13

Жулиета не работеше в неделя. Това беше справедливо. Дори и Петкан, благодарение на Робинзон Крузо, си имаше почивен ден в четвъртък. Всяка неделя Кралица Тили трополеше из кухнята, нежно притиснала своето чихуахуа, и приготвяше закуска.

Ароматът на пържен бекон, кренвириши и шунка се промъкваше на пръсти от крачетата на малко прасенце чак до северния край на втория етаж. Ароматът неизбежно събуждаше Лей-Чери. Ароматът неизбежно я караше да се чувства едновременно изгладняла и отвратена. Тя мразеше това усещане. Напомняше ѝ за бременността. Всяка неделна утрин, въпреки безбрачието, Лей-Чери се събуждаше от тиган с пържен страх.

Дори след като първоначалната паника отминаваше, тя не откриваше много радост в неделята. За нея неделята беше мястото, където Бог държи вълнените си чехли. Това беше ден със затъпен връх и никакъв точилар не беше в състояние да го подостри. Някой може да я намират за отморяваща, но Принцесата смяташе, че адски много хора споделят усещането ѝ, че неделята създава свръхестествена депресия.

Неделята — бледа, скована сянка на жизнената събота. Неделята — денят, когато разведените бащи с „право на посещение“ водят децата си в зоопарка. Неделята — насилиствена отмора за хора, които нямат склонност към отмора. Неделята — махмурлукът не познава граници. Неделята — денят, когато приятелят не дойде в болницата. Неделята — преяла дебела котка, която мяучи химнове и пърди футболни топки.

Денят на пълната Луна, когато тя нито се увеличава, нито се смалява, вавилонците наричали Ша-бат, което означава „Почивка за сърцето“. Смятало се, че на този ден жената в Луната — Ищар, както била известна Богинята на Луната във Вавилон — менструирала, защото във Вавилон, както практически във всяко древно и примитивно общество, от далечни времена съществувала забрана за жените да работят, приготвят храна или пътуват, докато са в месечния си цикъл. През Ша-бат, откъдето идва Sabbath, на мъжете и жените

било повелявано да почиват, защото, когато Луната менструирала, забраната падала върху всички. Поначало (и естествено), Ша-бат, спазван веднъж месечно, по-късно бил вплетен от християните в техния мит за Сътворението и, за по-удобно, станал всяка седмица. И така, в днешно време мъжете с дървени глави, здрави мускули и корави шапки са свободни от работа в неделя, заради първичната психологическа реакция спрямо менструацията.

Как ли щеше да се хили Лей-Чери, ако знаеше това. Но в кратката неделя в началото на януари — като януари за годината е нещо като неделата за седмицата — тя беше в неведение и се събуди в отвратително настроение. Тя навлече халат върху меката си вълнена пижама (беше разбрала, че коприната има склонността да възбужда нейната риба-prasкова), вчеса разчорлената си коса, разтърка хрупкавите гранули в ъгълчетата на очите си и с прозевки и протягания се спусна в жаркия свински ад на закуската. (Без да опитва, тя знаеше, че соевата й отвара е пропита от дъха на бекон).

Както винаги преди това, неделният вестник й помогна да преживее деня. Без значение какво друго е допринесла пресата за нашата култура, без значение дали тя е нашата първа защита против тоталитаризма или коварна сила, саботираща автентичните събития, като ги категоризира в зависимост от някакви капризни народни интереси, пресата ни е дарила с големи дебели неделни вестници, които да облекчават вкисването от нашата седмична умствена менструация. Принцесо, влез за последен път в своята униформа на мажоретка и ни покажи какво значи „ура“: две, четири, шест, осем, кого харесваме? Неделните вестници, неделните вестници, йеаа!

Точно в сиатълския вестник, в онази конкретна неделя в началото на януари, Лей-Чери за пръв път прочете за фестивала „Грижи и лечение за Земята“ — конференция на тема какво да правим за планетата, когато дойде двадесет и първият век. Такова събитие би ускорило пулса й, дори ако не се провеждаше на Хаваите. Случи се така, че тя скочи в скута на майка си — една не съвсем зряла постъпка — за пръв път от години и започна молбата си за участие, тъй като по правилата на Фьорстенберг-Баркалона, към които те вече стриктно се придържаха, Кралицата трябваше да я придружи, Тили на Маui? О-о, спагети, о!

14

За последната четвърт на двадесети век може да се каже следното: възприе се очевидната истина, че, ако желаем по-добър свят, ще трябва да бъдем по-добри хора, макар и не напълно разбрана от значително многобройно малцинство. Въпреки скуката и беспокойството на този период, или може би точно затова, въпреки неспокойните морета, които разделяха половете, или точно заради тях, хиляди, десетки хиляди, очевидно желаеха да предоставят телата, парите и способностите си в служба на най-различни мисии за спасяване на планетата.

Основна цел на фестивала „Грижи и лечение за Земята“, обявен за последната седмица на февруари в Лахайна, Мауи, Хаваите, беше координацията на тези обширни начинания. Водещи специалисти в области като — алтернативни източници на енергия, организирано селско стопанство, опазване на околната пустош, алтернативно образование, свещена медицина, хранене, защита на потребителя, повторна преработка, колонизиране на Космоса — трябаше да изнесат лекции и да водят разисквания и работа със специалисти. Освен това, щяха да участват популяризатори на най-различни методики за самоусъвършенстване — от древни ориенталски до съвременни калифорнийски. За участие също така бяха поканени редица футуристи, хора на изкуството, шамани и поетически пророци, въпреки че за няколко от поетите и един писател организаторите подозираха, че влизат в категорията „луди“.

Вестта за конференцията можеше да разтопи храната в кучешка паничка от разстояние трийсет крачки. Ако животът ѝ представляваше една салата, Лей-Чери щеше да се гмурне в нейния сос, за да се представи пред конференцията в най-блестящия си вид. Тя бе не помалко развлечена, когато разбра, че Ралф Нейдър ще държи реч там и че цяла една вечер ще бъде посветена на въпроса за алтернативните методи за контрол над раждаемостта. Дори и в сибирското заточение на своето безбрачие Лей-Чери се интересуваше от мерките за предпазване от забременяване. Проблемите около този въпрос я

тревожеха повече, отколкото агресивното, съперническо, нападателно-егоцентрично и грубо поведение на мъжете (с които тези проблеми би трябвало да бъдат споделяни), и, въпреки че в настоящия момент това не беше до главата й, тя беше достатъчно интелигентна, за да не бърка бягството с победа.

Кралят и Кралицата от месеци не бяха виждали своята дъщеря толкова съживена. Разбира се, това съживяване беше относително нещо: Лей-Чери се мотаеше като зомби, но пък няколко дена по-рано тя приличаше по-скоро на труп. Това беше напредък. Сега имаше моменти, когато, разсъждавайки за Фестиваля, тя още малко и щеше да се усмихне. Какво биха направили едни загрижени родители? Биха се предали, разбира се. Биха й дали зелена улица за нейната конференция.

С наблизаването на датата Кралица Тили реши, че Мауи просто е прекалено варварско място. Достатъчно гадно бе, че е закотвена в покрайнините на Сиатъл, където ден и нощ валят капки с големината на зъби от пъстърва, а къпинови храсти се опитват да проникнат в уюта на собствената й стая, та да трябва да пренася елегантната си маса на някакъв остров, обрасъл с джунгли, населен от сърфисти и проститутки в отпуска, към чиято компания през онази конкретна седмица щяха да се прибавят и няколко хиляди кукувци, решени да спасят света, в който така и така не се вписваха. Същата тази седмица Сиатълската Опера откриваше „Норма“ с участието на Йиб Стиняни и, въпреки че Стиняни беше далеч от най-добрите си години, тя все пак пееше легатото вярно — една рядка стока за онези смутни времена — и Кралицата беше поканена да бъде почетна домакиня на приема в чест на застаряващото сопрано. Тъй като Макс не смееше да пътува заради клапата си, в средата на февруари бе решено, че Жулиета ще придружава Принцесата в Хавай.

Жулиета бе вехта и не можеше да изрече и десет думи на английски, но бе толкова вешта по всякакви въпроси и така обичаше Лей-Чери, че Макс и Тили бяха убедени, че нейното придружителство ще бъде на висота. Въпреки това се спогледаха възнервничко, когато хубавата стара слугиня, научавайки за своето поръчение, отиде в магазина на Джей С. Пени и си купи бикини.

Небето е по-безлично от морето. Над птичия предел, по-високо от последния облак за справка, на височина, която кислородът не посещава доброволно, през място, където светлината се движи с максимално разрешена скорост и дори не спира за кафе, пресичайки пустинята, в която единственият шейх е гравитацията, една машина, притежавана и стопанисвана от Нортвест Ориент Еърлайнз си свиркаше с ноздри, докато се включваше в течението на тихоокеанския самолетен поток. Лей-Чери се извърна от прозореца, през който бе зяпала надолу към масите от облаци и океан. Лей-Чери погледна старата жена, която спеше на съседната седалка. Лей-Чери не можеше да не се усмихне. Докато къдреше консервирания въздух на салона за първа класа с нежното си хъркане, Жулиета бе толкова спокойна, че на човек му бе трудно да си представи, че точно тя бе създала всичките онези неприятности на международното летище „Такома“ в Сиатъл, няколко часа по-рано.

Жабата бе изненадала Лей-Чери не по-малко от всеки друг. Въпреки че беше относително голяма и необичайно зелена (в най-добрия случай, далечен братовчед на Омагьосания Принц), нищо не подсказваше нейното присъствие в малкия плетен куфар на Жулиета. Никаква следа от жаба, до момента, в който униформената жена от митническия контрол внезапно не изкрештя.

В резултат на това се получи малка суматоха. МОЛЯ БЕЗ ШЕГИ, гласеше табелката над гишето, а това вероятно е шега. Не е ли? Инцидентът бе усложнен от факта, че Жулиета не можеше да предложи обяснение на английски и че презимето й силно напомняше на ред букви от таблото за очни прегледи.

Хората от охраната обсъдиха въпроса помежду си. Жулиета и Принцесата бяха претърсени повторно. Ръчният й багаж бе отново прегледан. Жабата премина през рентген, за да бъде проверено дали не е никакво оръжие. Откъде да знаят дали няма да експлодира?

— Това е нейното домашно животно — каза Лей-Чери, която всъщност имаше толкова смътна представа за това, какво търси жабата

в куфара на старата жена, че дори споменът за една европейска народна приказка не можа да я просветли.

— Това е нейното малко домашно животинче. — Лей-Чери пърхаше с въздългите си мигли, дишаше по такъв начин, че закръглените ѝ гърди сякаш се завъртаха дванайсет градуса около осите си, и се усмихваше толкова широко, че някои отдавна забравени мускули на устата болезнено се бореха да не се откъснат. — Това е нейното малко сладко животинче.

След като изтръгнаха обещанието, че Жулиета ще държи земноводното затворено (то бе увito с влажни кърпи в чантата ѝ), очарованите пазачи решиха да пропуснат двете жени и тяхното сладко животинче. Но на борда на самолета, секунди преди излитането, се появи друга група пазачи, придружени от представител на авиолиниите и изискаха жабата.

— Не можете да носите жаба в Хавай — изкрещя един от тях. Те бяха доста развълнувани.

В този момент Лей-Чери си припомни предишното посещение на островите. Тя си спомни колко непреклонни бяха там в забраната си пътниците да носят каквito и да било домашни животни. Тя си спомни, че беше забранено внасянето на свежи плодове и цветя. В представите си тя видя изложбата от насекоми на летището в Хонолулу — колекция от бублечки и бръмбари, открити по бордовете на пристигащите самолети. Тя си спомни, че в Райския парк крилете на папагалите и какадутата бяха подрязани, за да не могат никога да избягат и да се размножават сред дивата природа. Екологичният баланс на островите бе толкова крехък, че въвеждането на някакъв нов вид млекопитаещо, птица или земноводно, можеше да го хвърли в хаос; една чуждоземна болест по растенията или нашествие на женски насекоми можеше да разрушчи бизнес за милиарди, независимо дали става дума за ананаси за ядене или палми за гледане.

Лей-Чери даде знак на Жулиета, която яростно нападаше пазачите с най-долните псувни на странния си език. Лей-Чери даде знак на Жулиета да предаде жабата. Това не убеди старицата. Тя се заколеба. Капитанът, помощник-пилотът и екипажът на полета се бяха присъединили към администратора и пазачите в салона за първа клас. Пътниците от другите класи стояха на пътеките и се взираха напред, за да разберат за какво е цялата врява. Един от пазачите изтръгна

плетения куфар от сгърчените ръце на Жулиета. Капакът се отвори. Жабата направи страхотен скок. Приземи се върху главата на една стюардеса, чиито крясъци предизвикаха вълни от шепот на ужас:

— Аaaaa! Махнете това шибано нещо от мен!

Жабата направи още един скок и се приземи върху една празна седалка. Няколко мъже се хвърлиха да я хванат. Не успяха. Известно време се редуваха хвърляния и неуспехи, докато накрая жабата бе хваната натясно в пилотската кабина, където един пазач я залови, малко след като си удари лакътя в един навигационен уред и причини потенциална неизправност. Уредът трябваше да бъде проверен и препроверен. Полетът беше забавен точно един час и четиридесет и шест минути.

Жулиета летеше за пръв път. Тя бе объркана от възраженията спрямо съдържанието на багажа ѝ. Тя отказа да яде закуската, поднесена от все още шашардисаната стюардеса.

Как би могла Лей-Чери да обясни на Жулиета Голямата Хавайска Реакция на Мангустата?

Преди време в Хавай имало проблем с плъховете. Тогава някой подхвърлил брилянтно решение. Да се внесат мангусти от Индия. Мангустите трябвало да изтребят плъховете. Така и станало. Мангустите наистина изтребили плъховете. Мангустите изтребвали също така пилета, малки прасета, птици, кучета, котки и малки дечица. Съществуват съобщения за това, как мангусти са нападали мотоциклети, косачки, автомобили за голф и Джеймс Мишънър. Днес в Хавай има толкова мангусти, колкото някога били плъховете. Хавай замениха проблема с плъховете срещу проблема с мангустите. Хавай бяха решени никога да не им се случва нещо подобно.

Как Лей-Чери би могла да направи пред Жулиета нужната аналогия между хавайските гризачи и обществото като цяло? Обществото имало проблем с престъпността. То наело полицаи, които да атакуват престъпността. Днес обществото си има проблем с полицайите.

Разбира се, отговорът е, че Лей-Чери въобще не можеше да направи такъв паралел. Този паралел не ѝ бе хрумвал. Затова пък бе хрумвал на Бърнард Мики Ренгл.

Бърнард Мики Ренгл седеше в залата на трета класа в самолета на Нортъес Ориент и разсъждаваше върху аналогията плъхове-

мангусти, престъпност-полиция. Бърнард Мики Ренгл седеше в задната част на самолета със седем пръчки динамит, привързани за тялото му.

Бърнард Мики Ренгл беше умен. Той най-вероятно при всякакви условия би могъл успешно да се качи на полета за Хавай със седем пръчки динамит, увити около него. Може би, но все пак жабата му бе дала зелена улица.

(Между другото, жабата бе пусната на свобода в едно езерце край пистите за излитане. Тъй като беше в близост до оживено летище, то беше приятно езерце. Изобилстваше от лилиеви чашки, папур и дебели комари за обяд. Но, мама му стара, нека си го кажем, това не беше Уайкики.)

16

Самолетът, с един малък зелен пътник по-малко, но с премия от седем пръчки динамит, продължаваше пресичането на това, което всеки начинаещ сърфист знае, че е най-неуместно назованата водна площ на Земята. Самолетът свиреше, за да скрие страха си от гравитацията. Лей-Чери четеше списания, за да прикрие възбудата си.

Възбудата превръщаща очите й в точки, досущ като ония, които стоят в края на всяко изречение. Запетайки на възбуда се поклащаха в стомаха ѝ, където се гърчеха също и въпросителни знаци. От време на време тя се чувстваше така, сякаш седи върху възклицателни.

Фестивалът „Грижа и лечение за Земята“ беше толкова чудесна идея, че тя се чудеше как не се е състоял по-рано. Най-големите мислители, най-напредналите технологии, най-загрижените учени, най-просветените хора на изкуството бяха събрани, за да обединят своите знания и мечти за добруването на всичко. Ето такова нещо можеше да бъде ООН, ако не беше в ръцете на тъпи и корумпирани хора. Ако не служеше на его-политиката.

На конференцията в Маui Бъкминстър Фълър щеше да представи доклад на тема: „Замърсяването на посевите: що злато отива на вятъра.“. Гари Снайдър щеше да говори за „Будисткия подход за борба със Сити Хол“. Лекцията на естествоизпитателя д-р Бари Комънър (името му предизвикващо у Принцесата тръпка на превъзходство, последвана от още по-силна тръпка на вина) щеше да бъде озаглавена: „Свободен Обяд — такова нещо не съществува“. Семинарът по алтернативни мерки за контрол над раждаемостта щеше да се води от Линда Когхил, жената, която с един удар срази темповете на увеличение на абортите и извънбрачните деца в Портланд, щата Орегон. На двайсет и шести февруари сутринта Лей-Чери щеше да избира между демонстрация на фотовулканична клетка (голям пробив в намаляването на разходите на слънчева енергия) и дискусия, водена от д-р Линус Паулинг по въпроса за витамин С като превантивна мярка и лечение. Боже мили, и това ако не беше **вълнуващо**. Имаше ли един

планетарен проблем, пренебрегнат от Фестивала? Лей-Чери не можеше да се сети за такъв.

Може би Лей-Чери не виждаше нищо важно във факта, че статиите в списанията, които преглеждаше, бяха най-вече за любов: кой с кого е скъсал (или се е свързал), какво да правим, когато съпрузите губят интерес, как да се справим със самотата и отказа и т.н. Рекламите в списанията засягаха почти единствено това, как човек да бъде привлекателен за другия пол. На всичко отгоре, филмът, който се проектираше в самолета, беше любовна история. Филмът имаше нещастен край и поради това се считаше за „реалистичен“. А когато Принцесата си сложи слушалките, за да послуша записите, осигурени от Нортвест Еърлайнз за пътниците, песните, които тя чу, бяха за разбити сърца, болни сърца или сърца, треперещи, докато преминават, бълвайки искри, през наелектризирания праг на нова любов.

Може би Лей-Чери предпочиташе да не забелязва тези неща, просто защото бяха прекалено лични. Ако под големите постановки и всеобхващащи въпроси (колкото и да се преиграваха тези неща в последната четвърт на двадесети век) бушуваше една по-съкровена борба, борба, чиято истинска цел бе романтичното осъществяване, може би беше смело и достойно да се опитваш да надмогнеш тази борба, да отстояваш нещо повече от нея.

Може би.

В задната част на самолета Бърнард Мики Ренгл бръкна в якето си... и извади от горния си джоб... не детонатор... нито фитил... все още не... а пакет... бисквити „Хоустес Тuinкийс“.

Лошо се получи, че Кралицата настоя да пътуваш в първа класа, Лей-Чери. Лошо се получи, че седиш до своята задрямала стара придружителка, вместо до Бърнард Мики Ренгл. Тъй като „Хоустес Тuinкийс“ винаги пътуват по двойки (защото, както който, косатката, горилата и пойния жерав, те се събират, за да оцеляват), щеше да има по една за всеки.

В очакване на съобщение кога и къде да кацне, самолетът кръжеше над Хонолулу както печатащ пръст кръжи над клавиатурата на пишеща машина.

И те кацат...

... на А.

Писта А.

А, като „attic“.

А, като „amore“.

Свидетели сме на неочаквано кацане върху пистата на сърцето. Този полет можеше да завърши само в една стая близо до Луната.

Беше запалена табелата „Пушенето забранено!“. (В таванска стаичка цигарите „Кемъл“ не биваше никога да се палят.) Беше подаден сигнал за затягане на коланите. (В amore коланите се затягат и отпускат на прекрасни интервали.) Жулиета стисна своя плетен куфар, в който вече нямаше и следа от жабата. Лей-Чери стисна своите бедра, които бяха толкова суhi, колкото трябва да бъдат бедрата на всяка принцеса. Бърнанд Мики Ренгл, влизаш в списъка на пътниците под името Т. Виктрола Файъркрекър, по-известен на милиони като Къlvача, не стисна нищо, дори и бельото си от черен прах. Къlvача не беше от тия, които стискат и държат. Къlvача просто се ухили. Той се ухили, защото беше достигнал Хаваите незабелязан. Той се ухили, защото кремът на бисквитите винаги го караше да се хили. Той се ухили, защото беше последната четвърт на двадесети век и се случваше нещо важно.

АНТРАКТ

Може би греша за Ремингтън SL-3. Вече не съм убеден, че с нея ще се получи. О, това е един превъзходен инструмент, но за прилежно бюро, в прилежна канцелария. Ако искаш да съчиниш трактат, писмо за някой вестник, фактура, литературна критика, тя ще се втурне да пише, преди да си се замислил, и съм сигурен, че някои секретарки биха я предпочели пред мъжете си. Ремингтън SL-3 със своите заменяеми печатни блокове, електрически полета, променливо разстояние между редовете, скала за фиксиране на листа, персонафициран контрол с едно докосване, автоматичен бутон за нов ред, вертикална и хоризонтална променливост с половин единица, бързо връщане, специален табулатор, подобрено устройство за преглас и сигнализатор за правописни грешки — е, да се сблъскаш с този стадий на механическа изтънченост в среднощното си светилище, не може да не изпиташ определен страх.

Първо на първо, тя бръмчи, мърка като прельстител на домашна котка, тръпне едва забележимо върху масата; сякаш иска, ама дяволски иска да се захвате за работа. Ей! Успокой се бе приятел! Мисля. Не ме насиливай!

Освен това, цветът: Синьо. Не матовочерно — загадъчно дълбоко, погъщащо, покорно, уклончиво, свещеническо черно като старите пишещи машини, а нахално студено, модерно синьо, което я прави дразнеща, дори на светлината на свещ, за подозителния пресяващ взор на митничаря или данъчния агент. Тя сякаш гледа през рамото ми, дори когато аз гледам през нейното.

Добре, онези спори от отровни гъби, които по невнимание изкиах, докато чистех хладилника, вероятно са впечатлително преживяване, но това не е първият път, когато уплахата от пишеща машина ме кара да помисля за химикалка. За моливи и дума не може да става, техните следи са нетрайни. Разбира се, химикалките пускат; химикалките не са стилни и на всичкото отгореечно се губят. На мен

ми харесва пачето перо, а дори повече, кълвачето перо, но последните трудно се намират, а първите са тромави и драшът.

Може би на писателя му е нужен някакъв съвсем различен инструмент за писане. Да речем, една Ремингтън, направена от балсово дърво, частите ѝ — залепени като на детско моделче; крехка, изящна, покорна, готова да се извиси като въздушен ас.

Или, по-добре, издялана пишеща машина, изсечена от единствен къс свещен кипарис; украсена с пигменти от минерали, сок от малини и кал; клавишите ѝ да бъдат живи гъбки, лентата ѝ — дълъг дъгоцветен език на гущер.

Пишеща машина-животно — безмълвна, преди да бъде докосната, след което да изпъльва страницата с ръмжене, писъци и крясъци, вой, блеене и пръхтене, ревове, ромон и тихо прашене из храсталака; пишеща машина, която да може да печата истински целувки, да отделя сперма и пот.

Или пишеща машина, конструирана от малки мидички от ръцете на пенсиониран търговски моряк, изработена в бутилка така, че върху нея да може да се работи с кутрето на лявата ръка на десничар. (Предполагам, знаете за научното откритие, че нашата Вселена живее редом с една паралелна Вселена. Двете вселени, идентични в много аспекти, са противоположни по електрически заряд и магнетични свойства: така наречената Антивселена е на практика огледален образ, негатив. Така че, определени аминокиселини са левичари, а другите — десничарите — са тяхното отражение. Но протеините в живите организми винаги са левичари. Аминокиселините-десничари са несмилаеми и могат да бъдат опасни за живота. Би било разумно да не ядете нищо, което сте открили в огледалото. А що се отнася до онези романи, които претендират, че са „огледало“ на живота... нека оставим това без коментар.

Към края на Втората световна война един американски летец скочил с парашут от горящия си самолет и попаднал в изолирано село край японското Вътрешно море. Селяните — благочестиви будисти, живеещи далеч от жарката аrena на събитията и шинто-фашистко-индустриалните идеологии, заради които събитията се бяха пръкнали — прибрали ранения пилот и го излекували. Те го укривали в продължение на няколко месеца, но впоследствие той умръл. Тъй като будистите почитат живота, те уважават и ритуалите на смъртта.

Селяните искали да осигурят на мъртвия чужденец подобаващо погребение, но били запознати единствено с будистките погребални обичаи, а те, разбира се, биха били неподходящи.

След като опаковали трупа в езерен лед, те се заели да разучат християнските погребални процедури, но много дискретно, за да не събудят любопитството на властите. Не изкарали късмет.

Най-сетне някой домъкнал в селото японски превод на англоезична книга, която обещавала да им осигури търсената информация. Книгата се наричала „Бдението на Финеган“.

Ако можете да си представите тези далечни японски селяни от 1945-та как доброволно се опитват да проведат едно пиянско ирландско бдение, усложнено от експерименталната игра на думи на Джеймс Джойс, то бихте могли да си представите и взаимоотношенията между един автор, неговата пишеща машина и тази реалност, към чието пресъздаване той е длъжен да подходи с лява ръка, макар и твърде добре да знае каква функция придават арабите и индусите на лявата ръка.

Не че очаквам хората на техниката да се заинтересуват от проектирането на машини за хората на изкуството (ами че, ако писателите имат дървени пишещи машини, поетите ще пожелаят техните да са от лед). По-вероятно е технологията да надмине хората на изкуството, да дойде ден, когато нашите романи ще се пишат от компютри — същите устройства, които ще рисуват нашите фрески и ще композират нашите мелодии. Ако се усмихвам под мустак, то е, защото си представям компютър, който е програмиран да създава логически варианти на осемнайсет възможни литературни сюжета, представям си как този компютър се опитва да се справи и с това, какво се е случило в стаичката на Лей-Чери. Ако се усмихвам под мустак, то това означава, че Ремингтън SL-3 е най-добре да си гледа П^{-то} и П^{-то}, К^{-то} и К^{-то}.

ВТОРА ФАЗА

Беше средата на следобеда, някъде пет часа преди изгрева на Луната, когато самолетът кацна в Хонолулу, а май тай вече се люшкаха, ананасите вече се поклащаха, мангустите се чифтосваха, а кокосовите орехи се търкаляха в екстаз. Хавайското слънце, за разлика от, да речем, това на Небраска, явно беше попаднало под влиянието на Луната и се беше потопило в някакво женствено поведение. Не че, ако демонстрираме неуважение, хавайското слънце няма да ти изпържи месата, но то беше добило романтична аура, едно определено лунно отношение към amore, което мексиканското слънце би преценило като меко и слабо. Въпреки обърканото движение, грохота на строителните начинания, димящите захарни рафинерии и странната гледка на японски туристи, бродещи по горещите плажове с официални костюми и кожени обувки, Хавай наистина си беше един рекламен каталог; мека разтривка срещу райски грип.

Хавайският език беше толкова наивно еротичен, че уличните знаци звучаха като покана за езическо джиджи-биджи, а „нууки“ беше на върха на всеки трезв език. Хавайският беше език, който можеше да нарече една риба „хъмъхъмънъкънъкъануа‘а“ и една птица „о-о“, без значение, че птицата е по-голяма от рибата. Хъмъхъмънъкънъкъануа‘а (не може да е чак толкова лоша пищещата машина, която се наслаждава на тази дума, колкото е Ремингтън SL-3) все така лудееше в хавайските води, на по-малко от четиридесет метра от кожените подметки на посредниците на Сони, но о-о, този фантастичен любител на меда, отдавна беше изчезнал. За своите церемониални наметала хавайските монарси използвали пера най-вече от опашките на о-о. Хавайските владетели били гиганти, наметалата им били много дълги. Нужни били много пера от опашки, за да се направи наметало за краля. О-о били оскубани до край. О-о, спагети-о.

Въпреки че екологическите последствия биха я ужасили, на Лей-Чери може би щеше да ѝ е приятно да наметне едно о-о. Ако нашата бледа Принцеса имаше възможността да избира земя, на която да бъде кралица, това би било земята на Хавай. В момента, в който слезе от

самолета, сърцето й започна да изтласква по кръвоносните й съдове чист сок от хибискус. И дори ако ръцете ѝ бяха завързани на гърба, а светът беше затворил Хавай в стенния си сейф, тя пак би намерила начин да го извади. От Хавай на душата ѝ потичаха лиги.

Уви, Лей-Чери нямаше много време за блянове. Поради жабешки проблеми, нейният самолет беше кацнал в Оаху някакви си минути преди часа на свързващия полет за Мауи на вътрешните авиолинии „Алоха“. Тя и Жулиета трябваше да тичат (ако клатушкането на Жулиета можеше да се нарече тичане) от единия до другия край на хонолулското летище.

Те така вгълбено спринтираха, че пропуснаха да забележат Бърнард Мики Ренгл, който галопираше редом с тях.

Полетът до Маui беше като летене с хвърчило. Докато въздушните течения подхвърляха малкия самолет, няколко пътника придобиха цвета на хавайски шубрак. Лей-Чери, обаче, същата сутрин бе закарана до летището от шофьора Чък, а след едно такова возене би било нужно нещо повече от някакъв си завихрен въздух, за да я разтревожи. Жулиета беше просто прекалено стара, та да се тревожи за каквото и да било, въпреки че все още се цупеше, заради конфискацията на нейния тотем. Що се отнася до Бърнард Мики Ренгл, който седеше зад Принцесата и изучаваше червената ѝ коса, неговото сърце спокойно тупаше до експлозивите, залепени за гърдите му.

Заедно със самолета подскачаше и съзнанието на Лей-Чери — нагоре-надолу, от едно ниво на друго; в един момент мислеше за прелестите на Хавай, към които тя бе нежно пристрастена, в следващия момент мислеше за Фестивала и големите добрини, които той можеше да направи; стигаше и до мисли за себе си — коя беше тя и какво можеше да бъде.

„Аз съм принцеса“, напомни си тя, без да е много убедена в това, „принцеса, която е израсла в едно къпиново петно в близост до Сиатъл, нейният кец за тенис не е стъпвал в страната, където се е образувала кралската ѝ кръв, принцеса, която нищичко не разбира от принцесване, принцеса, която се е държала така и онака, която е, така да се каже, **разочарована** от мъжете и любовта, която е малко объркана, която има много да се учи, но, в крайна сметка, принцеса; мама му стара, също толкова принцеса, колкото и Каролина или Ана и, въпреки че в последната четвърт на двадесети век самата идея за монархия може да звуци изкуствено и някак декадентски, аз държа на своето принцесване, защото без него аз съм просто една физически привлекателна жена, която няма какво толкова да предложи на околните и чийто вид казва: «Ходила съм в колеж, но той с нищо не ми помогна». Дори и да съм загубена като любовница, аз съм все още тук като човек. Аз чувствам болката на човечеството в себе си — в стомаха, някъде осем инча над рибата-prasкова. Не знам дали съм

прекалено чувствителна към тази болка, защото съм принцеса (Възможно ли е бобеното зърно под чаршафа ми всъщност да е целият свят?), но, вероятно защото съм принцеса, ще мога да направя нещо, което ще спомогне да се облекчи болката на човечеството. И Фестивалът може би ще ми покаже как да го направя. Чудя се дали Ралф е отседнал в нашия хотел. Надявам се, че съм взела фланелката с надпис «Не на ядрените ракети!». Дали пък Кросби, Стилс и Неш не се навъртат из Лахайна? Мога ли да изпия повече от едно май тай, без да заприличам на възбудена пеперудка.“

Мислите й се потапяха и издигаха сред неспокоен въздух.

Не след дълго те преминаха над Молокай и съзряха червеникавата корона на Халеакала, която се издигаше на югоизток като скъпоценен камък в пръстена на Труман Капоути.

— Mayui — прошепна Лей-Чери на Жулиета — Mayui.

Нейната собствена червена корона подскочи, докато тя се изпъваше на седалката си. Бърнард Къlvача я огледа с погледа на специалист.

20

Тъй като подозираше, че властите биха могли да направят проверки на покупките на боя за коса, Бърнард сам си направи оцветяването с помощта на кори и корени. Миришеше странно, но жените не го намираха за непривлекателно. У Бърнард тази миризма събуджаше спомени за хищни сенки и вълчи вой; за кокаин, силни експлозиви и жилави жребци, за скривалището зад водопада. А що се отнася до реакциите на околните, той неведнъж бе питан дали не е мил косата си с бира от корени. Той беше ограничил оцветяването си единствено до косата и поради тази причина гледаше да прави любов само на тъмно. Веднъж разля боята върху обувките си. Оттогава се боядисваше само бос.

Дванайсетте най-известни червенокоси:

1. Лусил Бол, комик
2. Генерал Джордж Къстър, независим военен
3. Лизи Бордън, войнстваща жена
4. Томас Джеферсън, революционер
5. Ред Скелтън, комик
6. Джордж Бърнард Шоу, писател
7. Юда Искариотски, информатор
8. Марк Твен, хуморист
9. Уди Алън, хуморист
10. Маргарет Сенгър, феминистка
11. Скарлет О'Хара, кучка
12. Бърнард Мики Ренгл, бомбаджия

От този списък надарените с аналитичен ум биха заключили, че хората с червени коси най-често биват или опасни, или смешни. Но от тези дванайсет само на един му се е налагало да крие окраската си. Дори Юда се е разявал с естествения си цвят.

Как ли се чувстваше Бърнард от това, че трябва да облича своите кичури на кълвач в одежди на гарги? Погледите на възхита, които той хвърляше към короните на Лей-Чери и Халеакала, биха накарали дори разсения наблюдател да го сравни с познавач на рубини, попаднал под улей за спускане на въглища. Но при по- внимателно изследване човек трябваше да признае, че той изпитва почти сладичко удоволствие от това да разнася къдриците си нелегално, като скрива техния блесък от студените очи на закона чрез най-тънкия милиметър пигмент.

Пък и Бърнард, както всички мъже, разнасяше в панталоните си най-известния червенокос — особено смешен и опасен.

21

На борда на полет 23 на авиолиниите „Алоха“ Бърнард не беше единственият обожател на Лей-Чери. Един млад мъж с дълга, къдрава брада, риза алоха и цветове от хибискус, закичени в конската му опашка, се беше обърнал от предната седалка, за да я въвлече в разговор. Той каза, че е тръгнал за Фестивала, за да преподава методи за медитация. Младият мъж се опита да заинтригува Лей-Чери със своята програма. Той предложи да ѝ даде лични напътствия по медитация, безплатно. Тя като че ли сериозно преценяваше дали да приеме.

Бърнард се наведе напред и опря луничавата си брадичка върху облегалката на Лей-Чери.

— Йъм — каза той.

Принцесата трепна, но не се обърна. Младият мъж отпред започна да ѝ показва своята огърлица от мидички пука. Докато сочеше мидичките, той тихо ѝ говореше за дълбоко отпускане, вътрешен мир и за това колко е мъдро да оставиш нещата да си текат.

— Йъм — повтори Бърнард. Каза го много близко до кралското ухо.

Този път тя се извъртя. Имаше възмутен вид.

— Моля?

Бърнард се усмихна сладко като пенсиониран фенер от тиква.

— Това е моята мантра.

Лей-Чери го изгледа така, както умеят само хората от сектата на червенокосите. Той беше целият в черно и имаше развалени зъби. Той носеше слънчеви очила Доналд Патока. Детски очилца. Тя отново се обърна към инструктора по медитация, който веднага престана да се мръщи на Бърнард и я дари със съчувствен поглед.

— Има само две мантри — каза Бърнард — Йъм и Йък. Моята е Йъм.

Това звучеше почти логично, но Принцесата отказа да откликне. Тя стисна ръката на Жулиета и попита младия гуру отпред как

медитацията би могла да помогне за облекчаване на световните страдания.

— Йъм — каза Бърнард — Йъмммм.

Лей-Чери го пренебрегна. Другите пътници го изгледаха странно.

— Имате ли нужда от нещо, сър? — попита стюардесата.

Бърнард сви рамене. Той погледна през прозорчето. Погледна към червеникавия венец на големия вулкан. Халеакала — „Дом на Слънцето“. Ако Халеакала беше мястото, което Слънцето нарича свой дом, то какъв беше адресът на Луната? Дали пък Луната не живееше във Франция на Главната улица?

Остров Маui възникнал, когато Халеакала изригнал в tandem с един по-малък вулкан. Вероятно е било хубав спектакъл. Кратерът беше с диаметър двайсет километра, а конусът бе висок над три хиляди метра, но Халеакала притежаваше излъчване, пред което бледнееха и най-впечатителните топографски данни.

Халеакала беше толкова странно и непознато място, че го свързваха с други светове, с далечни вселени. Всъщност необичайно голям процент от посетителите, които бивакуваха там през нощта, за да видят прочутия изгрев на Халеакала, събуждането на Слънцето в собствената му спалня, се кълняха, че са видели странно осветени форми в небето. На задрямалия вулкан с неговите ронливи мегалити и лунни контури, с неговите черни и червени пясъци, се приписваха много свръхестествени свойства. Мнозина виждаха в него центъра на Вселената, междугалактическа свързваща точка, космическа купчина боб, земно летище за космически кораби от всянакъв вид субстанция и видимост. Толкова много хора твърдяха, че са виждали разни НЛО да прелитат над Халеакала с бръснещ полет, че той се беше превърнал в Мека за феновете на летящи чинии и бъдещи космически космополити. Отделни хора от цели секти с извънземна ориентация се установяваха из долините, в близост до подножието на планината.

Когато вестта за предстоящия Фестивал се разпространи от Лахайна към вътрешността на Маui, най-различните групи за летящи чинии се обединиха, за да настояват да бъдат включени в конференцията. Фактът, че Тимъти Лиъри беше поканен на Фестивала, за да представи своите теории по въпроса за космическите колонии в орбита, ги зарадва, но не ги усмири.

— Бъдещето на Земята е свързано с бъдещето на Вселената — разсъждаваха те.

Някои стигнаха дотам, да твърдят, че бъдещето на Земята е напълно в ръцете на по-висши същества от далечни планети. Те казваха, че Фестивалът ще бъде пълно шарлатанство, ако не бъдат включени учени и посредници на НЛО.

— Програмата е вече определена и е запълнена до краен предел — протестираха организаторите.

На онези от летящите чинии не им пукаше. Те си юркаха криптонитните машини и си трупаха зелени отпадъци. От тринайсетия етаж на Дарт Вейдър Билдинг се разпространяваха комюникета и манифести.

Стигна се до компромисно решение. „Чиниите“ от Маui получиха разрешение да ползват залите и апаратурата за конференции в неделя, деня преди официалното откриване на Фестивала, деня — в който Лей-Чери пристигна в Лахайна. Докато Принцесата и нейната придружителка се регистрираха в хотел „Пайъниър Ин“, там вече течеше сбирка на НЛО-навтите.

— Колко странно — отбеляза Лей-Чери, забелязвайки ефирните мантии и широките очи на делегатите. Сред хората във фоайето никой не приличаше и най-малко на Ралф Нейдър.

По дяволите, та това беше неделя. Неделята си е неделя, дори в Хавай. И никакви количестваnectар от орхидеи, никакъв гардероб от о-о перущина не можеше да направи цвета на неделата различен от този на... мляко, паста за зъби, сирене „Камамбер“. Лей-Чери знаеше, че в неделя не бива да си вади каквito и да било заключения. След като разопакова багажа си, тя се разположи на едно ланаи, където, луксозно обляна от тропически здрач, прегледа неделното издание на хонолулския „Едвъртайзър“.

Ланаи на хавайски означава веранда, но също така бе и име на един от най-малките хавайски острови. Остров Ланаи се намираше в близост до Маui, той беше нещо като верандата на Маui и ясно се виждаше от Лахайна. В онези дни Ланаи беше почти изцяло собственост на корпорацията „Доул“, която го засаждаше с ананаси и ограничаваше броя на посетителите, но Ланаи невинаги е бил собственост на някаква компания. Всъщност някога той бил територия извън закона, убежище за бегълци. Всеки хавайски нарушител на закона, стигнал до Ланаи, бил свободен. Такова било споразумението. Полицията доброволно била ограничила пълномощията си до брега на Ланаи. Освен това, ако някой избягал затворник или обвиняем, бягащ от наказание, успеел да оживее седем години на острова (където храната и прясната вода били осъждни), обвиненията срещу него отпадали и той можел да се завърне в обществото като свободен човек.

Може би точно затова Бърнард Мики Ренгл стоеше на лахайнския вълнолом, упорито вперил поглед в Ланаи, като преместваше тежестта си от единия крак на другия и от време на време тихичко произнасяше по едно „йъм“.

Кълвача беше беглец вече повече от шест години. След единайсет месеца срокът на давност на неговия случай щеше да изтече и той щеше да стане „свободен“ в очите на закона.

Кълвача се вглеждаше в бившия остров извън закона, докато неговите очертания се стопиха като сурова захар в разтапящия чай на нощта. После той пресече улицата в посока към „Пайниър Ин“ — реставрирания хотел на старите ловци на китове — където обичайната тълпа от международни плажни безделници, печени камаайнаи, екипажи на яхти, авантюристи аматьори, странстващи сервитьорки, студенти, преживяващи метаморфоза от книжни плъхове на Средния Запад в нощи птици на Южния Пасифик („Университетът на Ананаса е моята алма папая, завършил съм манго с лауде.“), рок музиканти от всякакъв калибър, известност и талант, млади хора, които се развеждат (по-възрастните ходеха в Уайкики), гмуркачи (за корали, иманяри с акваланги и страховици), продавачи на пука, хора, които разхождаха фланелките си с къс ръкав и радикали от Бъркли с таен романтичен уклон, се чувстваха като у дома си, идваха и си отиваха, флиртуваха и джебчийстваха, позираха и се надуваха, интригантстваха и се разтоварваха, без много да отдалечават джина или рома от устните си, винаги на една крачка от богатството, нирваната или революцията. Сред обичайните за такава неделна вечер хора имаше и делегати на Фестивала — известни и непознати; плюс един мъж и една жена от планетата Аргон, които се бяха измъкнали от конференцията на НЛО, за да пийнат по една пиня колада. Плюс Кълвача.

Кълвача пиеше текила. Барът на „Пайниър“ беше толкова претъпкан, че между посещенията на сервитьора изтичаше доста сухо време, затова Кълвача си поръчваше тройни питиета. Ланаи, безводното убежище, очевидно беше стимулирало центровете му, сигнализиращи жажда. Докато сърбаше текилата си със звук, който не беше далеч от „йъм“, той напразно оглеждаше помещението, за да зърне дълга червена коса, и с почти еротично усещане чувстваше как седемте пръчки експлозив притискат луничавата му плът.

Е, текилата може да е любимата напитка на хората извън закона, но това не означава, че не им действа по обичайния начин. Всъщност текилата вероятно е предала толкова хора извън закона, колкото са предали централната нервна система и неудовлетворените жени, взети заедно. Текила — скорпионски мед, сурова роса от усойни поля, биле на ацтеките, *crema de cacti*; текила — мазна и топла като разтопено слънце; текила — течна геометрия на страстта; текила — богът мишелов, който се съвокуплява във въздуха с въздигащите се думи на умиращи девици; текила — подпалвач в къщата на добрия вкус; О, текила — яростна магьосническа вода — колко ли хаос и зло раждат твоите лукави, бунтовни капки!

Без съмнение, точно текилата направи Бърнард нетърпелив, омая го дотолкова, че да обърка конференцията на НЛО с Фестивала „Грижа и Лечение за Земята“.

В резултат, конференцията на чиниите хвръкна по дяволите.

Бърнард Мики Ренгл беше майстор на взривовете, дори когато беше пиян. Той постави динамита на такова място и по такъв начин (счупи четири пръчки на половинки, после ги разположи от външната страна на стената, на разстояние шест метра една от друга), че „Пайъниър Ин“ се отърси като мокро куче; всички прозорци от едната му страна се счупиха, мазилката се посипа, осветителни тела и растения рухнаха върху пода на залата за събрания, дим и прах се кълбяха в продължение на час и половина, а „чиниите“, опърлени и изподраскани, се разбягаха, сякаш европейският кораб-майка бе кацнал сред тях, разпръсквайки попарващи струи от пилешка супа, и въпреки всичко това, нито един човек не бе сериозно наранен.

От една страна, това беше шедьовър на прецизното взривяване, от друга — faux pas. Когато се събуди в понеделник сутринта за радост на своя махмурлук (махмурлук, без глава, която да измъчва, е като филантроп без институция, на която да прави дарения) и разбра, че е хвърлил товара си на грешен адрес, лицето му бе навестено от тъпoto изражение на човек, който е възкликал прибързано.

На закуска, където, с надеждата да избегне нечие внимание, се опитваше да скрие от съседите си по маса, че залива овесените си ядки с бира, той си каза:

— Йайкс.

После отново каза „йайкс“, като дори не се замисли, че може да съществуват ТРИ мантри.

— Йайкс, за една бройка. Разбира се, един човек извън закона би трябвало да се захваща единствено с неща, които са на ръба, но, Кълвачо мой, тази работа снощи граничише с безумството. Като се има предвид количеството текила в моето гърло и броя на ненормалните хора, които непрекъснато се носят из Лахайна с хавайска стъпка, цяло чудо е, че не са ме видели.

Да, дори в последната четвърт на двадесети век се случваха чудеса... макар и това да не беше едно от тях. **Имаше** свидетел на деянието на Бърнард. Старата Жулиета бе видяла всичко.

Жулиета смяташе вътрешната канализация за творение на дявола. От всички щуротии на съвременния свят, тази я удивляваше като най-ненужна. Имаше нещо неестествено, глупаво и малко гнусно в това, да го правиш на закрито. В европейските владения, където бе израсла, за слугините беше нещо нормално да си вдигат роклите на открито. Жулиета не бе видяла причина да си променя навиците в Сиатъл. Въпреки че там беше трудно човек да изпълни естествения си дълг, без да го навали дъжда или да получи от къбиновите храсти ухапвания като хемороиди, тя се чувствуваше удобно, дори беше щастлива, когато успееше да клекне на чист въздух. Пък и по този начин имаше възможност тайничко да наблюдава жабите.

След като бе оставила Лей-Чери в тяхната стая, потънала в програми и информационни издания, старата жена беше излязла, в търсене на приятно местенце, където да изпразни пикочния си мехур. Меката, топла нощ в стил Sweet Lelani изглеждаше идеална за нещо такова. За жалост, „Пайъниър Ин“ беше в центъра на Лахайна и нямаше градина. Затова пък имаше вътрешен двор, който в единайсет часа вечерта в неделя беше почти пуст, така че Жулиета се шмугна сред банановите дървета до една стена и си свали гащите.

Преди да е успяла да отправи струя, Бърнард се промъкна в шубрака на пет метра от нея. Тя реши, че и той е дошъл да пусне една вода и това не я притесняваше, но дължината на това, което той извади от дънките си, едва не я накара да ахне. Когато той го счупи на две, тя наистина ахна.

Тя беше дребна. Тя знаеше как да седи много тихо. Като жаба. Стиснала водата си, незабелязана, тя видя всичко. След запалването на фитила, Къlvача отлетя. Жулиета светкавично вдигна кюлотите си и също избяга. Върна се в стаята си точно когато прозвуча експлозията. Внезапно тя разбра как се пикае на закрито.

В този живот, според позитивистите, хубавото в бърканите яйца е това, че, както и да ги обърнеш, все си остават със слънчевата страна нагоре. В този живот, според екзистенциалистите, безутешното в бърканите яйца е това, че, както и да ги обърнеш, все си остават бъркани. В този живот, според човека извън закона, закуската трябваше да бъде овесени ядки с бира и кой го беше грижа кое е стъпило първо на пътя, яйцето или кокошката. Но както и да обърнеш фестиваля „Грижа и лечение за Земята“, все ще забележиш, че взривът на Бърнارد косвено го беше объркал.

Тъй като залата за събрания на „Пайъниър Ин“ беше в състояние на объркано възстановяване, ченгета, журналисти и зяпачи се мотаеха наоколо както мошеници на разпродажба на вещи на самоубийци, а управата на хотела преживяваше неприятна нервна криза, организаторите на конференцията прекараха целия понеделник в опити да се установят някъде другаде. Те направиха вял опит да получат пространство в някой от луксозните хотели в Каанапали, няколко мили нагоре по крайбрежието, и в известна степен с облекчение научиха, че няма място. Стар, дървен и наплашен от южните морета, „Пайъниър Ин“ бе далеч по-подходящ за чувствителността на Фестиваля. На практика, за пръв път от откриването му през 1901-ва година, „Пайъниър“ щеше да е домакин на официално събрание и този факт се нравеше на организаторите на Фестиваля, но хотелът едва ли щеше да повтори подобна грешка.

Най-сетне, във вторник, властите в Лахайна дадоха на световните спасители разрешение да се събират под гигантската индийска смокиня, чиито клони покриваха три четвърти акра в градския парк. Страхотно. Мнозина прецениха, че това място е дори по-подходящо от „Пайъниър Ин“, който в края на краищата първоначално е бил построен, за да обслужва търговията с китове — ироничен нюанс, който не убягна на онази част от фестивалджиите, за които опазването на китовете и делфините беше важна и доста емоционална кауза. Но докато се организира всичко под индийската смокиня, дойде сряда,

седмицата бе преполовена и някои от светилата, които трябаше да говорят пред събралите се, бяха напуснали или бяха решили да не участват. Мнозина просто не успяха да приспособят претоварените си разписания към променената програма; някои се отказаха заради делегатите от конференцията за НЛО (включително гостуващата двойка от Аргон), които останаха, опърлени и изранени, да бръщолевят слухове за най-удивителни съзаклятия и заговори; докато други бяха обезпокоени от вероятността за по-нататъшни експлозии — една нелишена от смисъл загриженост, като се има предвид, че Кълвача все още беше на Мауи и в дрехите му бяха останали три пръчки динамит.

Що се отнася до Принцеса Лей-Чери, тя прекара дълги часове в прокарване на прясно изгорелия си от слънцето пръст нагоре-надолу по списъка на насрочените оратори — Дик Грегъри, Маршал Маклуан, Мичио Куши, Лора Хъксли, Рам Дас, Дейвид Брауър, Джон Лили, Мъри Гел-Ман, Джоузеф Кембъл, Елизабет Кюблер-Рос, Марсел Марсо и т.н. — и се чудеше кой ще се появи и кой няма да се появи. Независимо какво ще стане с Фестивала, Принцесата би трябвало да се наслаждава на любимите си Хаваи, но на практика Жулиета лудуваше в прибоя, докато младата ѝ господарка седеше в сянката (червенокосите наистина лесно изгарят) на това или онова дърво коа, проверяваше отново и отново списъци и се мръщеше също като дървото коа, чиито листа приличат на устни или лунен сърп. На целите хавайски острови имаше един черен облак и той се беше настанил над **нейната** глава. Тя беше, меко казано, разочарована от объркването на Фестивала и, вземайки предвид разочарованието си от последната година, тя започваше да подозира, че е урочасана. Тя се питаше дали Жулиета не бе взела онази жаба, за да я защитава.

— По дяволите — каза тя — Една Принцеса заслужава нещо по-добро.

Сякаш за да прокара гласпапир по изгорялата ѝ кожа, една странно красива жена в тюрбан и мантия я беше спряла във фоайето на хотела, за да ѝ съобщи (надвивайки шума на работниците, усърдно сменящи стъклата на прозорците), че на планетата Аргон червенокосите се смятат за зло и че, ако има някакви планове за космическо пътуване, по-добре да се откаже.

— Косата става червена от захар и похот — сподели жената, която беше блондинка. — Високо развитите същества не си позволяват захар и похот.

Това звучеше грубо, особено в Хавай, където захарта и похотта превишаваха дори ананасите и марихуаната като цяло. И тъй като Лей-Чери едва напоследък беше започнала да отстранява тези сладости от живота си (без да знае за своя статус на Аргон), обвиненията на жената

я накараха да се свие и позволиха на едно безпричинно чувство за вина да внесе още тъмни оттенъци в мрачното ѝ настроение. Тя се въртеше из рая като линейка с четири вехти гуми.

В късния следобед на вторника се случиха три събития, които ѝ възвърнаха настроението. Първо, Ралф Нейдър се регистрира в „Пайъниър Ин“, като обяви, че ще говори, както беше по програма, на следващата вечер в Смолиновия Парк; един репортер от списанието „Пийпъл“ я помоли за интервю и за първи път тя усети, че има какво да каже на онези представители на средствата за масова информация, които от години се опитваха да направят от нея нещо като „любопитна статия“. Трето, Жулиета, изскачайки отечно хладния океан, по бикини, тънка и синя като затворническа татуировка, посочи един мъж на плажа и чрез жестове и ономатопея (бум-бум си е бум-бум навсякъде, езикът на динамита е универсален), го определи като бомбаджия.

Принцесата не се поколеба. Тя отиде право при мъжа и го постави под граждански арест.

Лей-Чери не беше съвсем наясно, че арестува човека, в чиято смърт над семейни библии се бяха заклели половин дузина американски шерифи, че беше спипала беглец, който от десетилетие насам избягваше най-прецизните мрежи на ФБР, макар че трябва да признаям, че през последните години, поради промяната на социалния климат и бездействието на Бърнард, интересът към неговото залавяне беше поспаднал.

Разбира се, Лей-Чери бе чувала за Къlvача, но по времето, когато той се появяваше на първите вестникарски страници, като вдигаше във въздуха сградите на военните комисии през последните дни на виетнамската война, тя беше ученичка, береше къпини, гушкаше плюшени мечета, слушаше една и съща приказка за заспиване и си цапаше носа с жълто от лютичета. Любопитно възбудена от една клизма, която Жулиета й бе направила по поръчение на Кралица Тили, Лей-Чери бе мастурбирала за първи път във вечерта на най-позорното геройство на Бърнард и обърквашото удоволствие от тайното опипване (свежата руменина, която затопли бузите ѝ, смътните представи за мръсни игрички с момчета, лепкавата роса, която миришеше на жабешка вода и се задържаше като захващащи се перли към състяващия се мъх около рибата-prasкова), тази загадъчна и срамна болка от екстаза засенчи по-малко личните събития на деня, включително и новината, че небезизвестният Къlvач беше унищожил цяла сграда на територията на университета „Мидуестърн“.

Бърнард Мики Ренгл се беше промъкнал в Медисън, Уисконсин посред нощ. Тогава косата му беше червена, а червеното е цветът на критичните обстоятелства и розите; червена е шапката на прелата и задникът на песоглавеца; червен е цветът на кръвта, цветът на мармелада; червеното разярява бика, червеното събаря бика; червеното е цветът на любовните послания, на леваците и на новооткритото гузно хоби на една малка принцеса. Косата му беше червена, каубойските му ботуши — кални, а сърцето му — кошер, пълен с музикални пчели.

Подбуден от Бандата на Кълвачите, той вдигна във въздуха сградата по химия на Уисконсинския университет. Предполагаше се, че изследванията, които се провеждаха в тази сграда, бяха в помощ на войната, която американското правителство по това време водеше в Югоизточна Азия. Експлозията стана в три часа сутринта. Смяташе се, че сградата ще бъде празна. Сградата трябваше да бъде празна. За нещастие, в една от лабораториите един абсолвент завършващ изследването си за своя докторат.

Прилежният студент бе открит на съставните си части. Не всичките, но достатъчно, за да имат смисъл. Прикован към инвалидната количка, той стана D.J. в една дискотека в Милуоки, където обменяше енергично дърдорене с развеселени чиновници и пускаше записи на Бари Уайт, сякаш им вярваше. От него можеше да излезе сносен учен. Неговият проект, заличен от експлозията, беше усъвършенствуване на орално противозачатъчно за мъже.

Бърнард успешно се прибра на Запад. Само новините от радиото го последваха до скривалището му зад водопада. Този път съобщенията не го развеселиха.

— Аз отнех крака на един човек — каза той на Монтана Джуди.
— Отнех неговата мъжественост, отнех неговата памет, отнех кариерата му. Което е по-лошо, отнех жена му, която го напусна, щом той остана без мъжественост и кариера. Което е още по-лошо, вероятно съм провалил възможността за създаване на мъжко хапче. Йайкс. Трябва да си платя. Заслужавам да си платя. Но ще платя по свой начин, не както обществото иска. Колкото и да съм лош, не съществува съдия, достоен да ме осъди.

Още един каещ се можеше да се присъедини към някая мътна религиозна секта или да застане в тъмна алея, в очакване някой да дойде и да го удари по главата. За свое наказание Бърнард се впусна в личен проект за химически изследвания. Той изнамираше, разследваше и изследваше различни езотерични методи за контрол над бременността.

— Кой знае — каза той на Монтана Джуди — може би ще стигна до нещо по-добро от хапчето на онзи нещастник.

В книгите за билки пише, че зарасличето е добър лек при навяхвания, а спазмоотровата — за спазмите; каскарата спасява от запек, дивата ягода възстановява загубен говор; при кръвотечение на

носа се препоръчва зърнастец, а при пневмония опитайте скупсково зеле. Ако ви обземе сексуално желание, като лек се препоръчва корен от лилия, а ако той се провали, не ви е под ръка или бъде забравен в делириума на болестта, индианската лоза, нардът и малиновите листенца правят раждането малко по-леко. Бърнард откри, че в западната билкарска литература, странно защо, липсват противозачатъчни съвети. Странно защо, липсват. Той заподозря намеса на Църквата, но Бърнард подозираше Църквата в какво ли не.

В антропологичните книги, които той отмъкна от обществени библиотеки от двете страни на Скалистите планини, пишеше за това, как влиянието на дървесните духове и водните нимфи предизвиква плодовитост и, макар Бърнард да не се съмняваше в това (жените от бандата на Къlvача демонстрираха определена склонност към плодовитост сред онази пустош, където дървесните духове бяха в изобилие), той се питаше къде се намират божествата, които опазват от зачеване. Ескимосите от Берингия пролив, уиколите от Мексико, нишиманските индианци от Калифорния, племената кафре от Южна Африка, басутите, маорите и анните, всички те правеха кукли, приличащи на детето, което желаят да се роди, и този акт на хомеопатична магия докарваше бременността в галоп. Но какъв ли образ трябва да се сътвори, за да спре на док бъдещите ембриони? Лкунгенските булки приемали вътрешно отвара от гнездо на стъртели, която ги правела плодовити като насекоми. Колко ли носорога трябва да изяде една булка, за да се сдобие с навика на това животно за нередовно размножаване?

В древни времена, когато успехът на един народ (по-скоро оцеляването му) зависел от стабилното размножаване, всички възможни магии били насочени към повишаване на плодовитостта. Чак след индустриалната революция постепенно се появила широка нужда от никаква спирачка (необходима по-скоро за цели общества, отколкото за случайни нещастни влюбени) и към последната четвърт на двадесети век, когато свръхнаселеността била основна заплаха за планетата, вече нямало подходящи магии. Или имало? Може би в Азия...

В един бар в Баулдър, в телевизионна програма, наречена „Вие го поискахте“, Бърнард видя забележителен документален материал. Някъде в Индия имало село, в чиито покрайнини, сред скалите живяла

огромна кобра албинос. В продължение на години тази змия играела главна роля в уникален обред на плодовитостта. Безплодните жени от селото трябвало да извършват поклонение до бърлогата на бялата кобра. Те трябвало да я целунат по темето. Но целувката не била достатъчна. За да се осигури зачеването, те трябвало да целунат кобрата два пъти. Селото изгубило доста от безплодните си жени. Бърнард беше запленен от тази могъща сцена. Той си помисли, че от нея би станала страховта реклами за освежители на дъха. Нещо такова: „Ако тя ви целуне веднъж, дали ще ви целуне отново?“ Бърнард изпрати по пощата едно предложение до компанията „Съртс“. „Съртс“ му отговориха, че преценката му е спорна, да не говорим за неговия вкус. Същото каза и Монтана Джуди.

И все пак, от Индия той получи вестта, че един чай, приготвен от див джоджен и смирна, предотвратява зачеването, дори седем дни след акта. Той веднага отиде до един билкарски магазин в Мисула и задигна нужните съставки. Източноиндийски източници предадоха на разузнаването, че редовното поглъщане на семената от моркови е метод за контрол над бременността, чиято ефективност е доказана от безбройни поколения жени хинду. Аргументът „безбройни поколения“ не го убеди напълно, но от един магазин за фермерски доставки край Билингс той се сдоби със семена от моркови и за малко да го хванат. Получаването на стипчивите съставки на Ши-линк, традиционното китайско противозачатъчно от билки, беше още по-голямо изпитание за съобразителността на Кълвача, тъй като за приготвянето на Ши-линк са необходими фирмата чи-йе, цвете Ши-линк, коренче от линк-шук и листо от гомсомчу: за Бога, това бяха Четирите Безсмъртни! Естествено, управлението по храните и лекарствата не погледна с добро око на въвеждането на формулата Ши-линк в Америка. Бърнард беше принуден да разбива ключалките на китайски доктори чак в Сан Франциско, за да сложи луничава ръка върху известно количество линк-шук.

Но и след всичко това, той изостави Ши-линк също толкова внезапно, колкото и семената от моркови и дивия джоджен, когато разбра за лунацепцията. Безлекарствен метод за точно определяне на овуляцията чрез обучаване на жените да синхронизират отново своите цикли към тези на Луната, лунацепцията се приземи като астронавт върху зеленото сирене на бърнардовото въображение. Всичко в тази

идея му звучеше добре, особено лунната ѝ основа. Хората извън закона, също като влюбените, поетите и туберкулозните композитори, които храчат кръв върху клавишите на пианото, вършат най-прецисно своята работа сред хълзгавите лунни лъчи. От митологична гледна точка кълвачите са свързани с Марс, планетата на червенокосите, но Кълвача, повече от всеки делегат на абортиралата конференция за НЛО, имаше лична връзка с Луната.

След кратък размисъл, Бърнард откри, че **нищо** в лунацепцията не го удовлетворява, също както Ши-линк, дивият джоджен и семената от моркови натоварваха жената с отговорността за контрол на раждането. Така, въпреки цялата си потенциална ефективност, тя не успяваше да компенсира напълно загубата на мъжкото хапче. Ако това тревожеше Бърнард, то двойно тревожеше Монтана Джуди. По понятни причини Бърнард имаше ограничен достъп до обекти за изprobване на противозачатъчните. Кой би се доверил на гинеколог-аматьор? Особено ако неговите документи за самоличност са включени в списъка на Десетимата Най-Търсени Мъже.

Монтана Джуди се разболя, поради ролята си на гвинейско прасе за експериментите на Бърнард. Още по-тежко ѝ стана, когато той разшири тестовете си, за да включи нейните по-млади сестри, близначките Монтана Моли и Монтана Поли. Всъщност Бърнард лично осигуряваше и доставяше лепкавия сос, който беше активизиращият агент в тестовете. Монтана Джуди реши, че Бърнард трябва да плати дълга си към обществото по по-традиционнен начин. Монтана Джуди го предаде.

Книгата, която съдиите образно хвърлят пред нарушителите на закона (може да се предположи, че е наказателният кодекс; може би е руски роман; със сигурност не е елегантен том поезия), беше запратена като топка в червената глава на Бърнард Мики Ренгл. Той беше осъден на трийсет години. Последната четвърт на двадесети век вероятно беше осъдена да се дотъри до историята, но поне нямаше да ѝ се навърта Кълвач, който да дълбае дупки в нейните патерици.

Тъй като знаеше за славата му да намира изходи, Федералният каторжен затвор на остров Макнийл, Уошингтън, го заключи доста здраво. Отне му повече от година, за да духне.

В негово отсъствие светът се бе променил. Това беше нормално. И Бърнард се бе променил. Например, наблюденията му върху негови

колеги в затвора го бяха убедили, че кражбата, вдъхновена от най-низките човешки импулси, не подхожда на един човек извън закона. Нека бизнесмени и тям подобна паплач грабят и мамят. Той си даде обет никога повече да не краде, освен ако няма нужда. Той също така даде обет да се държи по-внимателно с жените, като се започне с Монтана Джуди, ако успее да я открие. Не успя. Тя се беше присъединила към една банда от жени-съмишленички, които прекарваха вечерите си в тероризиране на всякакви мъже, без значение от степента на тяхната вина или невинност. Тези жени приемаха мъжете само като раболепни лакеи, а Бърнард, макар прекалено добре да знаеше, че много мъже се бяха отнасяли точно така към много жени с течение на векове, все пак не смяташе, че размяната на ролите беше нещо много справедливо и полезно за **когото и да било**. Освен това, той не беше ничий лакей. Дори и на Луната. Монтана Поли се беше присъединила към същата банда от отмъстители. Монтана Моли беше записана в „Спокейн Съксес“, колеж за секретарки. Бандата на Къlvача се беше разтурила. Четири бивши члена бяха в затвора. Един беше пребит до смърт със сгъваеми столове от пост на Американския Легион в Джаксън Хоул. Трима бяха поели пътя на обикновената политика и работеха вътре в системата за промяна на системата. Един беше станал търговец на имущество и бе подписал договор с Иисус Христос да му бъде личен спасител. Уили Потният учеше право в Станфорд. Той членуваше в студентска организация. Носят му гладуваше, макар и все още да пушеше треви от време на време. Той искаше един ден да постъпи на работа при Нейдър. Светът се беше променил.

Бърнард беше объркан. Липсваха му тръпките, стъпките, гълтките опасност. Само защото войната беше свършила, означаваше ли това, че всички трябва да престанат да се забавляват?

Благодарение на Монтана Джуди, укритието зад водопада стана горещо. Бърнард се укри в Сиатъл. Той намери работа като забъркващ коктейлите в един бар, често посещаван от полицаи по време на почивка. Имаше нощи, когато беше пълно с ченгета. Тяхното присъствие поръсваше лека пикантност върху живота му. Прибавяше лек гъдел на забавление. Той наливаше евтин бърбън. И чакаше своя час.

В един водещ либерален вестник излезе отворено писмо от някакъв писател до Бърнард. Той искаше интервю. Заклеваше се в пълна секретност. Работата беше на ниво. Писателят беше човек, доказал своята смелост и почтеност.

Писателят искаше амнистия за дисиденти като Бърнард. Той казваше, че Бърнард достатъчно е страдал. Пишеше, че животът в нелегалност е не по-малко наказание от затвора. „Личността в нелегалност съществува в състояние на овладяна шизофрения“, писа той, „ужасът не отпуска дори за миг.“ Журналисти разглеждаше Бърнард като жертва на Виетнамската война. Фактът, че той действа против интересите на правителството, вместо в тяхна помощ, е незначителен, казваше писателят. Обществено-политическите реалности, принудили Бърнард да рискува живота си, като взривява бюра на военни комисии, са по същество същите като онези, които карат други млади мъже да рискуват телесните си части в някакви оризови полета. Бидейки беглец, подгонен, живеещ предрешен и в страх, Бърнард бе не по-малко жертва, отколкото онези нещастни ветерани, които са оставили основни части от физиката си да гният в Да Нанг и Хю.

Ха ха.

Така започваше скандалният отговор на Бърнард. „Ха ха.

Жертва? Разликата между престъпник и човек извън закона е, че, докато престъпниците често са жертви, хората извън закона никога не са такива. Всъщност първата стъпка към превръщането в истински човек извън закона е **отказът** да се пожертуваш.

Всички хора, които живеят подчинени на законите на други хора, са жертви. Хората, които нарушават законите от алчност, безсилие или за отмъщение, са жертви. Хората, които свалят закони, за да ги заменят със свои закони, са жертви. (Тук говоря за революционерите.) А ние, хората извън закона, живеем отвъд закона. Ние не просто живеем отвъд буквата на закона — много бизнесмени, политици и ченгета го правят — ние живеем отвъд духа на закона. И така, в определен смисъл ние живеем отвъд обществото. Ако въобще имаме обща цел, то тя е да преобърнем **природата** на обществото. Когато успяваме, ние ободряваме Вселената. Дори мъничко я ободряваме и когато се проваляме.

Жертва? Аз осъдих грозотата на Виетнамската война. Но каквото осъдих, други са осъдили преди мен. Когато войната превръща хиляди хора в сомнамбули, хората извън закона не се съюзяват с будилниците. Хората извън закона, както и поетите, пренареждат кошмаря. Това е вдъхновяващ труд. Годините на войната бяха най-величествените в моя живот. Аз не рискувах кожата си в знак на протест срещу войната. Аз рискувах кожата си за забавление. За красота!

Обичам магията на динамита. Колко красноречиво говори той! Отекващият му грохот, неговият гръм, неговият вик, е почти толкова дълбок, колкото и страстният стон на самата Земя. Една отмерена поредица от детонация е като хор от земетресения. При целия си гладък резонанс, бомбата казва само една дума — «Па!» — и после се самоапплодира. Обичам горещите ръце на експлозията. Обичам бриза, изпълнен с дяволски мириз на барут (толкова близък по ефект до ангелския мириз наекса). Обичам начина, по който архитектурата се разтваря пред устрема на динамита почти като на забавен кадър — нежно рухва, посипва тухли като пера, ъглите се стопяват, сиви фасади се разчупват в усмивки, подпорите повдигат рамене и така привършват работния ден тонове тоталитарен товар, пометени от дирята на концентричното **цунами** от въздух. Обичам онази скъпа частица от секундата, когато стъклото на прозореца става еластично и се изцъкля като дъвка, преди да се спука. Обичам, когато обществените сгради най-после стават наистина обществени, вратите се отприщват, за да приемат гражданите, съществата, Вселената. Хайде, скъпа, влизай! Обичам и заключителната гълтка дим.

А освен това, обичам баналния мит за человека извън закона. Обичам самоуверения романтизъм на человека извън закона. Обичам черните дрехи на человека извън закона. Обичам усмивката-прокоба на человека извън закона. Обичам неговата текила и неговия фасул. Обичам начина, по който уважавани мъже с насмешка произнасят «човек извън закона». Лодката на человека извън закона плава срещу течението и това ми харесва. Всички хора извън закона са фотогенични и това ми харесва. «Когато свободата бъде поставена извън закона, само хората извън закона ще бъдат свободни» — това е графит, видян в Анакортес и той ми харесва. Има незаконни карти, които водят към съкровища на хора извън закона и аз особено обичам тези карти. Тъй като не желае

да изчаква усъвършенстването на човечеството, човекът извън закона живее така, сякаш този ден вече е настъпил, и това аз харесвам повече от всичко.

Жертва? Вашето писмо напомни на Кълвача, че той е благословен да бъде Кълвач. Съчувствоето ви към моята самота, напрежение и разстройваща нестабилност на самоличността наистина има някаква основа и аз покорно го оценявам. Но не се оставяйте да бъдете подведен. Аз съм най-щастливият човек в Америка. В барманските си джобове аз все още, по навик, нося кибритени клечки. Докато има клечки, ще има и фитили. Докато има фитили, стените няма да са в безопасност. Докато всяка една стена е под заплаха, светът все още има шанс да бъде забавен. Хората извън закона са отварачките за консерви в супермаркета на живота.“

Всъщност имало ли е по-тъпа епоха от тази, в която дами изпускали носна кърпичка — да приемем, една чисто орнаментна кърпичка; копринена, обшита с дантела, върху парфюмираната ѝ повърхност нито следа от сопол — за да се запознаят с джентълмена, задължен да я вдигне? Мит или не, със заучена нехайност, също както при благоуханната стръв с кърпичката, Бърнард изпусна фразата „в моите бармански джобове“ при словесната разходка на своя отговор към добронамерения журналист. Бърнард даваше на своите преследвачи знак. Просто, за да направи нещата по-интересни.

Знакът може да бил приет, но не можа да доведе хайката до неговото леговище. Въпреки че имаше няколко опасни момента — като нощта, когато един пияница го заля с бира и боята му се разтече в присъствието на двайсет полицая — прикритието на Бърнард издържа. Докато минаваха годините и кибритените клечки пожълтяваха и се разпиляваха из джобовете му, в своето бездействие той беше крепен от мисли за това, каква забава ще да падне, когато срокът на давност изтече и той ще може огненочервен да се появи сред обществото и да им натрие носовете. Все пак имаше един случай, когато беше принуден да говори или, по-скоро, да остави динамитът да говори вместо него. И сега, след една малко неточна стрелба, при положение че му оставаха единайсет месеца по календара на беглеца, той се оказа арестуван.

Арестуван от Нейно Кралско Височество Принцеса Лей-Чери Фьорстенберг-Баркалона, детронирана мажоретка, природозащитничка без портфейл, синеока алtruистка, плътска въздържателка с гърди като грейпфрут, бъдеща владетелка на Му, единствената жена, която Кълвача някога беше срещдал, чиято коса да гори също толкова ярко, колкото и неговата едно време.

Той нямаше безропотно да се остави.

— Значи сте вие. Можех да се досетя, че сте вие.
 — Поласкан съм, че си ме спомняте.
 — Човекът, който казва „йъм“...
 — Само в подходящи моменти.
 — ... и взривява хотели и разтурва най-важната среща на умове,
 Бог знае откога.

— Тази среща е по-важна. Срещата между мен и теб. Нека се усамотим някъде за по едно питие.

— Не ставайте смешен. Вие сте арестуван. Ще ви отведа направо в полицията.

— Трябва да ви предупредя. Аз няма безропотно да се оставя. Престъпниците, тъй като се тормозят от чувството за вина, често се предават и безропотно се оставят. Хората извън закона, тъй като са чисти, никога не биха го направили.

Така както в една симфония ударните инструменти внезапно гръмват и заглушават духовите и струнните, така и страхът внезапно гръмна в Лей-Чери, заглушавайки гнева и объркването, които в началните ноти на този концерт на противопоставянето ѝ свършиха добра работа. Тя хвърли поглед по плажа в търсене на подкрепа. Няколко млади мъже, руси като реклами за шампоан, мургави като лайна, забелязаха, че гледа, и ѝ помахаха.

— Не очаквай помощ от тези гларуси. Те се интересуват само от самки и сърф. Пък и не са заплаха за мен. Имам черен колан по хайку. И черна жилетка на химическо чистене. Тази сутрин срещнах една гостенка от планетата Аргон. Тя ми каза, че имам аура като изгоряла гума. Като ѝ благодарих, аз казах, че черният е любимият ми цвят. Освен червения.

— А, значи и вие я срещнахте — Лей-Чери не знаеше какво друго да каже.

За пръв път тя забеляза, че той носи черни бански гащета. А на краката си — черни кайши. Откъде можеш да си купиш **черни** кайши? Тя се почувства дезориентирана. По изгорялото ѝ тяло избиха мехури и

кожата ѝ заприлича на кървав паваж от птичи поглед. Тя се почувства като улица по времето на Френската революция. Тя се обърна към старицата с бикините.

— Жулиета, викни полицията — нареди тя, като много добре знаеше, че цялата полиция е в града и се опитва да разреши случая с взривения хотел. Жулиета така или иначе не можеше да я разбере.

— Няма защо да се притесняваш. Няма нищо да ти направя. Очарован съм, че ставаме приятели. Щях да съм напуснал Маунт веднага след бум-бум — той се ухили към Жулиета — ако не беше ти.

Така беше. Един стар приятел от континента, който понастоящем отглеждаше марихуана край брега на Кона, предварително се беше съгласил да хвърли Бърнард до Хонолулу на борда на своя катер за контрабанда. Въпреки че взривяването беше ненавременно, катерът можеше да отплата в понеделник сутринта, ако Бърнард беше пожелал.

— Не разбирам. Вие сте останал заради мен?

— Заради теб, скъпа. И защото имам малко взрив, който още не съм използвал.

— Какво? — тя се засмя невярващо. — Не мога да повярвам на ушите си. Вие сте... **маниак!**

— **Мистър** маниак.

— Още нещо ли искате да взривите?

— Искам да те почерпя едно питие.

— Да ме почерпите питие?

— Пиня текила или текила тай. Разбира се, ако не сте малка. Не бихме искали да нарушаваме закона.

— Сигурна съм, че сме на една възраст.

— Аз съм по-стар от Санскрит.

— А аз бях сервитьорка на Тайната Вечеря.

— Аз съм толкова стар, че си спомням времето, когато Макдоналдс бяха продали само сто хамбургера.

— Печелите.

— Значи мога да те черпя едно питие?

— Как се казвате?

— Бърнард.

— Бърнард кой?

— Бърнард Маниак.

— Слушайте, мистър Маниак...

— Нищо няма да слушам до момента, в който не седна срещу теб на една маса в „Лахайна Бройлър“. Баба ти също може да дойде, макар че, честно казано, съм малко шокиран от това до каква степен банската й премяна разкрива нейните прелести.

— Ами — каза тя. После спря. Помисли си, че би било най-добре да го разсее. В града щеше да бъде по-лесно да извика помощ, отколкото там на плажа. А тя трябваше да си признае, че, въпреки зъбното нехайство, което разкриваше, усмивката му беше **прекрасна**.

— Ами, аз наистина трябва да се скрия от слънцето. Червенокосите лесно изгарят.

— Знам — каза той. — Знам.

30

На континента валеше дъжд. Известният сиатълски дъжд. Лекият сив дъжд, който твори любовта. Настоятелният дъжд, който знае всеки скрит вход на яката и пазарската чанта. Тихият дъжд, от който тенекиен покрив можеше да ръждяса, без да издаде звук в знак на протест. Шаманският дъжд, който храни въображението. Дъждът, който звучи като таен език, шепнещ като екстаза на първобитните за същността на нещата.

Дъждът опаковаше къщата (къщата, която от известно време насам Крал Макс наричаше Форт Къпина) като гел за медузи. Вътре Кралят и неговата Кралица се бореха с една машина за миене на чинии. Те не можеха да я включат. Откакто от три дни Жулиета отсъстваше, не беше измита нито една чаша за шери или чаена лъжичка. Чък можеше да спаси положението, но, тъй като всичко бе тръгнало наопаки, Чък бе извикан в Сиатъл в понеделник вечерта и още не беше се върнал. Оправданието беше болна сестра, но работата със сигурност бе съвсем различна. В родината на Фьорстенберг-Баркалона имаше вълнения. Миришеше на революция. Убеден, че кралското семейство е замесено, Вашингтон искаше да затегне охраната. По-точно, ЦРУ планираше изкъсо да контролира Крал Макс. ЦРУ зареди Чък с малко премиални. (Впоследствие, когато Макс извади кента срещу неговите две двойки, той щеше да ги изгуби до последния цент.)

Докато бърникаха машината за миене на чинии, Макс и Тили заговорничеха и планираха.

— През април тя ще стане на двайсет — каза Макс. — Година по-късно тя ще е готова за женене. Викам, колкото по-скоро намерим кандидат от нашите среди, толкова по-добри ще са ни шансовете.

— Яа — каза Тили. — Яа, да, си. Туй го знаем веце сто пътя. Но то не знаци, че трапфа да я бутнем с някой парцал.

— С какво?

— Парцал. Парцаливец. Като президентския син. Той е скапан гринго.

— Ако намекваш за това, че детето има право на два удара, без въобще да има топки, вероятно си права. Мисълта ми е, че не можем да си седим тук и да чакаме да се появят подходящи европейци, които случайно берат къпини наблизо. Виж, средният син на Идай Физел притежава част от акциите на един клуб на НБА. Той идва в Сиатъл всеки път, когато неговият отбор играе със „Свръхзвуковите“. Мисля, че мога да уредя една среща.

— Уи, но той не е монарс.

— Така е, той е по-мощен и по-богат от монарх.

— Арабин — въздъхна Тили. — Айн арабин. О-о, спагети-о.

Машината за миене на чинии все така не действаше. Направо да беше заминала и тя за Маui. Жабата можеше да я превърне в кондоминиум. Кралската двойка пуфтеше и сумтеше над машината. За миг тя издаде звук, сякаш е проработила, но това просто беше дрънчащата клапа на Макс. Когато за трети или четвърти път, без да иска, удари главата на своето чихуахуа в капака на машината, Тили ѝ обърна своя величествен гръб.

Крал Макс насьбра мръсните чинии и ги пренесе в задния двор.

— Ще оставим дъждъ да ги измие — каза той. — Все трябва да има някаква полза от него.

Въщност дъждът се използва по много начини. Той пречи на кръвта и морето да стават прекалено солени. Той хвърля нокаутиращи капки върху непокорни теменужки. Той произвежда стълбата, по която неонът се катери до Луната. Този, който търси, може да влезе в дъжда на Великия Северозапад и да извади оттам Името, което му трябва. А и, освен това, дъждът отлепяше парченца жълтък и сос от орнамента над герба, от центъра на честта, от центъра на герба, от центъра на щита върху хералдическите чинии за вечеря на Фьорстенберг-Баркалона. Но, когато на следващата сутрин Макс се върна, за да вземе чиниите, половината от тях липсваха. Кралицата хвърли вината върху скитници и цигани. Макс знаеше, че къпините са ги пипнали.

Докато хапваха консервиран Строганоф от книжни чинии, Тили каза на Макс:

— Само изкам Лей-Чери да си беши тук.

Но кралят каза:

— Може би най-добре е тя да е далеч, докато се сдобием с кандидат. Поне можем да сме спокойни, че в Хавай тя е в добри ръце.

31

— Досега не ме беше целувал човек със слънчеви очила „Патока Доналд“ — каза Лей-Чери.

— Извинявам се — каза Бърнард. — Съжалявам за слънчевите очила „Патока Доналд“. Те би трябвало да бъдат „Уди Къlvача“, но никой не произвежда слънчеви очила „Уди Къlvача“.

Принцесата не разбираше за какво говори той. Всъщност не ѝ пукаше. Тя беше на третата си текила „Присмехулник“, той на четвъртата. Те се носеха в онзи блажен стадий, характеризиращ религиозното извисяване и настъпването на алкохолното отравяне. Жулиета им беше обърнала гръб и гледаше залеза. И това ми било придружителка.

— Освен това, обикновено не целувам мъже, които пушат — съобщи Лей-Чери. — Да целуваш пушач е като да облизваш пепелник.

— И аз така съм чувал. Също така съм чувал, че да целуваш човек, който е самодоволен и нетolerантен, е като да облизваш задника на мангуста.

— Аз не съм задник на мангуста!

— А аз не съм пепелник. — Извади от джоба на ризата си неотворен пакет „Кемъл“ и го хвърли зад гърба си. — Пуша само когато съм затворен. В затвора една цигара може да ти бъде приятел. Иначе моят „Кемъл“ е само прикритие. Оправдава това, че нося клечки.

— Наистина ли казваш това, което мисля, че казваш?

— Казвам повече от това, което трябва да казвам. Мисля, че си ми сложила в питието нещо, което ме прави разговорчив.

— Мисля, че си сложил в питието ми нещо, което ме прави целувателна.

Те се целунаха. И се изкискаха като анимационни мишки.

— Колко е часът? — попита Лей-Чери.

— Защо? Полицейският участък е отворен цяла нощ.

— Имам уговорена среща със списание „Пийпъл“. Отначало бях изплашена, но сега ми изглежда смешно.

Тя ошипа върха на носа му, докато той се навеждаше през масата, за да я целуне отново. Тя огледа помещението за часовник, но салонът в „Лахайна Бройлър“ беше известен с това, че няма стени. Часовниците на дърветата имаха прекалено много стрелки, а океанът беше на лунно време. Ако зависеше от Бърнард, то той искаше и нея да я нагласи по лунно време.

- Кога ще ме предадеш?
- Когато спреш да ме целуваш.
- Значи съм свободен завинаги.
- Не бъди толкова сигурен.

Тя говореше сериозно. Но този път, когато той я целуна, удивително находчивият му език успя да пробие героичната барикада, която до този момент образуваха нейните зъби. Последва ясен звън от сблъсък на емайл с емайл, изригване на гореща слюнка, докато неговият език направи вихрена обиколка на устната ѝ кухина. През прасковата-риба прелетя внезапна тръпка, мъх и перка, а под фланелката ѝ с надпис „Не на ядрените ракети“ зърната ѝ станаха твърди като късове плутоний.

„Господи, помисли си Лей-Чери, как е възможно мъжете да бъдат такива дръвници, такива тампони на Сладкия Плод върху подметките на нашите обувки за балет и, въпреки това, да се чувстват толкова добре? Особено този. Този луд бомбаджия.“

Тя се измъкна. С изгорели кокалчета на пръстите тя избърса една слюнка (негова? нейна? на Хосе Куерво?), проточила се по бузата ѝ. Тя попита една минаваща сервитърка за часа. Закъсняваше.

- Трябва да вървя.
- Какво ще кажеш за вечеря след интервюто ти? Има една вкусна риба, наречена махи махи. Толкова хубава риба, че я нарекли два пъти. Не е ли очарователно как полинезийците удвояват своите думи. Бих искал да направим една тет-а-тет в Паго Паго, но се страхувам, че ще хвана бери-бери.

— Тц-тц, тц-тц — каза Принцесата. — Никаква вечер-вечер, никаква вечер-вечер.

- Утре?
- Ще бъда на Фестивала цял ден.
- Утре вечер?

— Утре вечер говори Ралф Нейдър. Не бих го пропуснала, дори за всичките махи махи на Мауи Мауи. Освен това, утре вечер може вече да си в затвора. Я по-добре си вдигни пакета „Кемъл“.

— Значи ще ме предадеш?

— Не знам. Зависи. Наистина ли ще използваш и останалия динамит?

— Твърде вероятно е.

— Защо?

— Защото това ми е професията.

— Но НЛО-конференцията свърши.

— Не съм дошъл да взривявам НЛО-конференцията. Това беше грешка. Дойдох да взривя Фестиваля.

— **Какво?** — Тя почувства как в нея избухна една бомба.

— Бум-бум, Фестивал — каза той. После наля текила през пукнатината на своята усмивка.

Тя рязко се изправи.

— Вие сте луд — каза тя. — Мама му стара, вие наистина сте ненормален.

Тя изтръгна Жулиета от залеза и закрачи към улицата.

— Значи ще ме предадеш?

— Абсолютно си прав, че ще го направя — каза тя.

Идеята за монархията на Му беше хрумнала на Лей-Чери на Маui. Тя я навести неочеквано, докато седеше в сянката на една коа, гледаше как Жулиета играе на осемдесетгодишна русалка и се притесняваше какво толкова може да каже пред списание „Пийпъл“, което да не е нито паррафраза от брошури на Фестивала, нито да е нарушение на Фьорстенберг-Баркалоновите норми на поведение. В един момент ѝ дойде на ум, че светът е пълен с безработни монарси, монарси, които бяха изгубили своите тронове заради войни или политически промени, също както и нейното семейство, и че тези хора, макар да бяха родени да водят, да властват или поне да символизират властта, в по-голямата си част водеха живот на безделни богаташи.

Например, парижкият кант, претендентът за френския престол, имаше единайсет деца, които се плъзгаха по елегантни занимания като издаване на списание за изкуство (дукът на Орлеан) и поддържане на художествена галерия (принц Тибо). В Бразилия кралското семейство Орлеанс Браганца имаше не по-малко от осемнайсет млади братовчеди с време, енергия и пари. Ото фон Хабсбург, с правото да бъде император, ако още съществуваше Австрийската Империя, имаше седем синове и дъщери, които ходеха на лов с хрътките на дилетантската култура. Италианските принцове Енрико Д'Асия и Амедео Савой управляваха семейните авоари и споделяха предаността на Кралица Тили към операта. Към списъка можеха да се прибавят още югославският принц Александър, кралят на Албания Лека Първи (неин роднина) и, между другото, японското императорско семейство.

След като свалените монарси вече си нямат лични кралства, на които да служат, защо да не се съюзят и да служат на света? Тяхното кралство може да бъде Земята. И те биха могли да съчетават своите дарби и умения, своите знатни имена и значителни богатства (Фьорстенберг-Баркалона май бяха най-бедните сред тях), своето влияние и блясък, в един монархически кръстоносен поход в името на екологията и опазването на околната среда; в името на сладкото кралство Земя. Тяхната цел би била да са полезни и ефективни.

Разбира се, те щяха да бъдат възхвалявани. И ако искат корони, тя щеше да им осигури корони. В цялост, те щяха да бъдат известни като монархията на Му — на името на изгубения континент, на островмайка; на родината на химните, чиито благоуханни храмове един ден потънали в морето. Всеки член на монархията ще бъде управник на Му, всеки един — владетел в държава без граници.

— Тъй като Хавайските острови са върховете на потъналите планини на Му — обясняваше Лей-Чери — монархията ще трябва да установи своя център, двор ако щете, в Хавай, може би точно тук, в Лахайна, защото Лахайна е била кралската столица на древен Хавай и не са й чужди привилегиите на кралици и крале.

— Това е пленителна идея — разкисна се Рийд Джарвис, репортерът от „Пийпъл“. Джарвис наистина беше доволен. Концепцията за монархията на Му му предоставяше здраво ядро, сърцевина от сериозни намерения, около които да оформи своята конфекция. Сега би могъл да наслоди лигави добавки, започвайки от глупостите, които интересуват хората („Разкажете ни за това, как вие, една принцеса със синя кръв, израснахте в огромна стара къща в щата Вашингтон, посещавахте обществени училища, станахте мажоретка?“), и стигайки до темите, които най-живо интересуват редакторите и читателите на светските списания: пари иекс.

— Не съжалявате ли понякога за изгубените богатства на вашето семейство?

— Това е било отдавна. Преди да се родя. Има и по-важни неща от богатствата.

— Кой е настоящият ви приятел? Има ли някой специален кавалер?

— Нямам приятел.

— Нито един?

— Нито един.

— Но, скъпа, вие сте толкова привлекателна и интелигентна. Нямате ли любовен живот.

— Кой има любовен живот в днешно време? Днес хората имат сексуален, не любовен живот. Много от тях се отказват дори отекса. Нямам любовен живот, защото досега не съм срециала мъж, който да знае как да има любовен живот. Може би и аз самата не знам това.

Тук от очите на Лей-Чери изскочиха сълзи като амеби-мустанги, напускащи оборите при родео в биологическата лаборатория.

Ако Рийд Джарвис знаеше, че синята кръв на Лей-Чери в този момент носи оттенъците на текила, той можеше да отдаде сълзите ѝ на пиенето и портретът ѝ нямаше да напомня толкова на снежна статуя пред леярна пещ. Така или иначе, описанието на Джарвис в „Пийпъл“ — „романтичка с влажен поглед“ — беше все пак по-точно от описанията, които по-късно, когато се усамоти в таванската си стая, клюкарите щяха да изпишат („трагична красавица“, „измъчена принцеса“).

Има съществени и несъществени лудости.

Последните са слънчеви по характер, пъrvите са свързани с Луната.

Несъществените лудости са крехка смесица от амбиция, агресия и предюношеско беспокойство — тъпотии, които отдавна трябваше да бъдат захвърлени. Съществените лудости са онези импулси, които човек инстинктивно усеща, че са добродетелни и правилни, макар и себеподобните да ги намират за куку.

Заради несъществените лудости човек си има неприятности със самия себе си. Заради съществените лудости човек има неприятности с другите. Винаги е за предпочитане да имаш неприятности с другите. Всъщност това може да ти бъде от полза.

Най-добрата поезия е лунна и се занимава със съществените лудости. Журналистиката е слънчева (има безброй вестници, наречени THE SUN и нито един, който да се назова THE MOON) и е отدادена на несъщественото.

За Лей-Чери щеше да бъде много по-смислено да се напише стихотворение, отколкото статия. Рийд Джарвис, със своята Ремингтън SL-3, написа статия. Нямаше да е последна. На Бърнард Мики Ренгл с неговия динамит му остана да напише стихотворението.

33

Принцесата си легна веднага след интервюто. Жулиета й разказа приказка за заспиване, която доведе до желания ефект. Заспа веднага и сънува Ралф Нейдър. През нощта тя се събуди само веднъж — когато Нейдър влезе в един измислен ресторант и поръча жабешки бутчета.

— О! — извика тя и седна в леглото.

Лей-Чери възнамеряваше на следващата сутрин, между закуската и закъснялото официално откриване на Фестивала, да отиде в полицията, но, докато я обслужват в претъпканата зала за хранене на „Пайъниър Ин“, едва успя да хапне и да пресече улица „Хотелска“ към зовящия Парк на Смокините. Не след дълго тя се потапяше в лекцията на д-р Джон Лили за ролята на морските млекопитаещи за бъдещето на човешкия вид. Както можеше да се очаква, Паркът беше препълнен. Лей-Чери не бе пристигнала навреме, за да се добере до прикритието на смокинята, въпреки че сладката сянка на дървото покриваше почти един акър. Тя чуваше достатъчно добре и с минимално оптическо усилие успяваше да различи картините, които д-р Лили прожектираше върху един еcran, но беше подложена на жарките слънчеви лъчи. Слънцето възпламеняваше откритата й плът. От това леко й прималя. Рийд Джарвис й беше напомnil, че тя има право на особени привилегии на Фестивала. Макар че не желаеше да използва титлата си, тя все повече се доближаваше до момента, в който щеше да извади своя сан като малко червено байраче, само и само да се сдобие с място под сянката.

Сякаш някакъв дух изпълни желанието й и над нея падна сянка. В началото се изплаши, че това е облак-кутсуз, който идва да я нападне. Не беше. До нея стоеше Бърнард и държеше над главата й съдран слънчобран.

— Какво правите тук? — шепотът й далеч не прозвуча толкова враждебно, колкото й се искаше.

Той кимна с черните си къдици към екрана на подиума, където в този момент се прожектираше образа на морска свиня.

— Акулите са престъпниците на моретата — каза той. — Делфините са извън закона.

— Вие не сте наред — каза тя.

— Тогава ме зарежи.

— Ъхъ. Косата на моята голяма любов не е с цвят на кукувица.

Забележката за цвета на косата го накара да трепне. Тя не забелязала. Тя отново бе насочила вниманието си към д-р Лили.

— Добре. Ако искаш да ме видиш, просто намери адреса ми.

— Не искам да ви виждам, макар че властите може би искат. Пък и къде да намеря адреса ви? В указателя на кукувиците? И нямам предвид Жълтите Страници.

— Намери го. **Намери го.**

Тя погледна нагоре. Просто не можеше да не го направи. От вътрешната страна на слънчобрана, изписани с отвратителен почерк, се виждаха думите: ПРИСТАНИЩЕ ЗА МАЛКИ СЪДОВЕ, ЛАХАЙНА, КАТЕР „ХАЙ ДЖИНКС“. Той мушна дръжката на слънчобрана в ръката ѝ. После приближи опустошените си зъби към ухото ѝ.

— Йъм — прошепна той.

После изчезна.

Тя обядва папая пу пу или манго му му или някакъв друг плод пу пу, презрят от тропически гласни. В горещ климат А осигурява сенчеста арка, О е сифон, през който поглъща течности, У е прохладна пещера или вана, в която да се отпуснеш; А стои като разкрачен сърфист, О виси като цитрус от клон, У поклаща бедра като танцуваща хайтянка, а И и Е изразяват крясъците на маймуните и птиците от джунглата, от които са произлезли. Съгласните, както русокосите мъже, не се чувстват добре в жарките райони. Гласните са създадени за южното спокойствие, съгласните — за северната скорост. Но О как само местните танцуват БУГИ УУГИ, докато заселниците танцуват ВалС.

После хапна авокадо алоха или може би гуава лава, а Жулиета предъвкваше печено телешко по мисионерски. Около масата им се навъртаха гларуси и говореха мръсотии. От време на време Жулиета развърташе подобните си на пръчки ръце, за да разгонва младите кучета. Явно беше, че го прави с удоволствие. Разпъждането на сърфисти от Принцесата беше къде-къде по-забавно от разпъждането на мухи от Кралицата. Лей-Чери почти не обръщаше внимание. Тя се опитваше да реши дали да не предаде Бърнард през обедната почивка.

Е, добре, той я беше спасил от слънцето. Но принцеса, спасена от самия змей, не може да очаква добър край. Добре, неговата бликаща духовитост го дарява със свръхестествен чар. Казват, че Луцифер е бил най-готиният ангел в Рая, а главата на всяка смърт носи усмивка. Този човек, Бърнард, беше опасен. Цели два дни от Фестивала бяха загубени заради него, а кой знае какви бъдещи безчинства е в състояние да стори. Тя знаеше кой е дългът й. Единственият въпрос беше: сега или по-късно?

— Сега — отсече тя — Ако побързам.

Подаде на Жулиета банкова разписка, с която да уреди сметката. Жулиета с мисионерска жар атакуваше мисионерското си теле.

— Ще се срещнем в парка след двайсет минути — каза Лей-Чери, като не забрави да направи съответните знаци с ръце.

Докато изхвърчаше от ресторанта, един от гларусите извика след нея:

— Ей, пламък, къде е пожарът? Между краката ти? Ха-ха.

Докато пресичаше ланайто, тя срещуна русокосите извънземни от Аргон.

— Мутантка — просърска обвитата в тюрбан жена.

— Ти си белязана на всяка планета в Системата — каза мъжът с феса. — Не разбиращ ли, че си мутирала от слънчевата радиация, която въздейства върху прекомерното количество захар иекс-хормони в тялото ти? Не можеш да излъжеш Слънцето.

— Господи! — изрече Принцесата. Тя забърза по улицата към доковете. — Понякога ми се иска да си купя един литър оцветител за коса и просто да се пребоядисам.

Когато стигна до катера, наречен „Хай Джинкс“, с изненада откри, че косата на познатото лице, което отвори вратата на каютата, беше червена поне колкото нейната.

— Ако си дошла отново да ме арестуваш — каза Бърнард, докато въртеше из бляскавите си къдрици пръста, с който стреля — то трябва да знаеш истинската ми самоличност. Умното ченге познава собствения си затворник. От друга страна, ако си дошла, защото ме харесваш, може би като видиш общото по помежду ни, ще ме харесаш още повече.

— Да — каза Лей-Чери — И двамата сме мутанти.

— Моля?

— Нищо. Нищо. Ти наистина си от червенокосите. Това наистина ли е естественият ти цвят?

— Смяташ ли, че мога да проследя корените си чак до Хена? С този цвят съм изхвърчал от утробата. Последната черна боя току-що отиде в канала и после в морето. Жак Кусто сигурно плува през нея и си мисли, че някаква сепия пак пише с протекла писалка.

— Добре, да приемем, че си червен, колкото и аз. Но това е **единственото**, което ни свързва.

— Откъде си толкова сигурна?

— На този свят хората биват два вида: такива, които са част от решението, и такива, които са част от проблема.

— Аха. Аз цапам, ти чистиш? Тогава ти ме чуй. На този свят има два вида хора: едни, които в този живот виждат само сланата върху тиквата, и други, които виждат лигите върху пая.

(Всъщност на този свят **наистина има** два вида хора: едни, които са убедени, че този свят има два вида хора, и други, които са достатъчно умни, за да не смятат така. Но пък Лей-Чери и Бърнард бяха заети с нюансите на сложен танц, така че нека бъдем благосклонни и да им дадем аванс.)

Те бяха на палубата под пладнешкото слънце, но Лей-Чери беше вдигнала слънчобрана, а Бърнард се беше свил под издадената сянка на грот-рейката. Тихият океан, укротен на това място от вълнолом с формата на начупен квадрат, ги люлееше така сладко, както пиянките люлеят своето вино.

— Така, както си с червена коса, ми се струваш познат. Мисля, че съм виждала твои снимки.

— Рекламният ми агент е добър. Снимките ми се разпространяват добре.

— Къде? По стените на пощенските станции? Ти си някакъв известен разбойник, нали?

— Не бих го формулирал по този начин. Е, имах малко търкане със закона, когато бях млад. Знаеш ги момчетиите.

— Не. Разкажи ми.

— Няма много за разказане. Едно недоразумение, в което са замесени дъщерята на един градски съветник и кола, взета назаем. Но последствията... не мина без последствия. След трийсет дена в отделението на котенцата и смъркачите ме направиха довереник. Килиите на доверениците се помещаваха на втория етаж, също както и затворническата кухня. Всички довереници имаха достъп до кухнята. Седмица след като станах довереник, се оказа, че липсват три кухненски ножа и сатър за кълцане на мясо с диаметър четиридесет и четири сантиметра. Естествено, всеки от нас бе заподозрян в кражбата на ножовете. Обърнаха килиите ни с главата надолу, а също така и стаята с телевизора. Но не намериха ножовете. След което ни строиха в коридора, надзирани от отряд пазачи, въоръжени с бойни оръжия и железни прътове. Един по един ни вкарваха в една малка стая, където, пред още няколко пазачи и един капитан с фенерче, ни караха да се събличаме. Накараха ме да се обърна, да хвана бузите на задника си и да се наведа, за да погледнат в дебелото ми черво да видят дали не съм скрил там три кухненски ножа и сатър за кълцане на мясо с диаметър четиридесет и четири сантиметра. Разбира се, в никой от нас не откриха липсващата железария. Но намериха четири кальпа сапун, плакат от „Плейбой“, три кубчета лед, пет пера, Атлантида, гръцкия делегат за конференцията на момчетата, хляб с пила в него, бяла Коледа, синя Коледа, Пабло Пикасо и брат му Елмер, един скапан сандвич с горчица, двама японски пехотинци, които не бяха разбрали, че Втората Световна е свършила, принц Бъстър Кливландски, лодка с прозрачно дъно, завещанието на Хауърд Хюз, комплект изкуствени зъби, Амелия Иърхарт, първите четири такта от „Неосъществимата мечта“ в изпълнение на хора на колежа „Блек Маунтин“, завещанието на Хауърд Хюз (друг вариант), вдовицата на Незнайния Воин, шест

пощенски гъльба, морала на средната класа, Великия Американски Роман и един банан.

— Господи! — възкликна Лей-Чери. Тя не знаеше дали да се смее или да се хвърли през борда. — Ама кой си ти в крайна сметка? И каква игра играеш?

— Кълвача е името ми, престъпването на закона е моята игра. Търсен съм в петдесет щата плюс Мексико. Хубаво е, когато се чувствуваш търсен, бих искал да съм търсен от теб. Всъщност зарязах маскировката си с надеждата, че това ще отвори очите ти и ще размекне сърцето ти. Това е. Моите карти са на масата. Твоето татенце със сигурност би разбрал този израз.

— Господи! Кълвача. Бърнард Ренгл. Трябаше да се досетя.

Дръзката му усмивка най-после изчезна. Ако усмивките имаха адреси, то този на Бърнардовата щеше да бъде „Обща доставка, Луната“. Той я гледаше с онази нагласена сериозност, на която превключват комиците, когато им се удае възможност да играят Хамлет. И все пак, в него имаше искрена нежност и копнеж.

— Прекалено много ми дойде засега — каза Лей-Чери. Въпреки горещите вълни, които се гонеха около нея, тя потрепери. Защо въобще дойде на катера? Можеше просто да прати полицията. — Трябва да се връщам на Фестивала.

Наистина, дискусията за контрола над раждаемостта щеше да започне след седем минути.

Той понечи да ѝ помогне да слезе на дока, но тя отблъсна ръката му. Докато бързо се отдалечаваше, а разкъсаният слънчобран пърхаше като опашка на върколак, тя извика:

— Да знаете, че пак ще ви хванат.

Усмивката на Бърнард почти се възвърна.

— Никога не са ме хващали и никога няма да успеят. Човекът извън закона не може да бъде заловен. Него може да го накаже само отношението на хората. Точно както твоето отношение сега ме наказва.

36

Когато организаторите на Фестивала обявиха своите намерения, те бяха връхлетени от молби на производители и разпространители на „екологически чиста“ стока, които желаеха отстъпки, за да пробутват съвременните си стоки на територията на конференцията — чайове и билки, спални чували и горещи вани, вятърни мелници, дестилатори на вода и пречистватели на въздух, дървени печки и замразено кисело мляко, изкуства и занаяти, книги и пособия, биомагнетично бельо и картофки от рожкови отпадъци. Организаторите отказаха. Те нямаха нищо против екологическите пазари или космическите печалби, които се жънат от тях. Просто техният Фестивал бил замислен за обмяна на, както те се изразиха, „идеи, не предмети“.

Е, границата, която разделя предмети и идеи често е доста нееднозначна, но нека не разкопчаваме тези панталони. Галилей е бил прав, когато е пускал предмети вместо идеи от своята кула, и Фестивалът можеше да бъде достатъчно мъдър също да се опре на предметите. **В границите на нормалния обсег на възприятие** поведението на предметите може да бъде преценено и предсказано. Като оставим настрана, че в неподходящи ръце почти всеки предмет, включително и книгата, която държите, може да се превърне във веществено доказателство номер едно в процес за убийство; като за момент оставим настрана далеч по-интересната вероятност, че може би всеки предмет води свой таен живот, все пак с голяма сигурност може да се каже, че предметите, така както ги разбираме, са относително стабилни, докато идеите са определено нестабилни, те не само **могат** да бъдат използвани неправилно, те подтикват към това и, колкото по-добра е идеята, толкова по-изкусно се гърчи тя. Това е така, защото само добрите идеи могат да се превърнат в доктрини и точно този процес, при който свежите, разкрепостяващи и полезни за човечеството идеи се превръщат в доктрини за роботи, е ужасяващ. От гледна точка на освобождаването на опасни микроби, трансформацията на идеите в доктрини съпернички на тази на водорода в

хелий, урана в олово и невинността в корупция. И е почти толкова безжалостна.

Проблемът започва на вторично ниво, не от основоположника или теоретика на идеята, а от хората, привлечени от нея, тези, които я възприемат, вкопчват се в нея, докато не им се скупи и последният нокът, и които, като правило, не притежават кръгозора, гъвкавостта, въображението и, най-важното, чувството за хумор, за да я запазят в духа, в който е била излюпена. Идеите се създават от учители, докмите — от ученици, а Буда винаги пада убит някъде по пътя. Съществува една особено непривлекателна и отчайващо разпространена болест, наречена капаци на очите, която, заради цялата мъка, която причинява, трябва да бъде първа в списъка с неотложните задачи на Световната Здравна Организация. Капаци на очите е болест, при която възприятието бива ограничено от невежество и изкривено от личен интерес. Капаци на очите се причинява от оптически израстък, който се размножава, когато мозъкът е по-пасивен от егото. Усложнява се при излагане на политика. При прекарването на една добра идея през филтрите и компресорите на обичайните капаци, тя излиза не само с малена по отношение на сила и стойност, но в новата си докатична форма тя дава ефекти, противоположни на тези, за които първоначално е била създадена.

Така идеите за любов на Иисус Христос са се превърнали в зловещите клишета на християнството. Ето защо практически всяка революция в историята се е провалила: потисканите, в момента, в който се докопат до властта, се превръщат в потисници, прибягвайки към тоталитарната тактика на „защита на революцията“. Ето защо малцинствата, които се стремят към премахване на предразсъдъците, стават нетolerантни, малцинствата, стремящи се към мир, стават войнствени, малцинствата, стремящи се към равенство, стават самодоволни, а малцинствата, стремящи се към освобождение, стават враждебни (като първият симптом за самопотискане е стегнатият задник).

Горната беседа ви бе поднесена от Факултета по Съществени Лудости към колежа „Извън закона“. Тя бе представена с надеждата, че може да обясни как така Фестивалът, при толкова много умове в списъка и сочни идеи във фурната, се превърна в лудница.

На сутрешната сесия в сряда д-р Джон Лили тъкмо бе приключил своята лекция върху интелигентността на морските млекопитаещи, завършвайки с идеята, че „продължаващият диалог с китообразните би могъл да промени нашите представи за всички живи видове и за планетата, която споделяме с тях“, когато бе предизвикан от група в публиката, смятща, че е загуба на пари и време да се опитваме да общуваме с животни, когато не можем да общуваме помежду си.

— А общуването между хората? — надигнаха глас те.

— Бившият ми съпруг — каза една — не разбираше и една моя дума. Мислите ли, че той би могъл да разбере една морска свиня?

— Дали някаква си голяма риба — попита друг — ще извади мояте хора от гетото и ще им даде работа? Ако не, що да си хабим думите за тия копелета?

Капаци на очите.

Лей-Чери си помисли, че въпросите имаха известен смисъл, макар че тези, които ги задаваха, се държаха невъзпитано. Тя се притесни за д-р Лили и се зарадва, когато той елегантно се справи с антагонистите. Всъщност сутрешната сесия премина гладко като делфийска пот в сравнение със следобедната бъркотия.

Тъй като, благодарение на онзи копелдак с птичи мозък, Къlvача, Фестивалът изоставаше от програмата си с два дни, наложиха се някои дублирации. Ако човек трябва да дублира, то точно Хавай, родината на махи махи и лома лома, беше мястото да го направи. (Дискусията за контрола над раждаемостта беше комбинирана с тази за грижата за децата.) Подиумът под смокиновите клони беше пълен с експерти, на чиито устни фактите и цифрите избиваха като пяна. Дискусията едва бе започнала, когато се оформи преобладаваща философия. Тя беше следната: ако щъркелите не носят бебетата, то те **би трябвало** да го правят и вероятно могат да бъдат дресирани също така да ги отглеждат.

В интерес на истината тази гледна точка беше предложена само от няколко експерти, но огромна и шумна част от публиката я подкрепи с цялата заплашителна сила, която притежаваше.

— Не искаме контрол над раждаемостта, искаме контрол над куровете! — извика една жена от третия ред.

Овациите, които последваха, удавиха гласа на жената, която в този момент държеше лекция за, точно така, семената от моркови като

орално противозачатъчно.

„Боже мили“, помисли си Лей-Чери, „чудя се дали не отиваме прекалено далеч?“

Ставаше малко буйничко. Слънцето не помогна. Няколко души отидоха да се топнат или да пийнат. Жулиета като че ли искаше да се присъедини към тях. Лей-Чери се въртеше около дръжката на своя слънчобран — една лесна мишена за куршуми от мозъчно желе.

На сцената една редакторка от нюйоркско списание, шикозна шефкиня, за която беше казано: „Нейният ум е като стоманен капан, а устата, сърцето и вагината ѝ също не отстъпват“, се опитваше да обобщи. Най-напред тя каза, че грижата за децата започва със зачеването, и заяви, че е световна несправедливост майките да отглеждат децата девет месеца, ден и нощ, без отмяна и подкрепа. С глас, който напомняше на Лей-Чери за пневматичен чук, обработващ перлена огърлица, редакторката описа на присъстващите последните методи в обстетрията, като поддържаща тезата, че жените няма да започнат да осъзнават своя личностен и социален потенциал до момента, в който изкуственото осеменяване и управляеманата бременност извън тялото не станат обичайна практика по целия свят. Редакторката не се задоволи с раждащите девици. Веднъж родени, нашите бебета трябва да наследят предимствата на колективния професионализъм, каза тя и настоя пред Фестивала да се приеме резолюция с молба към Федералното правителство веднага да осигури фондове за субсидиране на центрове, в които експерти ще осигуряват стандартизирано развитие за младите и независимост за родителите.

Принцесата тъкмо прекарваше това през компютъра си, за да реши колко дяла ще си купи, когато един поет, застаряващ хуморист, поставен в програмата, за да има и „различен ъгъл“, пристъпи към изява. Той каза на редакторката, че идеите ѝ са ръсене на сяра върху розите на расата. Поетът беше дрогиран, но сред колегите му това не се считаше за някаква пречка.

— Какви ще са тези бебета, направени от формула, вместо от чукане? — попита поетът. — Без съмнение, всяко от тях ще притежава две очи и препоръчителния брой пръсти на краката, но дали жарта на тяхната воля ще бъде достатъчно гореща, дали тяхното въображение ще бъде с всичките си пръсти, можем ли да разчитаме, че душите им напълно ще се свържат с разплитащата се макара на природната

вселена, а не с утайката от дъното на епруветката? Няма ли детето, извадено по сигнала на будилник от пластична утроба, където е било лишено от ритъм, пъпна връв и подмятанията на всекидневния живот, да има между очите си малко пространство, запълнено със синтетична течност, да носи в сърцевината на сърцето си печата на андроид?

Редакторката сподели с публиката своя продължителен поглед на тренирано вбесяване.

— Да не би да се страхувате — попита тя писателя — че дете, което не е заченато по стария начин, няма да разбере шегите ви?

От публиката някой извика „Стига с тия мистики!“ към поета, който, прекалено решителен или прекалено пиян, за да му пука, продължи:

— А тези деца, отгледани под надзора на държавата, избълвани от автомати, гъделичкани от техници, успокоявани от записаните съобщения на психолозите от съобщителната мрежа, какво общество, според вас, ще създадат тези деца, когато достигнат зрелост? Да не си въобразявате, че хора, от рождението си индоктриниирани от правителството, ще бъдат нещо повече от инструменти на това правительство, че няма да живеят и властват в тоталитарна полицейска държава, която по тираничен контрол ще надминава и най-страшните кошмари на...

Междувременно подвикванията и освиркванията бяха станали толкова шумни, че поетът не се чуваше по-далеч от първите няколко реда. Той извади бутилка джин и започна да говори в нея. Тихичко. Редакторката от Ню Йорк се хилеше. Към подиума бяха запратени многобройни обвинения и поне един зрял плод папая. Последва продължителна размяна на думи, така добре позната на всички, които живееха в последната четвърт на двадесети век. Жените казаха, че мъжете са изяли черешките от шоколадите. Мъжете казаха, че жените пикаят в басейна.

Един учител от Делфийското училище в Шеридън, Орегон, хвана за момент микрофона:

— Мисля, че сред цялата тази бъркотия ние забравяме децата. Като не се грижим за децата, ние не се грижим за бъдещето, на което трябваше да служи тази конференция.

На лицето му се изписа леко триумфиращият израз на човек, който е възвърнал разума. Някой го пlesна по лицето с кървав

презерватив.

— Екзистенциалист! — извика учителят.

— Като толкова обичаш бебетата — изкрещя една жена — раждай си ги сам.

— Ха така, сестро! — подкрепи я млад мъж до нея. Мъжът и жената здраво стиснаха ръце. Решението на проблема със свръхнаселеността може би се крие в такива ръкостискания.

В опит да възстанови реда, на платформата се качи известен йога, делегат на Фестивала. Той зае поза лотос. Започна да сияе. Спокойно, педантично, той разглоби една паяжина, а после я сглоби отново. (Не останаха ненужни части). Той погълна три пеперуди, а после ги избълва здрави и читави. Беше впечатлена само онази част от тълпата, която вече се беше успокоила. Йогата вонеше на вечност, а сред широки кръгове вечността просто вече не беше модерна.

Ситуацията ставаше все по-отвратителна. И отегчителна. Ще ви спестя подробните детали. Стига толкова. Индийската смокиня пуска своите външни корени към почвата, като понякога ги разпростира нашироко. При подходящи условия тя ражда смокини. Томас Джеферсън обичал смокини. Геният на Джеферсън предпазил Американската Революция от бързо пропадане в тунела, където така и така пропаднала. Джеферсън имал червена коса. Нищо не загатвам с това. Освен вероятността, че всичко е свързано.

Когато дебатите започнаха да се доближават до насилието (или по-лошо — до организирането на комитет), Лей-Чери избяга от Парка. Палмовите дървета, покрай които минаваше, тези романтични пламъци на Хавай, запушваха ушите си с листа. Тя се чувствува по подобен начин.

— Господи! — възклика тя. Чувствува се като чревоугодника, който бил сготвен в Страсбург. — Това си е моят пастет и, ако искам, ще плача.

В бара на „Пайъниър“ тя седна под един от харпуните за китове, които украсяваха стените. Поиска едно май тай, после промени поръчката си на текила. Навън океанът блъскаше главата си във вълнолома. Тя изпитваше абсолютно същото. Вътре в нея един друг прилив — млади мъже с кипящи жлези — се вихреше. От неговия водовъртеж новината изскочи като летяща риба: полицията най-сетне

бе разрешила случая с бомбаджийството в Лахайна. Тя чу един камаайн, който каза: „Направили преди укулу час.“

Оттатък вълните, в Сиатъл, продължаваше да вали. В късната нощ дъждът се втвърдяваше в снежни капки, но когато инженерите от сутрешната смяна, с термоси за кафе в ръце, плисваха чак до входа за охрана на зданието на Боинг, навън отново валеше обикновен дъжд и то в изобилие. Леденостуден вятър, с отличителния знак на Аляска върху всеки негов куфар, се провлачи в дъжда без да кихне, проникна през къпиновите храсти без драскотина и посети Краля и Кралицата без покана.

— Нищо чудно, че ЦРУ имат толкова пукнатини — каза Макс. Беше целият увит заради течението. — Те нищо не разбират от уплътняване.

Чък записа това в шпионската си тетрадка. Крал Макс го наблюдаваше как се мъчи с правописа.

— У-п-л-ъ-т-н-я-в-а-н-е — помогна му Макс. Ако Кралят знаеше нещо за предстоящия метеж в родината си, то добре криеше това.

— Няма да успее да ме преметне — каза Чък. С помощта на кухненския телефон Чък бе подслушал разговор, който Макс бе провел с някакъв А'бен Физел.

— Готови се някаква сделка с арабите — докладва Чък на ЦРУ.

— Споменаха ли нещо за оръжия? — попита свръзката на Чък.

— Мисля, че говореха за реактивни самолети и ракети.

Макс беше уредил среща на А'бен Физел с Лей-Чери, когато тя се върне от Хавай. Придружена, разбира се. Тили и Макс щяха да съпроводят своята дъщеря и Физел на баскетболния мач „Свръхзвуковите“ от Сиатъл срещу „Ракетите“ от Хюстън. В „Кралския Купол“.

— Казаха нещо за битка в кралството.

— Мама му стара — изпсува агентът, после изsvири с уста. — Работата се оказва по-дебела, отколкото предполагахме.

Кралица Тили се оплака на своето чихуахуа, чийто треперещ малък скелет беше облякла в лилав вълнен пуловер с кожен колан:

— Баскитбол. Баскитбол. Не мозес да си познафал арабин, който иска да ходи ф операта.

— Ти плачеш.

— Не плача.

— Сбърках. Не плачеш. А и не си останала без дъх. Имаш късмет, защото в този клуб не допускат задъхани жени. Дали това е игра на думи или просто се радвам да те видя? Нещо не е наред.

Лей-Чери тихичко подсмръкна.

— Имаш ли кърпичка? — попита тя.

— Да, разбира се. Ще намеря нещо. Заповядай, влез.

Лей-Чери се наведе и влезе в каютата. Скъса парче тоалетна хартия от рулото, което Бърнارد донесе от носа на катера. Издуха носа си — сигнал за всички сълзи да се върнат по домовете и семействата си.

— Е, виждам, че още си тук.

— Определено съм тук. Но това не е повод за плач.

— Не плачех. Имах лош ден. Поредния. Още един от поредицата лоши дни. Не се оплаквам. Лошите дни са моят багаж. Но отнемат много време, а аз съм заето момиче. Наминах просто, защото разбрах, че са те хванали.

— Ами? Ти си ме предала?

— Не съм, дявол те взел. Ченгетата са хванали някого за взривяването на „Пайъниър Ин“. Знам, че е било изстрел в тъмното, налучковане, но помислих, че може да си ти.

— Наранен съм, че можеш да си помислиш такова нещо, но съм очарован, че намина да провериш. С удоволствие съобщавам, че ако „свободен“ значи да не си в затвора, то аз съм като птичка в синевата.

— Чудно ми е тогава, кого е арестувала полицията.

— Страхувам се, че се е получил международен или, по-скоро, междупланетен инцидент. Полицията е счела за нужно да хвърли в затвора нашите гости от далечния свят на Аргон.

— Сериозно? Наистина ли? Как се е случило, искам да кажа, защо точно тях?

— Защото един анонимен глас помогна на ченгетата, които впоследствие откриха две пръчки динамит в тяхната Тойота под наем. Хммм...

— Бърнард!

— Шът. Опитвам се да си представя как изглежда аргонска шофьорска книжка. Един от тях сигурно е имал шофьорска книжка, за да наемат кола.

— Бърнард, това е бил твоят динамит.

— Сигурна ли си?

— Но, две пръчки. Ти имаше три.

— Хайде, кажи ми, че съм стиснат. Кажи ми, че не съм никакъв христианин. Нищо не мога да направя. Не можах да се принудя да го дам всичкия. Човек никога не знае кога ще му потребва малко от това.

Тя се опита да отговори така, сякаш той беше направил съвсем обикновена забележка. Тя пое дъх бавно и успокоително.

— Какво искаш да кажеш? С твоя динамит, имам предвид.

— Да кажа? Динамитът идва, не за да учи. Той идва, за да събужда.

— Мислиш ли, че динамитът може да направи от света нещо по-добро?

— По-добро от **какво**? От Аргон?

— Мръсник, непрекъснато се измъкваш. Опитвам се да те разбера, а ти не ми даваш ясен отговор.

Нейното объркано изгоряло юмруче мачкаше подгизналата тоалетна хартия, с която бе бърсала очите си и духала носа си.

— Може би не задаваш правилните въпроси. Ако се интересуваш единствено от правене на нещо по-добро за света, върви си на Фестивала и питай Ралф Нейдър...

— Аз съм абсолютно решена да отида да слушам Ралф. Ралф Нейдър, имам предвид.

Тя се изчерви, тъй като вероятно усети, че беше издала една тайна онанистка интимност.

— Добре. Направи го. Но ако се интересуваш от **откриването** на света като по-добро място, тогава остани с мен.

— Така ли? Това ще бъде хубаво... **може би**... за теб и мен, но какво ще стане с останалата част от човечеството?

— По-доброят свят трябва да започне отнякъде. Защо да не започне от мен и теб?

Това я накара да мълкне. Сякаш се колебаеше. Тя разгърна тоалетната хартия просто за да прави нещо с ръцете си. Това ѝ напомни за йогата, който беше разглобил паяжината.

— Бърнард — каза тя — мислиш ли, че досега не съм обръщала внимание на нещата, които трябва?

— Не знам, скъпа. Не знам на какво си обръщала внимание, защото не знам какво си сънуvalа. Можеш да си мислиш, че обръщаш внимание на едно, друго или трето, но нашите сънища ни казват какво всъщност ни интересува. Сънищата никога не лъжат.

Лей-Чери се замисли за своите сънища. Няколко епизода изникнаха ярко в съзнанието ѝ. Това я накара отново да се изчерви, а прасковата-риба пусна сок от хрилете си.

— Никога не си спомням сънища — изльга тя.

— Ние всички сънуvame много всяка нощ, но до сутринта забравяме деветдесет процента от това, което е ставало. Ето защо поетите са толкова важни членове на обществото. Поетите си спомнят нашите сънища вместо нас.

— Ти поет ли си?

— Аз съм човек извън закона.

— Хората извън закона важни членове на обществото ли са?

— Хората извън закона **не са** членове на обществото. Но те са важни **за** обществото. Поетите помнят нашите сънища, хората извън закона ги изпълняват.

— Така ли? А принцесите? Принцесите важни ли са?

— Били са важни. Принцесата символизирала красотата, магическите заклинания и приказните замъци. Това било адски важно.

Лей-Чери бавно поклати глава от край до край. Огнените ѹкичури се заклатиха като оградите на плантацията в нощта, когато докарали стария Джим.

— Стига бе. Сериозно ли говориш? Това са романтични глупости, Бърнард. Не мога да повярвам, че страховитият Къlvач е такава мекица.

— Ха. Ха, ха. Като толкова обичаш Земята, знаеш ли, че тя е куха? Земята е куха, Лей-Чери. Вътре в кълбото има телено колело и една катерица тича в него. Една малка катерица, която си изкарва

джигера за теб и мен. Вечер, преди да заспя, чувам тази катерица, чувам лудото тракане, чувам как бие малкото ѝ сърце, чувам скърцането на катеричата клетка — колелото е старо, раздрънкано и разядено от ръжда. Катерицата върши цялата работа. А ние само трябва от време на време да смазваме колелото. Какво според теб смазва колелото, Лей-Чери?

— Наистина ли мислиш така, Бърнард?

— Честен кръст.

— И... и аз мисля така. Но се чувствам гузна от това. Мама му стара, чувствам се толкова своеенравна.

— Онези, които отбягват своеенравните неща, се вкочанясват приживе.

„Хай Джинкс“ беше дълъг дванайсет метра, без да се брои бушприта. Беше висок метър и половина, може да беше и повече, но каютата му бе реконструирана по такъв начин, че да позволява складирането на максимум товар, без мисията му да бъде прекалено очевидна. Беше от тиково дърво с медни части и миришеше на лодка за подправки, какъвто в известен смисъл беше. Лей-Чери седеше в кърмовата част, в галерата, пред маса покrita със стъкло. Под стъклото имаше морска карта на Хавайските острови. Чаши от кафе и текила бяха оставили кръгли отпечатъци върху стъклото, влажни атоли в океан, обсипан с трохи. С пръстите, които не стискаха тоалетната хартия, Лей-Чери очертаваше краищата на безимените рифове.

— Знаеш ли — каза тя най-накрая — ти ме караш да се чувствам добре от това, че съм принцеса. Повечето мъже, които съм познавала, са ме карали да се чувствам виновна. Те умираха от кикот, когато се споменаваше за красота, магически трикове и... какво друго каза, че символизира една принцеса?

— Магии, драматични поличби, лебеди, плуващи в рова около замъка, стръв за дракони...

— Стръв за дракони?

— Всички романтични глупости, които правят живота интересен. Хората силно се нуждаят от това, не по-малко, отколкото от поносими цени на бензина „Тексако“ и „Пабльм“ без ДДТ. Мъжете, с които си била, вероятно никога не биха целунали зърната на гърдите ти, от страх да не всмучат някакви пестициди.

Като чуха да се споменава тяхното име, зърната ѝ се наостриха от внимание.

— В началото на кариерата ми на човек извън закона, няма значение кога, точно след първото ми бягство от затвора, аз помогнах в завличането на един самолет към Хавана. Кастро, онази невероятна лисица, ми даде убежище, но не мина и месец и взех назаем една малка лодка с извънбордов мотор и стремително изпърпорих към Флорида Кипс Еднаквостта на социалистическата система беше задушаваща и скучна за мен. В Куба липсваше загадката, разнообразието, новото и, което беше най-лошото, изборът. При всичките грозни пороци, които подбужда капитализъмът, той поне е интересен, вълнуващ, предлага възможности. В Америка битката поне е лична битка. И ако личността притежава достатъчно силен характер, достатъчно силен ум, възможностите са по-дебели от полиестера в гардероба на продавач на автомобили. В една социалистическа система ти си нито по-добър, нито по-лош от когото и да било друг.

— Но това е равенството!

— Глупости. Неромантични, **непривлекателни** глупости. Равенството не е еднакво отношение към различни неща, равенството е различно отношение към различни неща.

— Може би си прав.

Тя си играеше с тоалетната хартия. Прекара я по масата и разсеяно изтри цял архипелаг. Това ли е „Божията ръка“?

— Аз определено не се чувствам еднаква с другите. Особено когато съм с теб. Но това ми дава вдъхновение да искам да помогна на онези, които не са такива късметлии като мен.

— На този свят винаги има еднакво количество добър късмет и лош късмет. Ако един човек не се сдобие с лош късмет, някой друг ще се сдобие вместо него. Също така, винаги има еднакво количество добро и зло. Ние не можем да унищожим злото, ние само можем да го прогоним, да го накараме да се премести в другия край на града. А когато злото си отива, с него винаги върви и малко добро. Но ние никога не можем да променим съотношението между добро и зло. Ние само можем да поддържаме нещата разбъркани, за да не се разтвори нито доброто, нито злото. Тогава става страшно. Животът е като яхния, трябва често да го разбъркваш, иначе цялата мръсотия избива отгоре.

Той спря.

— Както и да е, като те слушам, май напоследък не си имала истински късмет.

— Може би вече не е така. Ти възвърна вярата ми в романтичните глупости, а Ралф Нейдър ще говори след четиридесет минути. Но отговори ми на още един въпрос, преди да тръгна. Ако аз символизирам приказни топки и стръв за дракони... **стръв за дракони...** ти какво символизираш?

— Аз? Аз символизирам колебанието, несигурността, изненадата, безредието, извънзаконието, лошия вкус, забавата и нещата, които нощем викат „бум“.

— Ти май наистина си смелчага, а? Тоест, ти наистина си правил онези големи лоши неща. Отвличане на самолети, обири на банки...

— Не. Без банки. Оставям банките на криминалните типове. Изцяло. Хората извън закона никога...

— В твоята уста човек извън закона звучи толкова специално.

— Е, едва ли е чак толкова специално. Ако си честен, рано или късно ти се налага да застанеш очи в очи със своите ценности. Тогава си принуден да отделиш това, което е правилно, от това, което е просто законно. Така, по един метафизичен начин ставаш беглец. Америка е пълна с метафизични хора извън закона. Аз просто съм отишъл една стъпка по-напред.

— От трън, та на глог, а, Бърнард? Възхищавам се от такава смелост. Наистина, но, честно казано, имам чувството, че си превърнал себе си в стереотип.

— Може би си права. Не ми пука. Както ще ти каже всеки маниак на автомобили, старите модели са най-хубавите, дори и да не са най-полезните. Хората, които жертвват красотата заради полезното, си получават заслуженото.

— Е, ти можеш да си бъдеш красив стереотип, без да ти пука за обществените последствия, но моята съвест не би го позволила. И аз, по дяволите, отказвам да бъда стръв за дракони. Колкото ти можеш да ме спасиш, толкова и аз мога да спася теб.

— Аз съм човек извън закона, а не герой. Никога не съм имал намерението да те спасявам. Ние сами сме си дракони и сами сме си герои и трябва да спасяваме себе си от себе си. Но дори хората извън закона изпълняват мисии и аз донесох своя динамит на Мауи, за да напомня на Фестивала, че доброто може да бъде също толкова

банално, колкото и злото. Що се отнася до теб... смяташ ли, че бих могъл да скрия чувствата си, след като хвърлих един поглед на твоята коса.

Лей-Чери държеше пред очите си кичур от своята коса. Сякаш за да сравни, тя се наведе през масата към Бърнард и огледа една от неговите неспокойни къдици. Косата на повечето така наречени червенокоси всъщност е оранжева, но тази беше червена — първият цвят в спектъра и последното, което виждат очите на умиращия; беше истинско червено, което звънеше като огнени камбани около куполите на Бърнард Мики Ренгл и Принцеса Лей-Чери.

Последва неловка тишина, напрегната и странна, разбита накрая с един замах от Къlvача, който рязко мушна ръка в джинсите си. Като внимаваше жестовете му да са като на сръчния Джак Хорнър, той извади един косъм и го вдигна пред себе си. Той блестеше като медна жичка.

— Можеш ли да се мериш с това? — предизвика той.

Добре, бе, пич. Добре добре добре добре добре.

Под масата, под една карта на Хавай с несъществуващи атоли, тя потопи ръка в дълбините на своята пола и я плъзна по равнината на бедрото си. Разтършува се из гащичките. Дръпна. Ох! Мама му стара! Тя дръпна пак. И, разгеле, ето го, къдрав и твърд, червен като конец от социалистическо знаме.

— Какво мислиш за това? — попита тя със светещ поглед.

Тогава забеляза, че от върха на косъма, като глава на попова лъжичка, виси малка издайническа капчица рибена влага. О, мили Боже, не! Тя пусна смачканата тоалетна хартия, която се спусна към палубата като ударен гълъб. Лицето ѝ се нагорещи до кървавочервеното на косата ѝ, че и повече. Тя за малко да умре.

— Какво мисля за това? — гласът на Къlvача беше много, много нежен — мисля, че светът може да стане по-добър.

„Вертикалната интеграция на хранителни конгломерати, като например в пилешката промишленост, се е развила с огромна скорост в последната четвърт на двадесети век. Но това пилешко крепостничество на фермера, развърждащ птици, се е разпрострило, без да бъде забелязано от градска Америка.“

В лунната светлина, която се процеждаше през листака на голямото смокиново дърво, Героят се обръщаше към множеството. Облечен в скъп сив костюм и съвсем мръсна вратовръзка, той можеше да говори във Филаделфия със същия успех, с който говореше в Лахайна, но неговата вътрешна чистота бе така огромна, че гласът му караше мангустите да спрат да крачат като пудели в двора на обществената библиотека и дори банката на Монтана Джуди, която бе вдигнала седем вида олелии на следобедната сесия на Фестивала, седеше на тревата в уважително мълчание. Всъщност, освен няколкото синтетични японски почитатели и сухите устни на Героя, единственото движещо се нещо в Парка на Смокинята беше древна придружителка, която кръстосваше тълпата ред по ред, в търсене на своята отговорност.

„Например, как една домакиня може да открие и отстрани остатъците от хормони, антибиотици, пестициди и нитрати в месото, което купува, или водата, прибавяна към пилетата, шунката и преработеното мясо?“

Сърбане и лигавене, мляскане и много слюнка. Лей-Чери и Бърнард се целуваха лудо. Те говореха с езици. Като животно, лижещо сол, той изчисти последните ѝ сълзи. С целувка той дори махна от нея една перла сопол. Сякаш езикът му не беше достатъчен, той пусна и пръст в устата ѝ и прочете вътре хълзгавия надпис на Браиловото писмо. Тя смучеше пръста му и притискаше тялото си до неговото толкова силно, че той за малко да загуби равновесие и да се катурне към щирборда. Океанът в пристанището за малки лодки беше напращял от прилива, а те все още не успяваха да застанат здраво на краката си. Внимателно, сантиметър по сантиметър, със силно

притискане, Бърнард пусна луничавата си ръка под роклята ѝ отдолу нагоре. Гащичките ѝ се разтвориха в неговата хватка. Майчице мила! Ако в този момент Крал Макс беше телефонирал на своя агент по залаганията, щеше да открие, че курсът е осем към едно срещу безбрачието.

„Химическата индустрия и нейните активисти правят всичко възможно правителството да забави изследванията за алтернативни и по-безопасни методи за контрол над насекомите.“

Бърнард ѝ подаде една таблетка и чаша текила, за да я прекара.

— Ето. Гълтни това.

— Какво е това?

— Ши-линк. Китайско противозачатъчно. То е много старо и много безопасно. Една таблетка държи в продължение на месеци. Вземи я, скъпа.

— Не знам... Какво има в нея?

— Четирите безсмъртни съставки.

— Само четири? С шест бих се чувствала по-безопасно.

— Вземи я.

— А бе, с шест ще ми бъде по-лесно, ти казвам.

— Вземи я.

Тя я взе, като, гълтайки я, се опитваше да не мисли за колоната маршируващи китайци, по осем на ред, покриващи земното кълбо по дължина.

— По-късно ще те науча на лунацепция: как да координираш хормоналния си цикъл с този на светлината. Можеш да се научиш да синхронизираш тялото си с фазите на Луната и хем да бъдеш сто процента сигурна, хем да си в хармония с Вселената. Страхотна сделка.

Лей-Чери беше толкова приятно изненадана от това, което чуваше, толкова очарована от загрижеността на този луд бомбаджия за нейната утроба, че го обгрънла с ръце и го целуна така, сякаш вече му минаваше модата, което според много хора си беше така. Тя се смееше, целуваше го и се събличаше — всичко това едновременно. Бивши президенти-републиканци, излязте си ушите.

„Конкуренцията, свободното предприемачество и откритият пазар не би трябвало да бъдат символични смокинови листа за корпоративния социализъм и монополистичния капитализъм.“

Осъзнаваше ли героят, че, докато говореше за символични смокинови листа, истински листа от смокиня образуваха балдахин, който предпазваше неговия лъскав бизнес костюм от игривите лъчи на Луната?

На борда на „Хай Джинкс“ и последното символично смокиново листо беше паднало. Шортите на Бърнард — естествено черни — кацнаха на палубата, секунди след като Лей-Чери напусна своите гащички. Тяхното бельо остана да лежи там и да събира прах като призрачни градове, изоставени с изчерпването на найлоновите мини.

Те се изтърколиха в долната каюта. Лей-Чери и преди се беше възбудждала до такава степен, но не се беше чувствала така спокойна от това. Коленете ѝ рамкираха нейното усмихнато лице. Тя представляваше мишена, която беше трудно да не бъде улучена. Луната, ярка като лимон, влезе в катера през страничния отвор и блесна върху мокрия илюминатор. Прицелът му беше добър. Той потъна до дръжката.

— Мили Боже! — викаше тя.

— Йъммм — пъшкаше той.

Морето клатеше корабчето, сякаш ги подстрекаваше.

„Рядко разкривани пред обществото, но все още действащи, са корпоративните разбирания, че замърсяването на въздуха е «цената на прогреса» и «мирисът на работните места».“

С течение на времето съставът на въздуха в каютата стигна до две части кислород, една част водород и три части хълзгави изпарения, френска мараня и купидонови пари. Техният облак се издигаше над двамата като платно. То ги носеше през гребените на спазма след спазма. Ароматът на нейната влага удряше по шлюзовете. Мириসът на неговото семе наводняваше трюма.

— Оooo — възхищаваше се тя. — Не миришем ли чудесно?

— Направо да го изядеш — отговори той. Замисли се над това, което каза. То му даде някои идеи.

„В цялата настояща загриженост за околната среда и търсене на насоки от страна на студенти и гражданска групи, цяла една институция е почти пренебрегната и отхвърлена като ненужна.“

Бяха замрели за миг, за да си поемат дъх, да успокоят темпото на барабаните в кръвта, впили погледи очи в очи в идеална демонстрация

на хипнотичен, всемирен, любовен транс на склучените очи, когато Лей-Чери каза:

— Знаеш ли, Бърнард, това, което направи, не беше много хубаво.

— Съжалявам. Мислех, че ти хареса. Някои жени са предубедени, когато... някой люби тази част от тялото им. Може би ги боли. Но аз се стараех да бъда нежен, пък и ти определено звучеше така, сякаш ти харесва.

— Не това, глупчо. Не говоря за това. Хареса ми. Беше ми за пръв път. Нито дори с пръст, можеш ли да повярваш? Сигурно на моите гаджета никога не им е хрумвало, че принцесите *също имат* задници.

Тя целуна Бърнард одобрително.

— Не говорех за това, глупав бомбаджийо. Имах предвид това с натопяването. Горките посланици на Аргон.

— Те ли? Е, първо на първо, скъпа, ако те наистина са дошли тук чак от Аргон, то не би трябвало да имат проблеми с излизането от лахайнския затвор. Второ на второ, нещата, които те казваха за червенокосите, представляваха престъпление срещу природата. Природата пожела възмездие. Трето на трето, Къlvача се гордее с делата си, дори с тези, в които има определен оттенък на издънка. Той няма да позволи на някакви величествени прасета от Космоса да се възползват от това доста фино ваканционно взривяване. Един ден той ще си разчисти сметките. Но не веднага. Трябва да изминат единайсет месеца, преди да изтече срокът на давност, когато той възнамерява да се наслади на някои особено забавни појави сред обществото.

— След единайсет месеца ще бъдеш свободен?

— Ако това е свободата, да.

— По някакъв начин това ме прави щастлива.

— Не мога да си представя защо.

Те се притиснаха по-силно и когато се приближиха възможно най-близо, започнаха да се целуват отново. Средният му пръст започна да изчезва в нейната вагина, но тя го извади и в замяна го вкара — с малко неудобство и малко екстаз — дълбоко в кралския анус.

— Територия извън закона — прошепна тя.

„Нужно е да се поддържа силен обществен натиск за либерализиране на законите и технологиите, които ще обезоръжат

корпоралните сили, обръщащи природата срещу човека. Благодаря ви, дами и господа. Лека нощ.“

Дали индийската смокиня реши, че овациите бяха за нея? Луната със сигурност осъзнаваше, че в последната четвърт на двадесети век не може да очаква аплодисменти. Героят, по-скоро с кимване, отколкото с поклон, слезе от подиума и с прашните си обувки скромно напусна Парка на Смокинята.

Ако на успеха се ръкопляска, а провалът се освирква, то Жулиета заслужаваше само освирквания за *своята* работа през вечерта. След един час усърдно търсене, тя не бе открила своята господарка и обект на нейните задължения. Жулиета също напусна Парка.

Бърнард и Лей-Чери можеха с пълно основание да се аплодират, но току-що чукалите се любовници рядко оценяват „успеха“ по този начин, пък и те бяха прекалено скапани, за да успеят да се възнаградят със заслужените високи овации. Освен това, готвеха се за тръгване.

Бяха седнали на койката. Поделиха си чаша текила и пакет „Хоустес Туинкийс“. Като туристи на геологически обект, те наблюдаваха как поток от полупрозрачна лава бавно се спуска по вътрешната страна на крака ѝ.

— Ти имаше от това нещо в изобилие — каза тя.

— Обикновени „Хоустес Туинкийс“ — отвърна той.

Тя потопи палец в потока и го мушна в хубавата си уста. Това я разсмя.

— Чувал съм, че има вкус на пластмаса — каза Бърнард.

— Каймак от бомбаджийска супа. Някой ден ще си поискам пълна купа.

— Знаеш как да отвориш консервата.

Принцесата се изправи замаяна.

— Не съм сигурна, че мога да вървя.

— Тогава ще те нося.

— Това ли е любовта?

— Вече не знам какво е любовта. Преди една седмица имах много идеи: какво е любовта и как да я задържим. Сега, когато съм влюбен, представа си нямам. Сега, когато съм влюбен, съм пълен глупак по въпроса.

Лей-Чери също се чувстваше глупаво. Както и да търсеше, не можеше да си намери гащичките.

— Сигурно са се стопили — пошегува се тя, докато прегръщаше Бърнард за довиждане, но тайничко подозираше, че богощете са ги изпарили като предупреждение, знак на свещено неудовлетворение от факта, че е предпочела да отдаде сърцето и задника си на человека извън закона, вместо мисълта и душата си на една кауза. Всъщност една мангуста, привлечена от изначалното ухание, разнасящо се от катера, се бе качила на борда и ги беше отмъкнала. След като изсмука цялата сол от тях, мангустата захвърли гащичките в една канавка край улица „Хотелска“, където на следващата сутрин Героят, докато спираше такси за летището, без да забележи, ги настъпи, въпреки че дантелата сладко изкреша към неговите сериозни обувки.

Тя най-после беше кралица на Хавай. Хавай се разтвори за нея така, както тя се беше разтворила за Бърнард — като цвете с дълбока и лепка камбанка, като книга с атласени страници, като плод, така напращял от сок, че стene за острието на ножа. Въпреки апатичните възражения на Жулиета, Лей-Чери прекара четвъртъка с Бърнард и, където и да отиваха двамата червенокоси, Хавай с готовност ги приемаше.

Отидоха на пикник в една гора под вулкана. Мравки, вероятно носещи микроскопични гирлянди от цветя, се стекоха да ги поздравят. Бърнард захапа един домат. После изплю семките. Семките образуваха на земята кръг. Те седнаха в този кръг. Решени да им пожелаят „алоха“, мравките щурмуваха преградата, но кръгът не поддаде. Лей-Чери подаде на Бърнард туршията. Бърнард подаде на Лей-Чери сиренето. Някъде в джунглата вятърът удряше едно о друго бамбуковите дървета, от което се получаваше едно мелодично трак-трак-трак, като от зъбите на дървен тотем. Врати от жълт джинджифил се отваряха и затваряха сред вятъра, върху панти, които нямат нужда от смазване.

Бърнард извади бутилка „Примо“ — местната хавайска бира. Въпреки че бирата е една от малкото неутрални храни — нито ин, нито ян, нито киселинна, нито алкална, нито слънчева, нито лунна, нито мъжка, нито женска, нито напълно динамична, нито напълно инертна — въпреки че бирата непрекъснато броди из неутралното и съответно би могла да бъде идеалната напитка за безстрастната и нерешителна последна четвърт на двадесети век, Принцесата не пиеше бира. На нея ѝ бе достатъчно да пие горещия зефир на Маui. А следобед, пред обезумелите погледи на мравките, тя изпи изпразването на своя любим. „Ммм. Няма вкус на пластмаса, помисли си тя, има вкус на пай.“ Ax, Хавай.

Има правене на любов, което е вредно за человека, точно както има и ядене, което е вредно. Малиновата крем-торта от универсалния магазин може да изглежда примамваща, дори може да накара всичките ти девет хиляди вкусови сензори да пеят в хор от езика ти, но идва

момент, когато захарта, есенцията и излишните калории запушват артериите, разграждат клетките, натрупват мазнини и разлагат зъбите. Дори храни, които по принцип са хранителни, могат да бъдат пригответи неправилно. Векса също има лоши комбинации и неправилно приготвяне. Да, човек трябва да се готви за чукането така, както просветен свещеник се готви за литургията, както велик матадор се готви за арената: с концентрация, с пречистване, със съзнателно събиране на свещена сила. Но дори и така няма да се получи, ако съставките са лошо подбрани: стридите са прелестни, както и ягодите, но смачкани заедно на каша... (?) Всяка хранителна сексуална рецепта изисква поне една щипка любов, а чуканията, които получават оценка „отличен“, както от чревоугодника, така и от болния на тема здрава храна, се заливат с цели чаши от тази съставка. Не чеексът трябва да се разглежда като терапия или да се поема за медицински цели — само един глупак би увесил такъв воденичен камък около нахапания врат на едно лягане — но да подхождаш къмекса нехайно, повърхностно, с резерви и без топлина, това означава да ядеш нощ след нощ с мръсни еротични лъжици. След време небцето на човек става безчувствено, той започва да страда от емоционално недохранване (без да го съзнава), кожата на душата му заболява от скорбут, зъбите на сърцето му изгниват. Нито продължителността, нито провъзгласяването на отдаленост са непременно мярката — съществуват ефимерни експлозии от страст между непознати, в които има повече еротичен смисъл, отколкото в много продължителни бракове; съществуват прекарвания за една нощ в Ню Джърси, по-величествени от шестмесечни авантюри в Париж — но в крайна сметка има отдаване, колкото и кратко да е то; чистота, колкото и да е уязвима; нежност, колкото и да е скрита; щедрост на духа, макар и облечена в нужда; откровена *грижса*, макар и опърлена от похот, която трябва да присъства, за да бъдат връзките здравословни, а не бавна отрова. След като години наред бе консумирала самоекс-полуфабрикат (част от който не може да се отрече, че беше да си оближеш пръстите), Принцеса Лей-Чери сега в изобилие получаваше едновременно чувственост и хранителност и едва ли има смисъл да се споменава, че тя нямаше нищо против това. Докато се опитваше да прави любов, изправена върху един сърф в Каанапали (Туристите на плажа не бяха по-умни), докато се наслаждаваше на отражението на своя любим

(пурпурни пламъци, едно, друго) в басейн в джунглата край Хана, докато носеше болния си отекс задник по пътека за езда в Макауао, (тя никога не беше виждала човек да стои изправен върху седло или да сваля манго, като хвърля нож — ах, този Бърнард!) — чувстваше се така, сякаш мечтите ѝ от туристическите реклами най-сетне се бяха събъднали.

И все пак камъчето под чаршафа се обаждаше. През най-луксозните платове то изльчваше — пип, пип, пип — своята болезнена проповед; мизерия, боклук, несправедливост, замърсяване, болести, въоръжения, полова и расова дискриминация, свръхнаселеност; отегчителен списък от социални болести, върху които плътта на принцесата никога не можеше да спи съвсем спокойна. Подтиквана от камъчето, тя мислеше същата нощ да се върне към Фестивала и целта на своята мисия в Мауи. Не чрез камааинската клюкарска мрежа тя научи за дневното заседание в Парка на Смокинята, а това възпламени у нея най-непривлекателните страни на червенокосието. Явно микрофоните на Фестивала бяха превзети: най-напред от бандата на Монтана Джуди, които изпълниха трийсет и шест реда от популярната балада „Всички мъже са изнасилвачи“ (колкото и да е странно, много мъже от публиката пригласяха); после от Гей Боб и неговите приятели, които прочетоха на глас дълъг поетически манифест, озаглавен „Всеки е хомосексуалист“; после от преподобния Буукър Т. Килиманджаро, който, поел Библията в едната ръка и мачете в другата, се впусна в своя специалитет: проповед, озаглавена „Пилат е бил скапан империалист, Иисус е бил негър“, изнесена, докато изпълнява последните диско танци. Междувременно в семинара по слънчева енергия стана затъмнение, а лекцията по еликсира на живота беше убита. Когато, по молба на ръководството, йогата, който беше разглобил паяжината, се опита космически да омае натрапниците, за да напуснат подиума, и беше захвърлен от сцената, като за последен път бе забелязан да куца към палатката за бърза помощ, Лей-Чери побесня:

— Знаеш ли какво трябва да направим? Говоря сериозно. Вземи последната пръчка от онова нещо и изкарай ония нахални тъпанари от Парка. Фестивалът така или иначе се превърна в консерва с червеи. Дай да свършим с него.

— Така ли? Имаш предвид да взривя нещо, само защото ти не го одобряваш? За какъв ме мислиш, да не съм вандал? Фашист? Скапан критик?

— Глупости — каза Лей-Чери. — Не мисля, че си което и да било от тези неща. Мисля, че си човек извън закона. И започвам да си мисля, че това, което ти правиш, си има също толкова много правила, както всяко друго нещо.

Това вече беше болезнено. Те седнаха на прозореца на втория етаж на „Блу Макс“ и, сякаш за да разсее жилото на нейното обвинение, той се изкуши да извади от дрехите си последната пръчка от онова нещо, да я възпламени и да я хвърли на Централната улица. Но се отвладя и отговори:

— Явно си придобила познанията си за експлозивите от анимационните филмчета по телевизията. От всички онези дворски животни и домашни любимици — психопати, които си пъхат един на друг динамит в леглата. Страхувам се, че истинските бомби причиняват повече от опърляне на козината. И няма холивудски аниматор, който да те събере отново за следващия кадър. Динамитът не е никаква крем-торта в ръцете на изхвърлени домашни котки и отмъстителни патоци. И не е практична шега...

— Добре, добре. Не си задължен да се извиняваш. Явно човекът извън закона носи тежки отговорности. Точно като генерала и съдията.

Това беше прекалено. Той изтръгна смъртоносния цилиндър от ризата си и мушна фитила в пламъка на свещта, чинно изпълняващ романтични ресторантски отблъсъци върху масата между тях. Но вместо да хвърли динамита на улицата, той го задържа над главата си като Статуята на свободата, а Лей-Чери впери поглед в него, парализирана от ужас. Другите посетители на „Блу Макс“ също впериха ужасени погледи. Една сервитьорка намери глас да креши. Един сърфист се прехвърли през бара. Фитилът пращеше и искреше като интензивен живот. „Ето, виж как се гори“, сякаш казващ фитилът на по-хрисимата и тъпичка свещ — „блестящо, естетично, непотушимо. Така трябва да гориш.“

Фитилът имаше поръчение и затова не можеше да изчака, за да види дали свещта притежава смелостта да последва неговия съвет.

В последния възможен миг Бърнард пъхна фитила в устата си. Той изсъска в слюнката. Бърнард го издърпа със зъби.

— Ох! — извика той. Това беше единствената изречена дума.

Като пресуши на един дъх своята текила „Присмехулник“, той помогна на стъпisanата Принцеса да се изправи и я поведе към стълбите. Никой не се опита да ги спре. Обикновено шумният „Блу Макс“ беше тих като молитва.

Той я изпрати до „Пайъниър Ин“.

— Качи се горе и си събирай багажа — каза той. — Елате с Жулиета при катера колкото се може по-бързо.

Той се наведе да я целуне, но размисли. Езикът му беше изгорен отвратително.

Онази вечер залезът доста се проточи. Сякаш някой беше разсипал маи тай в небето. Ивици сироп от нар, гъсто вино, марачино и ром се стичаха към хоризонта и се напластваха над морето. „Хай Джинкс“ като гладен молец се плъзгаше към разлятото.

За плаването се грижеха контрабандистът на марихуана и един негов помощник. Жулиета клечеше на кърмата, неподвижна като жаба. Лей-Чери и Бърнард седяха при носа и разговаряха.

— Съжалявам, че те разстроих — каза тя. — Днешните времена не са леки за една принцеса.

— Не са леки и за хората извън закона. Вече няма морално съгласие. Във времената, когато беше общоприето какво е правилно и какво не, един човек извън закона просто правеше онези неправилни неща, които трябваше да бъдат направени, било за свобода, било за красота или за удоволствие. Днес очертанията се размиват — един съзнаван неправилен акт, който за човека извън закона е правilen, може да бъде изтълкуван от много други като правilen, което пък означава, че човекът извън закона не е прав. Не можеш да се бориш с вятърни мелници, които не стоят на едно място.

За момент той се загледа в залеза, после отприщи своята усмивка-предизвикателство за стоматологията.

— Но това всъщност не ме притеснява. Винаги съм бил квадратен ген във всяка кръгла дупка, освен в една.

— Като отвори дума за това — времената не са леки и за влюбените. Как може в днешно време човек спокойно да се венчае, когато разводите, са достигнали шейсет процента? Когато виждам влюбени, вървящи ръка за ръка, вперили погледи един в друг така, сякаш на земята не съществуват други хора, не мога да не си помисля, че след горе-долу година всеки от тях ще бъде с някой друг. Или ще ближе люти сърдечни рани. Вярно е, че влюбените не полагат достатъчно усилия, не влагат въображение и щедрост, но дори онези, които се стараят, като че ли не достигат краен успех. Кой знае как да задържим любовта?

Преди да отговори, той се замисли за няколко секунди.

— Предполагам, любовта е истински извън закона — каза той.

Тя искаше той да каже нещо повече и може би впоследствие щеше да го направи, но следващата дума, която произнесе, беше „Йайкс!“. А нейните следващи думи бяха „Мили Боже!“. Думите на Жулиета бяха извън възможностите на Ремингтън SL-3, а думите на контрабандистите бяха заглушени от шума.

Тя прелетя над тях, като издаваше звук, подобен на „уууш“ — гладка панатела от застинала светлина, покрита с пулсиращи точки от всянакъв цвят. Движеше се на около триста метра над водата с невероятна скорост и забърса края на залеза като космически парцал за бърсане на маси.

Всъщност, и всеки на борда се съгласи с това в последвалото разискване, тя не беше пулсирала със светлините на всички цветове. Един цвят определено липсваше. Нямаше червено.

Същата нощ те научиха по корабното радио, че много други хора били съобщили за наблюдаването на НЛО, който се издигнал от Халеакала и изчезнал над океана. Но наблюдаването на НЛО бе стара слава на Маui и новините не обрънаха особено внимание на тази вест. Много повече програмно време беше отделено на съобщението за бягство от затвора в Лахайна. Мъж и жена, обвинени за взривяването на „Пайъниър Ин“, бяха избягали от своята килия. Отбелязвайки, че Маui е малък остров, полицията предвиждаше залавянето на двойката в рамките на няколко часа.

Макар че преминаването на космическия кораб, ако това наистина беше нещо такова (морската метеорологична станция в Пърл Хърбър твърдеше, че било метеорит), накара стрелката на компаса на „Хай Джинкс“ да се върти като побъркана, тя все пак си възвърна разума след около час и се върна към работопната си преданост към доминиращия север. Междувременно, за да поддържа курса, Бърнард направи координация по съзвездията Орион и Бъди Холи. С бриза те се спуснаха в пролива Калохи, напредвайки към Хонолулу. Вятърът ги прегръщаше с ръце. Морето ги дундурукаше на коленете си.

— Смяташ ли — попита Лей-Чери — че те наистина бяха от Аргон?

- Или от там, или от Лос Анджелис.
- Странна миризма се носеше около тях.
- Препарат за молци.
- Това ли беше?

— Взели са своите тюрбани и роби от някоя стара гробница или пък там, откъдето идват, нафталинът се използва за дезодорант.

— Бърнард, да речем, че са били от друга планета. Възможно ли е да са прави за червенокосите? Наистина ли сме мутанти, получили лунен удар, чиито слабости слънцето разкрива?

— Ето какво мога да ти кажа. В Централна Америка, Южна Америка и Мексико са разпространени митове за раса от червенокоси кавказци, които се появили преди хиляди години и завладявали племе след племе с добра магия. Всъщност инките, ацтеките и маите отдават развитието на своите крайно напреднали цивилизации на „Червените Бради“, както те ги наричат. Пирамидите и другите массивни градежи на Новия Свят били построени от тези полубогове — това убедено се твърди в устните предания на десетки основни етнически групи. Легендата за Червените Бради се разпространява и в Океания. Според някои, гигантските каменни глави на Великденските острови са портрети на същите тези доматени глави...

- Мразя хората да ме наричат доматена глава...

— Аз също. Доматът далеч не може да се сравнява с моята глава.

— Е, продължавай.

— Митовете са кристализирала история. Невъзможно е всичките тези разкази да са съвпадение. Така че, ако приемем, че е съществувала раса от полубожествени червенокоси, и ако приемем, че един ден тя просто е изчезнала от лицето на Земята — описанията са сигурни и по този въпрос — това ни предлага подканващ кош, през който да прекарваме своите топки от романтически глупости.

— Тоест?

— Добре, един пример. Червенокосите притежавали необичайни умения. Между другото, те били майстори на пирамидната сила — едно така ефективно впрягане на толкова загадъчни и комплексни природни енергии, че съвременната наука още не е започнала да я разбира. Къде Червените Бради са придобили тези умения, така отдалечени от основния поток знания, възникнал на Земята? Възможно ли е те да са били извънземни? Ако нашите нещастни мозъци ни позволяят да възприемем тази вероятност, то ние бихме могли да си сковем една малка хипотеза. Червените Бради идват тук от Аргон, като донасят със себе си ключовете за пирамидната сила и Бог знае още какви аргонски технологии. В този момент на Аргон става революция. Червенокосата управляваща класа е свалена от власт. Впоследствие бунтовниците изпращат на Земята бойни отряди и изпаряват червенокосите колонии тук. Или може би Червените Бради са изпратени в изгнание на Земята, вследствие на въстание или война на Аргон. По-късно новият аргонски режим — вероятно русокос като двойката от Лахайна — решава, че изгнаниците стават прекалено силни за нашата малка планета и, желаейки да елиминират вероятността от бъдеща контраверволюция, изпращат армия, за да се отърват от тях с помощта на някакво устройство, което е извън нашите възприятия. Е! Сбогом, Червени Бради! Можем да развием вариант на този сценарий. Но, както и да го въртим, винаги ще се взема предвид както присъствието и внезапното изчезване на Червените Бради, така и антипатията към червената коса сред съвременните аргонци. Червените Бради може би са били свързани с Марс — червената планета. Макар че е по-вероятно конфликтът на Аргон да е бил между лунните и слънчевите сили. Червените Бради вероятно са били лунните хора — мистични, окултни, променливи, феминистични,

духовни, океански, селски, артистични и еротични. Докато Жълтите Коси вероятно са били слънчеви — абстрактни, рационални, прозаични, милитаристични, индустриални, патриархални, неемоционални и пуритански. Това е една класическа битка тук на Земята. Тъй като луните и слънцата са космически, то възможно е битката да се разпростира из целия Космос или поне из нашата Слънчева система. Това е конфликт, чиито корени лежат още в сблъсъка между Луцифер и Йехова. Слънцето е на Йехова, но Луцифер управлява този стар дявол Луната.

— Исуе! — каза Лей-Чери. — Това е чудесно. Би трябвало да пишеш комикси. А къде е нашето място — на днешните, привързани към Земята червенокоси? Да не би да сме отживелица, потомци на Червените Бради?

— Може би. Може би са се чифтосали със земни жители или по някакъв по-езотеричен начин са повлияли на генната рулетка. Но моето предположение е, че природата, под натиска на Луната, се опитва отново да създаде една висша раса, опитва се да пресъздаде унищожените Червени Бради. Продължава да засажда червени семена. Някои се развиват, някои не. Някои растат по необикновен начин. Много фалстартове и несъвършенства. Лунната природа се опитва да изчисти техническите дефекти от новия модел, преди да премине към следващото стъпало на червенокосата революция. Междувременно Слънцето взима своя данък.

— Значи червенокосите са или потомци на полубогове, или потенциални полубогове. Това е хубаво. Харесва ми. — Тя го целуна по ухото. После го ощипа по бутовете. — Едно нещо е сигурно. Ти и аз правим любов по-добре от простосмъртните.

— Това е факт.

— Но знаем ли как да задържим любовта?

— Нямам никаква представа. Най-доброто, което ми остава, е да играя ден за ден.

— Не съм сигурна, че в тези времена *въобще има* влюбени, които да имат някакъв шанс.

— Не се оставяй да бъдеш жертва на времето, в което живееш. Не толкова времето ни унищожава, колкото обществото. Когато хвърлиш вината върху обществото, тогава преставаш да се обръщаш към обществото за решението. Също както онези жалки невротици на

Фестивала. Днес има тенденция личностите да се освобождават от морална отговорност и да се разглеждат като жертви на социални обстоятелства. Ако повярваш в това, плащаш с душата си. Не са мъжете тези, които ограничават жените, нито нормалните ограничават педалите, нито белите ограничават черните. Това, което ограничава хората, е липсата на характер. Това, което ограничава хората, е, че те нямат скапаното търпение или въображение да играят главната роля в своя собствен филм, камо ли да го режисират. Йък.

— Йък, Бърнард?

— Йъм.

— Йъм?

— Йъм. Днес сме в края на една епоха и точно преди началото на нова. През този период на преход няма да има мораториум върху индивидуалната жизненост. Всъщност важните събития се пръкват във вакуум. Чудесно време за живот. При положение, че имаш достатъчно динамит.

— Или достатъчно дрога — каза капитанът, който тъкмо се беше появил с чиния кокаин. Бърнард смръкна веднъж. Лей-Чери се колебаеше.

— Давай — каза Бърнард. — Това е толкова хубаво, че Юлий Цезар го е пожелал с последния си дъх. „Дрога, Бруте“ — казал той. — „Хайде, опитай го.“

Лей-Чери смръкна. После и Жулиета. Жулиета вероятно си припомняше емфието, което нейните кралски работодатели смъркаха в добрите стари времена. В дните, когато гледаше лебедите, плуващи в рова около замъка, и за миг не си представяше, че един ден, останала без жаба, ще плава през осветен от Луната океан, натоварена с глупотевини и любов.

Катерът достигна Хонолулу в събота следобед. На следващата сутрин Принцесата и Жулиета — и Бърнард Мики Ренгл (отново записан като Т. Виктрола Файъркрекър) — полетяха обратно към жилото и меда, които ги очакваха във вибриращия американски кошер.

Кой знае как да задържим любовта?

1. Кажи на любовта, че ще отскочиш до „Джуниърс Дели“ на Флетбуш авеню в Бруклин да си купиш баница, и в случай че остане, ще получи половината. Тя ще остане.

2. Кажи на любовта, че искаш да получиш частица от нея и вземи кичур от косата ѝ. Изгори косата в евтин тамянник, който има ин/ян знаци от трите страни. Обърни се на югозапад. Говори бързо над горящата коса на убедително екзотичен език. Вземи пепелта от изгорялата коса и си нарисувай с нея мустаци на лицето. Намери любовта. Кажи ѝ, че си някакъв друг човек. Тя ще остане.

3. Събуди любовта посред нощ. Кажи ѝ, че светът гори. Хвърли се към прозореца на спалнята и погледни навън. Със спокойна стъпка се върни до леглото и увери любовта, че всичко ще бъде наред. Заспи. На сутринта любовта още ще бъде при теб.

Бърнард Къlvача, който беше осмиял, ако не и разбил, правилата за поведение на цяла цивилизация, естествено въставаше срещу идеята, че трябва да се подчинява на правилата и наредбите в къщата на някакви второкачествени монарси. Но впоследствие той оставил на страна гордостта и се подчини, защото много искаше да задържи любовта.

С поощрението на Макс и Тили арабският милиардер-спортяга А'бен Физел ухажваше Лей-Чери. Ако толкова искаше да я вижда, Бърнард също трябваше да я ухажва по протокола. Тя го обичаше диво, но правилата си бяха правила. Тя не беше готова да изостави кралските привилегии.

— В родината на моето семейство стават промени. Там ври и кипи. Може би един ден короната ще бъде възстановена. После вероятно ще стана кралица. Помисли си само колко добро бих могла да направя.

Тъй като той не можа да отговори, тя добави:

— Помисли си колко забавно ще ни бъде. Ще те назнача за отговорник на арсенала.

Така че той я ухажваше. Отнасяше се към нея така, сякаш чаталът ѝ бе парче виенска сватбена торта в стил рококо с глазура от захар. Държеше се така, сякаш малки войничета охраняват вагиналните ѝ порти.

За Макс и Тили той беше само човек от простолюдието, с когото Принцесата се запознала във варварски Хавай. Те нямаше да го дарят със статута на ухажор, ако Жулиета не беше подхвърлила една-две добри думи за него. За това Жулиета получи пластмасова жаба пълна с кока (вещество, към което тя внезапно се беше привързала).

Бърнард отседна в центъра на града, на площад „Пайъниър“. Той нае апартамент тип Чарлз Буковски в хотел „Толкова отдавна се появих, май вече си отивам“. Ергенски апартамент в сграда, която беше любимо място на пенсионери и мишки. Диванът в дневната ставаше на легло. Понякога нощем, докато Бърнард лежеше в него, се опитваше отново да стане на диван. В банята, където боядисваше косата си, преди да посети Лей-Чери, седалката на тоалетната чиния беше обгорена от пури. По ваната имаше ръжда, а по пердетата — сажди. Имаше паяци, неприятно течение и календар, който бе толкова стар, че все още вярваше, че празниците могат да се падат в средата на седмицата.

Облечен в черен костюм, черна риза, черни ботуши, чорапи и вратовръзка, човекът извън закона караше разнебитения си „Мъркюри“ — полукабриолет към предградията. Дъждът беше спрятал, но небето все така лежеше надвиснало. Беше с цвят на кървици. Небето над Сиатъл напомняше на Бърнард за затворнически чаршафи. Ако се върнем малко назад, можем да намерим това за зловещо.

Кралят и Кралицата щяха да приемат Бърнард в библиотеката. Тя беше вехта стая, но на пода ѝ лежеше рядък и скъп бял килим. По-бял от лебеди, по-бял от зъбобол, по-бял от дъха на самия Господ. Бърнард не беше виждал Лей-Чери от почти две седмици. Той реши да опита незабелязано да ѝ предаде бележка чрез Жулиета. В бележката си щеше да призове към находчивост. „Нека бъдем изядени от гладуващи малки щраусчета, ако не скроим някакъв план за тайни срещи.“ Докато чакаше своите бъдещи роднини, отиде при бюрото и започна да драска бележката. В своята припряност бутна отворената бутилка с мастило върху великденски белия килим.

Локвата беше огромна. Петното — трайно.

Разбира се, Кралица Тили се отнесе снизходително към поразията. Да, ама друг път. Всъщност тя не направи никакво усилие да скрие своето крайно раздразнение. Тя галеше своето чихуахуа сред тишина от слонова кост. Непохватна и напрегната, вечерта оклюма като небето.

Чаят беше поднесен в сребърен чайник, чийто чучур никога се бе покланял пред Уинстън Чърчил. Чаят беше превъзходен, но ухажорът копнееше за текила. Кралят побъбри малко за баскетбол. За къпини. Принцесата се страхуваше да погледне Бърнард в очите. Копнежът между двамата беше толкова гъст, че не би позволил на птица да прехвърчи. През копнежа не биха проникнали къпинови храсти. Точно в девет часа ухажорът беше освободен. Чък се опита да го проследи до дома му, но го изгуби, когато той пресече шест светофара на червено — последните два на заден ход.

На следващия ден Бърнард успя да се свърже с Лей-Чери по телефона. Тя му каза, че Кралица Тили е безутешна. Той нямаше да бъде поканен отново.

— Трябва да измислиш нещо.

— Вече съм измислил. Хайде да отидем да живеем в циганска пещера на остров край панамския бряг. Ще ти свиря със своята хармоника и ще сплитам косите ти с листа от кока.

— Не става — каза тя. — Трябва да поднесеш извинения.

Няколко дена по-късно Бърнард купи две дузини рози и се отправи към Форт Къпина. Той знаеше, че Крал Макс е в болницата за преглед на клапата. Идеално. Той щеше да посети Кралицата. Репетираше най-трогателните извинения. Беше мъничко отчаян. Но нямаше да се успокои, докато извиненията му не бъдат приети.

Докато го пускаше, в древните очи на Жулиета се четеше неволкост. С ръка тя му указа, че трябва да изчака в музикалната стая.

— Добре, само че си забравих хармониката — каза Бърнард.

Жулиета посегна към цветята. Бърнард каза не, просто ще си ги подържи. Той влезе в музикалната стая и седна на кушетката.

Докато сядаше, той почувства нещо топло и чу меко, сухо „щрак“, сякаш крокодил захапа огромен пържен картоф. Той бавно се изправи. Боядисаната коса на врата му се изправи заедно с него. Отдолу беше възлюбленото чихуахуа. Той беше седнал върху него. И бе счупил вратлето му.

Не му оставаше нищо друго, освен да повдигне капака на пианото и да положи мъртвото чихуахуа върху струните. Той го покри с рози и затвори капака. Тръгна си, без да се сбогува.

О, заспи своята кучешка дрямка вековна, ти мъничко зверче, джавкай подир фараонски котки по алеите на задгробния свят. Защото Бърнард Мики Ренгл не можа нито да спи, нито да играе тази нощ. Съдбата беше продупчила билета му, любовта му беше запазила място във влака, който спира единствено от тъмната страна на Луната.

Този път Чък успя да го проследи. В треската си за текила Бърнард се отби в едно допнотробно барче на площад „Пайъниър“, където иначе не се бе весвал често, бар и грил „Ра“, притежаван и стопанисан от колектив по слънчева енергия. Дори музикалната машина се задвижваше с енергия, чопната от Сънцето. Докато Бърнард подхранваше онзи джубокс с надеждата, че Уейлън Дженингс ще възвърне чувството си за хумор, Чък беше на отсрещната страна на улицата в една телефонна кабина и звънеше на своята свръзка в ЦРУ. Агентът бе повишен. Чаената чаша, която Чък му бе доставил два дни по-рано, носеше пръстови отпечатъци. Някога същата тази чаша бе носила пръстовите отпечатъци на Уинстън Чърчил, но сега я красяха единствено следите на Къlvача.

— ФБР ще се погрижи за него — каза агентът. — От години той ни прави на маймуни. После моята служба ще определи каква роля е играл той в заговора за завръщането на Крал Макс. Не го изпускат от поглед.

След час Бърнард беше арестуван — десет месеца преди деня, когато срокът на давност щеше да го пусне на свобода. И макар че, докато агентите го отвеждаха, той крещеше към тълпата в бара: „Те не са ме хванали! Невъзможно е да бъда заловен!“, властите във Федералния каторжен затвор на остров Макнийл вече почистваха една килия, от която твърдяха, че и Худини не би могъл да избяга.

А скоро и Принцесата щеше да почиства своето таванче — една килия, предназначена да осути бягството на любовта, гол музей, посветен на това, което всеки от нас иска и не може да има, и на тъгата и радостта от това желание.

И тук може би е моментът да процедим една идеална сълза, сладко-горчива и трептяща от мечтателно смирение. Но, както змията никога напичала своето кълбо в Ра и търпеливо очаквала

възможността да изплюе най-голямoto камъче в историята на света, така и един пакет цигари „Кемъл“ лежи в очакване да излезе напред и да направи това, което най-малко се очаква от него.

АНТРАКТ

Ремингтън SL-3 е в нова премяна. Боядисах това копеле червено. Не питайте защо. Само така мога да продължа с тази проклета машина. Поне външно ефектът е интересен. Почти шокиращ. Почти интимен. Сега се мъдри на бюрото ми, румена и нетактична като найлонова торба, пълна с червени лампички.

Но и вътрешно може би предстоят промени. За добро или за зло, той ще трябва да се справя с букви, думи и постройки на изречението, с каквito нито една съществуваща пишеща машина не си е имала работа. Нека поясня.

На едно неотдавнашно посещение в Куба попаднах на угнетен площад в едно селце — бях заобиколен от младежи, които учтиво ми искаха дъвки. Ако ми беше дошло на ума, че дъвките са рядък за кубинците деликатес, щях да внеса нелегално няколко кашона от универсалния магазин до нас. Но стана така, че аз не притежавах нито дъвки, нито езиковите познания да го кажа.

Бях абсолютно убеден, че испанският глагол HABLAR означава „имам“, така че, когато човек казва: „Si, Hablo Español“, той има предвид: „Имам испански, т.е. имам контрол над испанския език.“ Тръгвайки от тази погрешна представа, аз казах на хубавите млади кубинци: „No Hablo Chiclets“^[1]. Те се усмихнаха учтиво.

По-късно разбрах, че това, което съм казал, е било, разбира се: „Не говоря дъвки“.

В първия момент се почувствах доста тъпо. Но после си помислих: „Ами че това е честно заявление. Аз не говоря дъвки.“

После си помислих: „А защо не?“

В последвалите месеци до днес аз се уча да говоря Чиклетс. Да ви кажа, по-лесно е да говориш дъвки, отколкото да четеш или пишеш на тях.

Въпреки всичко, съществува определена вероятност в оставащите страници от тази книга на моменти да изпадам в дъвкова проза. Предметът на повествованието почти го изисква.

Надявам се, че Ремингтън SL-3 е в състояние да се справи с тази задача.

Има ли Луната цел? Свръхестествени ли са червенокосите? Кой знае как да задържим любовта? Ще предявя тези въпроси и още няколко важни такива към Ремингтън SL-3. Като война между магьосници, това може да продължи дълго, а дори и в такъв случай изходът може да не е такъв, какъвто ни се струва.

Но ако Ремингтън SL-3, прясно боядисана, може да печата на дъвки, то това партньорство може да издържи. Все нещо трябва да го крепи. Отправям молитвите си към Елмър, гръцкия бог на лепилото.

[1] Chiclets на английски — дъвки. ↑

ТРЕТА ФАЗА

След благоприличен период от време Кралица Тили се сдоби с друго чихуахуа. Макс настояваше. Той не можеше да понася нейния сподавен плач по време на рекламите за кучешки храни, а от малката урна с прахта го полазваха тръпки. Един ден той просто духна черните свещи и я завлече в магазин за домашни животни.

Когато любимият ти е човек извън закона, той не се замества лесно.

Лей-Чери отказа да се среща с А'бен Физел. Тя отказа да се среща с репортерите, които всеки ден звъняха по телефона. Репортерите не искаха да я питат за Къlvача — нейните взаимоотношения с него все още бяха тайна за обществото — репортерите искаха да си поговорят за монархията на Mu. Два дни след арестуването на Бърнард списание „Пийпъл“ направи страшен удар по будките със статията за нея. Явно пресата смяташе, че Mu е добра идея. Няколко монарси в оставка, които бяха интервюирани, смятала, че е добра идея. Дори Крал Макс, който не проявяваше ни най-малък интерес към околната среда извън къбините, които барабаняха с милионите си заплашителни нокти по стените, сметна, че е добра идея. Макс я насърчи да продължава все така. Той я насърчи да се среща с репортери. Той я насърчи да се вижда с А'бен Физел. Но Лей-Чери не искаше да вижда никого. Единственото ѝ желание беше да види Бърнард, а засега затворът на окръга Кинг, където го държаха в очакване на процеса, отказваше да му позволи свидане.

Също така нямаше право да излезе под гаранция. Ако можеше, Лей-Чери щеше да заложи последните кралски бижута на Тили, за да я плати, и правилата на Фьорстенберг-Баркалона можеха да си ебат майката.

— Най-важна е любовта — каза Лей-Чери — Сега вече го знам. Няма смисъл да спасяваш Земята, ако това означава да загубиш Луната.

Лей-Чери изпрати това съобщение на Бърнард чрез неговия адвокат. Съобщението продължаваше. „Още нямам двайсет години, но,

благодарение на теб, разбрах нещо, което много жени днес въобще не разбираят: Омагьосаният Принц наистина е жаба. А Красивата Принцеса има лош дъх. Изводът е, че: а) никой човек не е съвършен, но любовта може да бъде, б) тя е единственият начин да се променят посредствените и низките хора, в) действието прави всичко. Любенето прави любовта. Любенето прави себе си. Пилеем време в търсене на идеалния любовник, вместо да създадем идеалната любов. Дали това не е начинът да задържим любовта?“

На следващия ден адвокатът на Бърнард й донесе неговия отговор:

Любовта е абсолютно извън закона. Тя по никакъв начин не се подчинява на някакви си правила. Най-многото, което можем да направим, е да се запишем за нейни съучастници. Вместо да даваме обет за чест и подчинение, може би трябва да се закълнем в подбудителство. Това ще означава, че и дума не може да става за безопасност. Думата „задържам“ е неподходяща. Любовта ми към теб е без юзди. Обичам те свободно.

Лей-Чери излезе сред къбините и плака.

— Ще го следвам по всички краища на Земята — изхлипа тя.

Да, скъпа. Но Земята няма краища. Колумб го установи със сигурност.

Къпини.

Нищо, нито гъбите, нито папратите, нито мъхът, нито меланхолията, нищо не растеше така буйно, така необуздано сред дъждовете на Пъджит Саунд, както къпините. Фермерите бяха принудени да ги изтикват с булдозери от своите поля. Притежателите на къщи копаеха и сечаха, но те все прииждаха. Парковите отговорници ги задържаха до портите с огнехвъргачки. Оставени без надзор дори в центъра, те за един сезон избуяваха. В дъждовните месеци къпините се разпространяваха толкова яростно, толкова бързо, че понякога кучета и малки деца завинаги биваха погълъщани. В разгара на сезона дори възрастни хора не смееха да берат къпини без военен ескорт. Къпиновите храсти преминаваха през железобетон, нахлуваха с взлом в обществото на добрите обноски, обгръщаха краката на девиците и се опитваха да образуват арки над преминаващите облаци. За Макс и Тили агресивността, скоростта, внезапността и неспокойното извисяване на къпините бяха олицетворение на всичко онова, което те не харесваха в Америка, а именно, най-вече нейните граници.

Бърнард Мики Ренгл избра подхода „йъм“.

По време на чая Бърнард беше издигнал пред Краля тезата, че къпини трябва да се засадят на всеки покрив в Сиатъл. Те не биха изисквали грижи, освен тези — точно както е при залесяването — да бъдат насочвани да кръстосват улиците от покрив на покрив; да се извисяват като арки и по този начин да образуват балдахини, естествени колонади. Съвсем скоро хората вече ще могат да ходят из града в най-суровата зима, без тя ни най-малко да ги засяга. Всеки тръгнал на покупки, всеки тръгнал на театър, всяко ченге на служба, всеки подсмърчащ мухлю ще бъде на сухо и уютно. Бледозеленото осветление, което ще пропуска куполът от храсти, би могло да вдъхнови цяла нова художествена школа: след векове изкуствоведите биха могли да говорят както за светлосянка, така и за „къпинова светлина“. На кълвачите може да им е все едно, но много птици ще се

чувстват по-добре. Птиците ще пеят. Птица, изпълнена с къпинова каша е като италианец, изпълнен с патос. Сред арките ще припкат малки животни. „Виж, Били, там горе, над Сградата на Зъболекарите. Борсук!“ А плода, не бива да забравяме плода. Той ще изхранва гладните, ще изправя на крака бедните. По-предприемчивите пиянки биха могли сами да си дестилират вина. Сиатъл може да стане Световната Столица на Къпиновото Бренди. Годишно туристите ще харчат милиони долари за сиатълски къпинов пай, всяка прозорлива филия в страната ще желае да бъде намазана със сиатълски къпинов мармелад. Главните готвачи във френските ресторани ще пригответ патица в лилави сосове, ще пълнят носовете, върху които някога е падал дъждът, с печените ухания на *gâteau mûre de rhubarbe*. Курвите гальовно ще бъдат наричани къпинови шафранции. Хората, които обичат да ръководят, ще организират берачите на къпини. А в края на лятото, когато храстите лудо се разрастват, когато скоростта на техния растеж е по-голяма от скоростта на човешкото око, тяхната енергия може да бъде свързана с генератори, които, задвижвани от къпинова сила, ще могат да осигуряват електричество за целия град. Това ще бъде една растителна утопия. Сиатъл, Къпиновият Град — опакован, самозадоволяващ се, процъфтяващ под живото покривало; с цветове в косите, сок по страните, къпиново бъдеще. Помислете си каква безопасност е това. Кои са тези вражески парашутисти, които ще могат да проникнат през бодлите?

Сърцето на Краля се бе разтропало като вериги в представление на ужасите. Разтреперан, той беше сменил темата на баскетбол.

— О-о, спагети-о — промърмори Тили под носа си.

Ако мастилото си бе останало спокойно в бутилката, ако невинността на килима бе запазена, пак беше съмнително дали Бърнард отново щеше да бъде поканен в двореца.

Сега, след чихуахуа-касапницата и отразения в пресата арест, за Лей-Чери беше безсмислено да очаква някакво съчувствие от страна на родителите си, да не говорим за помощ. Тя ридаеше върху наподобяващите тухли Жулиетини гърди. А когато в крайна сметка резервоарът със сълзи се изпразни и жабите, с които да се консултира се свършиха, тя се гримира, облече се и хвана автобус за града. Щеше да се яви на уговорената среща с адвоката на Бърнард. Беше прегърнала къпината като своя емблема, свой символ, свой образец,

своя муза. С други думи, тя щеше да настоява с най-дивата своя настоятелност. Като къпинов храст, тя щеше да си пробие пътя до своя мъж.

От покрайнините автобусът я остави на Първо Авеню, на улица, стара колкото самия град, макар и далеч по-млада от евтината търговия, за която самото име на улицата напомняше на много сиатълци. Валеще стабилен,строен дъжд. Неоновите отражения върху мокрия паваж караха Първо Авеню да прилича на подводно гробище за моркови. Колкото по на юг вървеше Лей-Чери, толкова по-бандитска ставаше атмосферата на авенюто. От витрините на заложните къщи я зяпаха гърла на саксофони и пистолети. Книжарници „за възрастни“ и порнокина обещаваха още зяпаници. Миризми на спарени хотдогове и подгизнали вълнени наметала се носеха наоколо върху зефири от изгорели газове. Ако във всяка кръчма, покрай която мина за тези няколко пресечки, изпиваше само по една бира, вече щеше да е изпила цяла каса, но, макар че бирата в своята пенеста неутралност може би беше идеалната напитка през последната четвърт на двадесети век, Лей-Чери не пиеше бира, а дори и да пиеше, не би го направила в кръчмата „Роден, за да губиш“, „Счупена челюст“ или „На морящите им е по-весело“.

Край един салон за татуировки тя се спря да позяпа русалките, крещящите соколи и зловещите посвещения на Маминка. През дъждовните капки, които се спускаха по гладкото стъкло, отново зърна тази фраза — „Роден, за да губиш“ — този път върху рекламното табло на художника на татуировки: „Роден, за да губиш“ — толкова изразителни думи, толкова дълбоко верни, че непрекъснато разни мъже си ги езват по кожите; сети се за собствените си отпуснати бицепси и си ги представи украсени с тези думи. Почуди се дали човек губи кралските си привилегии, ако надраска кралския си епидермис. Но пък със сигурност знаеше, че, веднъж татуиран, човек не може да очаква да лежи цяла вечност в ортодоксално еврейско гробище. Те отказваха да погребват даже жени с продупчени уши. Странно отношение към осакатяването за хора, измислили отрязването на кожата на пишката.

Принцесата продължи нататък.

Тя срещна клечачи моряци. Тя срещна псуващи дървари. Тя срещна оригиналния актьорски състав на операта „Фууд Стемп“, който се опита да я подмами в евтините си хотелски стаи, където крушките умираха, а тапетите вече бяха мъртви. Тя срещна много пияндета. В най-различни стадии на винено развитие. Но явно всички до един бяха сключили мир с дъжда, сякаш посланикът на пияниците бе подписал договор с властелините на дъжда — спогодба, известна като Токайското Споразумение. Пияндетата-индианци като че ли бяха най-малко притеснени от времето и тя си спомни какво беше казал Бърнард: „Белите следят часовниците, но часовниците следят индианците.“

Принцесата беше облечена в жълт винилен шлифер и подходяща шапка. На червената ѝ коса това вървеше страхотно. Тя продължи.

Първо Авеню лежеше под наклон. По-стръмно беше на север. Тя се спускаше на юг. Като дъждовната вода. Като двадесети век. В края на Първо, там, където се пресичаше с Уеслър Уей, се намираше малък павиран площад, наглеждан от няколкото дървени очи на един тотемен стълб. На площад „Пайъниър“ атмосферата рязко се сменяше. Някога първичен и съмнителен като горната част на Първо Авеню, площад „Пайъниър“ беше застигнат от обновлението. Художествени галерии, бутици и дискотеки заместваха църквите с магазини пред тях, а *déclassé* закусвални даваха път на ресторани, в които можеха да се намерят вносни минерални води и зад всяка папрат сервитьори-педали.

На площад „Пайъниър“, където помиярското се сблъскваше с шикозното, се намираше адвокатската кантора на Нина Яблонски. Поради радикалната си природа, Нина Яблонски беше предложила да поеме защитата на Бърнард Мики Ренгл срещу Съединените американски щати, макар госпожа Яблонски да не споделяше виждането на своя клиент, че мачът между него и Съединените американски щати е честен мач. Всъщност Кълвача гледаше на двубоя някак едностранично, в своя полза, и желаше да се захване също така с Япония, Източна Германия и арабските страни.

Нина Яблонски имаше червена коса. Не толкова червена, колкото на Бърнард или Лей-Чери, но определено червена, и Принцесата беше сигурна, че заради косата на Яблонски и може би заради факта, че беше бременна в седмия месец, (у него все още се таяха остатъци от

съжаление за унищожаването на неосъщественото мъжко хапче) Бърнард ѝ беше позволил да го защитава. Лей-Чери трябваше да си признае, че кичурите на госпожа Яблонски по необясним начин успокояваха и нея. — Сродна душа? жертва на захарта и похотта? Още един съюзник срещу Сънцето и Аргон? — но закръгленият корем на адвокатката ѝ напомняше единствено това, че, откакто напусна Маui, не беше имала период — този пропуск я правеше нервна като луксозното кученце на Кралицата.

О, но имаше и добри новини! Яблонски, чиито черти бяха толкова ярки, че и милион лунички не можеха да им натежат, беше успяла с иска да бъде върнато на Бърнард правото на посещения. Лей-Чери можеше да го посети през първата възможна неделя — три дни по-късно.

— Но има и условия — каза Яблонски, докато подаваше на Принцесата кърпичка, с която да попие щастливите си сълзи. — Условията са поставени не от съда, а от мен и г-н Ренгл.

— Какви са те? — попита Лей-Чери.

— Скъпа, трябва да сте наясно, че вашият разговор ще бъде подслушван. Неизвестно защо, г-н Ренгл е заподозрян, че е замесен в международен заговор, целящ възстановяването на баща ви като монарх. Всичко, което бихте казали по отношение на вашето семейство, а също така относно личните ви взаимоотношения с г-н Ренгл, може да бъде изтълкувано по начин, който да задълбочи тези подозрения, което ще е във вреда на шансовете ни да получим минимална присъда. Исках да дам някаква безопасна насоченост на вашия разговор. Г-н Ренгл отиде крачка напред. Той смята, че от емоционална гледна точка не би било полезно и за двама ви въобще да разговаряте. Той чувства, че такъв един измъчен диалог само ще направи раздялата ви още по-трудна. И определено не вярва, че ЦРУ ще се отнесе поверително към личната нежност, която споделяте. Той наистина много иска да ви види. И копнее да чуе вашия глас. Но желае помежду ви да не се развие нищо, което да наподобява личен разговор.

— Но... тогава какво ще правя? Не мога просто да седя там и да разправям за дъжда, който залива шибаните къпини. Какво ще кажа? (Моля, сълзите на радост, напускате сцената от дясното. Сълзи на объркване, влизате на сцената от ляво; придвижване към светлините на рампата.)

— Г-н Ренгл предлага да му разкажете приказка.

— Какво? Приказка?

— Да, някаква приказка. Той иска да ви гледа. Той иска да ви слуша как говорите. Ще имате десет минути. Просто му разкажете една приказка. Сигурна съм, че ще измислите нещо.

Лей-Чери заби поглед в антиядрените плакати върху стената на кантората. Ядрената енергия беше една от най-мерзките измами, предлагани някога на американския народ, но в момента злините ѝ не означаваха за нея почти нищо.

Г-жа Яблонски махна своите големи модни очила и се изправи.

— Попитах г-н Ренгл как изглеждате. Той каза, че вие сте мед от стършел и пъпки от роза в опаковка от месо на газела. Бих казала, че той се изразява доста ярко.

Лей-Чери навлече мократа си мушама и тръгна. Докато се връщаше с такси нагоре по Първо Авеню — вече не беше в онова настроение „Роден, за да губиш“ — тя си помисли: „Приказка ли? Наистина, знам една приказка. Знам една приказка. Сигурно ще е подходяща.“

Нещата се стекоха така, че в следващия неделен следобед, който, като всички неделни следобеди, беше изваден от варена ряпа, Принцеса Лей-Чери седеше в строгата стая за посещения на затвора в окръга Кинг, разделена посредством една плоскост от дебело прозрачно стъкло от Бърнард Мики Ренгл и чрез пряка телефонна връзка му разказваше приказка, приказката, която Жулиета почти всяка вечер от нейния живот ѝ бе разказвала преди лягане.

Те се взираха един в друг със застинали, напрегнати усмивки; пулсовете им пърхаха, а древният хормонален бульон бушуваше в жлезите им, но въпреки това Бърнард мълчаше, а Лей-Чери с изненадващо равен тон се придържаше към приказката. Още със сядането си срещу него, докато устните ѝ се гърчеха в желание да си пробият път през стъклото, тя вдигна слушалката и започна: „Имало едно време...“. Той забеляза, че тя е наддала един-два килограма, а тя забеляза, че някои от луничките му не изглеждат много добре, но и двамата не издадоха своите наблюдения. Той се заслуша напрегнато, а тя започна да разказва.

„Имало едно време...“ Точно както би започнала Жулиета, въпреки че на нейния език „Имало едно време“ звучеше така, както

когато някое животно се задави с гумена ябълка.

„Имало едно време, то било доста отдавна — когато все още имало смисъл да си пожелаваш това, което искаш — един крал, чиито дъщери били много красиви, но най-младата била толкова прекрасна, че самото Сънце, което било видяло толкова много и забравило толкова малко, се прехласвало всеки път, когато огрявало нейното лице.

Тази дъщеря си имала любима играчка — една златна топка, която много обичала. В горещите дни тя отивала в тъмната гора до замъка и прекарвала часове, подхвърляйки и хващайки своята златна топка в сянката на едно разлистено дърво. В гората имало и едно изворче и принцесата обикновено си играела близо до него, за да може, когато ожаднява от играта, да си пийва студена вода.

Но един ден, вместо да падне обратно в девичите ръце, златната топка тупнала на земята и скочила в изворчето. Погледът на принцесата проследил потъващата топка, но изворчето било много дълбоко и скоро тя се изгубила. Дъното на изворчето не се виждало. Тя започнала да плаче и ридаела все по-силно и по-силно, като че ли малкото ѝ сърчице било разбито.

Както си плачела, чула да я вика дрезгав глас:

— Ей, кралска щерко, какво става? Никога не съм чувал човек да плаче толкова силно.

Огледала се да види откъде идва гласът, но съзряла само един жабок, който подавал дебелата си грозна глава от водата.

— Ах, ти ли си това, стари кресльо? Щом искаш да знаеш, плача, защото чудесната ми златна топка падна в изворчето и потъна толкова надълбоко, че никога няма да мога да я извадя.

— Спокойно, не плачи. Мисля, че мога с нещо да помогна. Какво ще ми дадеш, ако ти върна играчката?

— О, всичко, всичко. Каквото си пожелаеш, мили жабчо. Моите скъпи дрехи, моите перли, каляската, дори

диамантената корона, която нося.

— Не ми трябват твоите дрехи и перлите ти, нито короната — отговорил жабокът — чуй какво искам. Ако обещаеш да се грижиш за мен, ако бъда твой приятел в игрите и твой придружител, ако седя до теб на твоята малка маса, ям от твоята малка чиния, пия от твоята малка чаша и спя до теб, в твоето малко легло, ако ми обещаеш това, аз ще се гмурна чак до дъното и ще ти извадя златната топка.

Принцесата веднага спряла да хлипа.

— Разбира се — казала тя. — Разбира се. Ще ти обещая каквото си поискаш, само ми извади златната топка.

Но си рекла на ум: «Какви глупости дрънка това тъпо създание. Сякаш може да върши нещо друго, освен да плува и да кряка заедно с другите жаби; че може ли той да бъде придружител на когото и да било.»

Но жабокът, веднага щом чул обещанието, потопил зелената си глава под водата и потънал към невидимото дъно на изворчето. Сякаш минало доста време, преди да изскочи с плясък — в широката му уста била златната топка. Той пуснал топката на тревата.

Едва ли е нужно да се обяснява, че кралската дъщеря била прещастлива, че топката ѝ отново била при нея. Тя я грабнала и, подхвърляйки я, хукнала към двореца.

— Спри, спри! — викал жабокът. — Вземи ме и мен. Не мога да тичам толкова бързо.

Ала молбите му останали безплодни, защото, колкото и да крякал, тя не му обърнала внимание. Бързо се прибрала у дома и не след дълго напълно забравила за бедния жабок, който като че ли останал да си живее в изворчето.

На следващия ден, докато принцесата седяла на масата с краля и цялата свита и вечеряла вкусна храна, по мраморните стъпала се чуло шляп-шляп, почукало се на вратата и един глас извикал:

— Най-млада щерке на краля, пусни ме да вляза!

Естествено, принцесата отишла до вратата да види кой е това, но, когато видяла пред себе си задъхания жабок, тръшнала вратата в лицето му и се върнала на масата, като се почувствала доста неловко.

Забелязвайки, че се държи малко странно, а сърцето й бие силно, кралят казал:

— Дете мое, от какво се страхуваш? Да не би на вратата да стои великан, който иска да те отнесе?

— Не — отговорила тя. — Не беше великан, просто някакъв отвратителен жабок.

— Така ли? И какво иска този жабок? — попитал царят.

От очите на най-младата дъщеря се посипали сълзи. Тя се разплакала и разказала на своя баща за всичко, което се било случило предния ден при изворчето. Завършвайки, тя добавила:

— И сега той е тук, пред вратата, и иска да влезе при мен.

Тогава всички чули как жабокът потропал отново и извикал:

— *Най-млада щерке на краля,
Отвори ми порталя!
Край тъмна изворна вода,
Какво тогаз ми обеща?*

— Винаги трябва с чест да изпълняваш това, що си обещала — сурво казал кралят. — Мигом иди да го пуснеш.

И така, тя отишла и отворила вратата. Жабокът скокнал вътре и я последвал по петите чак до нейния стол. Тогава вдигнал поглед към нея и казал:

— Вдигни ме да седна до теб.

Тя се колебаела дали да го вдигне, но кралят ѝ наредил да го стори. Още щом се озовал на стола, жабокът

пожелал да се качи на масата, където седнал и лакомо се огледал.

— Бутни си чинията малко по-наблизо, за да можем да ядем заедно — казал той.

Тя с неохота изпълнила молбата му. Жабокът се наял до насита, а на нея всеки залък и присядал.

— Преядох — казал най-сетне жабокът. — И съм уморен. Трябва да ме занесеш в стаята си и да оправиш коприненото си легло, за да мога да поспя.

Принцесата започнала да се терзае, да се вайка, да плаче и да се оплаква. Тя не искала онзи студен, лигав жабок да спи в нейното хубаво, чисто легло. Това разярило краля.

— В момент на нужда ти си обещала нещо — казал той. — Сега, колкото и да ти е неприятно, трябва да го изпълниш.

С израз на погнуса тя вдигнала жабока и го отнесла в покоите си, където го сложила в ъгъла върху някакъв мръсен парцал. После се мушнала в леглото. Но преди да успее да заспи, жабокът, скок-подскок, дошъл до леглото ѝ.

— Пусни ме при теб или ще кажа на баща ти — рекъл той.

С това чашата на търпението преляла. Тя побесняла и сграбчила жабока.

— Разкарай се от живота ми, слузеста жабо! — извикала тя. И с всичка сила го запратила в стената.

Когато паднал на земята, той вече не бил жабок. Бил се превърнал в принц с мили очи и красива усмивка. Принцът-жабок взел ръката ѝ и ѝ разказал как отмъстителна вещица го била омагьосала и как само принцесата, със своята невинна красота можела да го освободи от магията. После той я помолил да се омъжи за него, което тя направила със съгласието на баща си. И те заминали за родината на принца, където станали крал и кралица и заживели щастливо.“

Когато приказката свърши така, както дори онзи нещастник, Сартр, знае, че трябва да свършват приказките, към Бърнард се приближи един пазач и го потупа по рамото, в знак, че вече е време да се завръща в килията си. Бърнард изглеждаше унесен в мисли. Той продължи да се взира в Лей-Чери, като усмивката му не слизаше от лицето, и не обърна внимание на пазача. Пазачът го сграбчи за яката — която не беше черна — и го изправи на крака. Лей-Чери не издържа. С крясък тя скочи и залепи тялото си за стъклото, сякаш желаейки да стане толкова тънка, че да се прецеди през разредените силиконови молекули, така, както майонезата се процежда през дупките на швейцарското сирене. Бърнард удари един лакът в челюстта на пазача и хвана слушалката. Той щеше да й говори!

Тя моментално вдигна слушалката от нейната страна на стъклото и я залепи до ухото си. На помощ на изсвирилата полицейска свирка прииждаха нови пазачи и тя разбра, че той няма да може да каже повече от една-две думи.

— Кажи, скъпи, кажи!

— Какво станало със златната топка?

Ето какво каза той.

— Какво станало със златната топка? Аргххх...

И те го извлякоха от стаята.

Открай време у самата Лей-Чери бяха възникнали някои въпроси по приказката. Тя се чудеше най-вече от къде на къде красивият принц ще иска да се ожени за някаква малка лъжкиня, която се гнуши от земноводни и не държи на думата си. До тогава Лей-Чери смяташе, че жабите стават на принцове посредством трансформиращата магия на целувката. Защо този принц се бе освободил от жабешката магия, чак когато се бе размазал в стената? Да не би да е бил мазохист? И в такъв случай не бе чудно, че е бил привлечен от такова отвратително същество и те вероятно **наистина** са заживели щастливо, може би с помощта на кожени аксесоари.

Всъщност на Лей-Чери тази приказка никога не й бе звучала много смислено и тя се чувстваше обидена от братя Грим за това, че са обрисували една принцеса в такава неласкателна светлина. Достатъчно неприятно бе да си стръв за дракони. Но въпреки всичките си уговорки по приказката, тя никога не се беше сещала да погадае над съдбата на златната топка. И наистина, в началото приказката прави голям въпрос от тая топка, а по-нататък не я споменава, но, в крайна сметка, важни са героите, топката е просто пособие, играчка, **предмет**.

Може би принцесата беше прибрала златната топка до времето, когато собствените ѝ деца ще могат да си играят с нея, или, може би, след като се е сдобила с принц, с когото да си играе, тя просто е изоставила любимата си играчка (тя със сигурност е способна на такова нещо), която е била прибрана на тавана, изхвърлена на боклука, открадната от прислужница или дарена на предприятието „Добра Воля“. Във всеки случай Лей-Чери никога не бе любопитствала по този въпрос, а психиатрите и митологите, които бяха анализирали приказката — те твърдяха, че изворчето („толкова дълбоко, че дъното му не се виждало“) символизирало подсъзнанието; жабокът, разбира се (тук става дума за типизация), символизирал пениса, грозен и отвратителен в очите на едно малко момиченце, но за една узряваща жена бил нещо, което носи определена красота и може да спомогне за личното ѝ щастие и себереализиране — тези аналитици бяха убедени,

че златната топка представлява Луната, но те също не бяха питали никога какво е станало с нея.

Този въпрос беше повдигнат от Бърнард и в пустите дни, които последваха тяхната среща в затвора, Лей-Чери се чудеше защо това му се е сторило толкова важно. ЦРУ също се чудеше. ЦРУ подозираше, че приказката е кодирано съобщение, бъкащо от информация за революционната дейност в бившето кралство на Макс и Тили. ЦРУ предостави своя запис на приказката, заедно с очевидно изненадващата реакция на Бърнард, на своите експерти в централата. Адвокатката Нина Яблонски оплакваше факта, че от всичките приказки, които Лей-Чери можеше да разкаже, тя бе избрала точно такава за кралско семейство, в която кралят и кралицата живят щастливо. Поради страх от камерите на ЦРУ, Яблонски отказа да пита Бърнард защо се интересува от съдбата на златната топка, макар че Лей-Чери я помоли да го направи.

— Край с топката! — бяха категоричните думи на Яблонски.

Заради сбиването с пазачите, Бърнард бе лишен от право на посещения. Освен това, на пресата бяха подхвърлени рапорти за инцидента. След като бяха любезно заинтересувани от една красива млада принцеса, която иска да включи безработните монарси в служба на околната среда, средствата за масова информация бяха зверски заинтригувани от една красива млада принцеса, която поддържа връзки — политически, романтични или и двете — с известен бомбаджия извън закона. Ако предната седмица монограмирианият телефон на Фьорстенберг-Баркалона честично беше позвънвал, то сега той се скапваше в чудовищен маратон от дрънчене, което понякога не се чуваше, заради чуканията на вратата. Ако не бяха къбините, репортерите щяха да бивакуват в двора.

Макс беше в паника заради постоянните прекъсвания на спортните му предавания по телевизията, а Тили и нейното чихуахуа развиха диария на нервна почва. Чък беше на път да откачи в опитите си да прихване всички телефонни обаждания и да заснеме с миниатюрен фотоапарат най-вече непознатите новинари, които тропаха на вратата. Ако се вземе предвид всичко това, Жулиета поддържаше къщата в сравнително нормално състояние, но беше започнала така обилно да се тъпче с кокаин, че често централната ѝ нервна система бръмчеше в такт с телефона. Колкото и да е странно,

Лей-Чери беше най-спокойният член на домакинството. В известна степен това можеше да се отаде на любовта, която я обгръщаше като копринена треска, но това също така се дължеше на факта, че в сряда, с две седмици закъснение, задъхан, притеснен, но без да се извинява, нервиран, но без да дава обяснения, пристигна нейният мензис. Той нито се обади предварително, нито почука, а направо прекрачи прага й, лепкав, смъртоносен, косата му червена като нейната, остана за пет дни, после отново изчезна, като остави след себе си изложба от радостно оцветени тампони и изтърпени поредици от въздишки на облекчение, които биха могли да развеят флаговете в който и да било открит магазин за продажба на употребявани автомобили в Лос Анджелис.

За да отпразнува доказаната ефективност на Ши-линк Лей-Чери се обади да й донесат китайска храна. Чък изщрака цяло филмче за ориенталското момче, което я достави. „Някой ден, когато условията са подходящи, аз ще родя бебе от Бърнард“, мислеше си Лей-Чери, докато предъвкваше пълна уста с пържен ориз, „и то ще може да си има златна топка, с която да си играе, пък и всичко друго, което му даде татенцето, освен динамит. Но засега...“

Засега нейната енергия отиваше да вади душата на Нина Яблонски за планове как отново да види Бърнард преди процеса. Яблонски не намираше сили да й каже, че процес няма да има.

На рождения ден на Лей-Чери Жулиета направи шоколадова торта и заби двадесет свещички в глазурата. Макар че бяха прекалено сърдити на дъщеря си, та да организират празненство, Макс и Тили все пак се появиха на голямата дъбова маса в трапезарията, колкото да изпят традиционната песен. Те поостанаха, докато Принцесата с отчаян белодробен тласък, издуха свещите.

— Целия свят снае какфо беши нейното зелание — оплака се Тили на своето куче.

Двадесет свещи върху тортата. Двадесет цигари в пакета „Кемъл“. Двадесет века зад гърба ни, а накъде вървим?

Що се отнася до Лей-Чери, тя отиде в центъра на града и посети Нина Яблонски.

— Имаш шоколад по лицето си — каза адвокатката.

— Днес е рожденият ми ден — каза Лей-Чери.

— Тогава нека те почерпя едно питие.

Те отидоха в един папратов бар и си поръчаха коктейли с шампанско.

— За правосъдието — каза Яблонски.

— За любовта — каза Лей-Чери.

— На погрешен път си, сестро.

— Не, това е правият път.

Принцесата пресуши коктейла си и поръча текила „Мокингбърд“.

— Кажи ми, Нина, ти си била омъжена в продължение на няколко години...

— Два пъти. Два пъти в продължение на няколко години.

— А мислиш ли, че е възможно да задържиш любовта?

— Разбира се. Съвсем не е нещо необикновено любовта да остане за цял живот. Това, което не се задържа, е страстта. Аз все още обичам първия си съпруг. Но не го желая. Любовта остава. Това, което се нахвърля върху нас в мига, в който се разсеем, е похотта, това, което

винаги напуска града, е похотта... а любов без страсть просто не е достатъчно.

— Всеки може да се чука с всеки, Нина. Но колко са хората, които могат да играят заедно в полетата на истинската любов?

— Божичко. Така, както го казваш, любовта звучи като елитарен пикник. Това е коварно неразбиране. Сред всички емоции точно любовта е демократична.

Лей-Чери възприе тази мисъл като укор от страна на Яблонски за монархическия ѝ произход. Не ѝ пукаше.

— О — каза тя — съвсем не съм убедена. Аз смятам, че любовта е далеч по-претенциозна, отколкото ни внушават популярните песни. А похотта, похотта си е демократична. Похотта се отдава на всеки тъпанар, способен да събере достатъчно енергия, за да отдели хормон. Но, както казваш, тя не се задържа дълго. Може би след известно време на похотта ѝ омръзва от демокрацията, може би похотта просто се отегчава от начина, по който я изразходват посредствените хора. Може би похотта и любовта изискват нещо повече от това, на което са способни повечето от нас. Напоследък хората са загрижени повече да удължават кариерата си, отколкото да удължават любовта.

— Казваш, че днес ставаш на двайсет?

Принцесата схвана намека на адвокатката за нейната незрялост, макар че не бе запозната с неотенията и затова не ѝ пукаше.

— Да, аз съм на двайсет и, ако щеш вярвай, нямам никаква представа на колко години е Бърнард. Той има поне дузина шофьорски книжки, всяка една под различно име и различна възраст.

С екологична точност тя отклони към гърлото си количество текила, което в противен случай щеше да бъде оставено да изветре или хвърлено в канализацията, с което да отрови рибите.

— Не си ли се питала някога какви са шофьорските книжки на планетата Аргон?

— Дай по-добре да ти извикам такси.

Яблонски дари Лей-Чери с онзи неловък поглед, изразяваш едновременно веселост и сърдитост, с който хората винаги те даряват, когато остават трезви, а ти вече връзваш кънките.

Всъщност Яблонски все по-често започваше да гледа и Бърнард по този начин, макар че по-скоро кучето на някой равин можеше да намери свински котлети на улицата в Тел Авив, отколкото Бърнард да

получи текила в затвора на окръг Кинг. С течение на времето Яблонски беше решила, че Бърнард просто е прекалил с веселието. Едно е да си бомбаджия, съвсем друго е това да ти прави кеф. „Борбата със системата е сериозна работа“, беше напомнила адвокатката на своя клиент. „Точно сериозната работа създава системата“, беше отговорил Бърнард. Той явно гледаше на надвисналия процес като на парти, организирано от правителството за негово удоволствие, което той трябва да очаква както притеснен актьор-аматьор очаква годишната пиеска в Клуба на Лосовете. Впоследствие Яблонски реши, че най-добре за нейния клиент, както и за радикализма в Америка, ще е, ако бъде избегнат процесът (поради промените в обществения климат от времето на предишната присъда на Бърнард, органите на правораздаването му бяха предложили нов процес). Тя попита Бърнард дали има нещо против да пледира за виновен. Той беше очарован. „Ако обществото се смята за невинно, то всеки, който не е виновен, не води смислен живот“, каза той. „Освен това, човекът извън закона е по правило виновен.“ Тя използва признанието му за вина в пледоарен пазарльк, при който го замени срещу намалена присъда. Всичко това беше уредено на среща с прокурора в личния кабинет на съдията.

— Нина — каза Лей-Чери, докато празничната ѝ кръв кипеше от скакалците на почерпката — ти трябва да ме свържеш с него преди процеса. И ние ще го извадим от там, дори ако трябва да пригответ взривните материали.

— Шшт! — Яблонски обходи с бърз поглед бара — въобще не споменавай за взривове, дори и под формата на шега. Слушай, сестро, имам някои добри вести. Няма да има открыт процес срещу Бърнард. Ще го местят на остров Макнийл. Утре сутрин. Ще започне да излежава десетгодишна присъда. Това означава, че само след двадесет месеца той ще подлежи на освобождаване под гаранция.

Двадесет свещи върху тортата. Двадесет цигари в пакета „Кемъл“. Двадесет месеца във федералния затвор. Двадесет малки текили в гърлото на младото момиче. Двадесет века от последния пратеник на Нашия Господ и след всичкото това време ние все още не знаем къде отива страстта, когато си отива.

Движението на кълвача около ствола на дървото представлява идеална спирала. Ако направим връзка между скокливата спирала на кълвача и макрокосмическата спирала на нашата звездна система, микроскопичната спирала на ДНК или стотиците природни спирали между тях — раковини, коронки, маргаритки и слънчогледи, пръстови отпечатъци, циклони и т.н. — то геометрията може да добие повече смисъл, отколкото е способен да понесе човешкият вид. Достатъчно е да споменем, че кълвачът е първо от едната страна на дървото, после от другата; изчезва и пак се появява в точка, съвсем малко по-високо по ствола.

Бърнард Мики Ренгл беше изчезнал отново, този път в свръхизолираното крило на Федералния затвор на остров Макнийл, но никой, вероятно само с изключение на Лей-Чери, не очакваше той да се появи в близко бъдеще. Разбира се, ако се държеше добре, след двадесет месеца той можеше да бъде пуснат под гаранция, но кой би разчитал на добро държание от страна на Бърнард? Всеки друг, но не и властите на Макнийл. Те го изолираха в единична килия. Единственият човек, който можеше да го вижда, беше Нина Яблонски, но и тя го видя само веднъж, защото той я уволни веднага, щом разбра, че е затворен, без да изпита удоволствието от процеса. Яблонски му обясни, че, ако бяха опитали, той щеше да бъде принуден да излежава остатъка от предишната си трийсетгодишна присъда плюс времето за това, че е избягал, или щеше да бъде постановена нова присъда, която щеше да бъде почти толкова неприятна, особено ако беше обърнал съдебната зала в някакво незаконно празненство на извънзаконието, което бе намеквал, че ще направи. „Имаш късмет“, каза Яблонски, „щеше да излезеш от Макнийл по-скоро подобен на плешив орел, отколкото на кълвач. А така ще мога да те пусна отново в обращение, докато косата ти е още червена.“

Бърнард й благодари за нейната загриженост, но, въпреки всичко, се почвства предаден и я освободи от адвокатски задължения. „Ето,

това е проблемът с политическите хора, че крайният резултат оправдава средствата.“

С тези думи той завърши поредния кръг от спиралата и се изпари.

В деня на прехвърлянето му на Макнийл сиатълският „Поуст Интелидженсър“ публикува негова снимка с големина една колона — както обикновено усмихнат, сякаш изговаря пухкаво печатно „йъм“, кривите зъби и луничките му почти не се виждат, но очите му горят, дори в сивото мастило, от особените копнеки на човек, който живее на периоди. Лей-Чери откъсна снимката от вестника и я сложи под махмурлийската си възглавница. Това едва ли облекчи нейното главоболие — слепоочията ѝ дрънчаха като клапата на баща ѝ — но през нощта тя се събуди от безпогрешния шум на катерицата, живееща в центъра на Земята, и той звучеше необикновено близо до ухото ѝ.

Тази година пролетта дойде в Пъджит Саунд така, както често го прави — като булка, която се катери по хълзгав стълб. След плавно и плахо надигане сред феерия от бижута, цветя и телесна топлина, когато изглежда, че пролетта сякаш най-после е пристигнала, внезапно отново се плъзва в калта и оставя мокрото знаме на зимата да се вее твърдо и непоколебимо на сезонния пилон. Но отново, изпъчила момичешката си гръд, пролетта бавно запълзява нагоре по стълбата.

Когато Лей-Чери си легна със своя махмурлук, пролетта се справяше добре. Два дни по-късно се преобрази в необикновен мраз. Той летаргично бе приспал насекоми и животни. Той бе хвърлил във февруарски страх военни поделения и птици. Омагьосаният Принц беше толкова безжизнен, че Лей-Чери реши, че се е споминал, но, когато първият слънчев лъч успя да пробие през скрежа на прозореца и накара бутчето му да помръдне, тя постави терариума пред отворената фурна и загледа неговото стоическо съживяване. Беше средата на април. Освен онези, които непрекъснато тръбят за завръщането на Ледниковия Период, никой в тихоокеанския северозапад не бе подготвен за такъв студ.

На площад „Пайъниър“, където Принцесата се спусна с автобуса за една последна среща с Нина Яблонски, замръзналите павета придаваха на пространството вид на плантация от бяла ружа. Храстите и лозниците изглеждаха объркани в утринната светлина. Дори ниското „до“ на фериботната сирена, което се издигаше откъм брега, беше замръзнато по ръбовете. Що се отнася до люковете, те изглеждаха така, сякаш бяха смъркали кокаин. Лей-Чери забеляза огромната прилика между люковете и ноздрите на Жулиета напоследък. Лей-Чери все дебнеше да хване Жулиета, когато не е друсана, за да я попита знае ли какво е станало със златната топка, но такава възможност още не ѝ се беше предоставила.

Лей-Чери беше облечена топло — с дебел зимен пулover и дънки — но въпреки това беше необяснимо засегната от хладината на отговора на Яблонски, когато представи на адвокатката новите си

планове. Яблонски нарече Принцесата егоистична, фриволна, нарцистична, податлива и незряла.

— Монархията на Му беше недоносена идея — каза Яблонски.
— Никога нямаше да се осъществи, защото детронираните крале и безработните дukesи притежават дялове в големите корпорации, чиито огромни печалби биха били засегнати от чистата и здравословна природна среда. Никога нямаше да се осъществи, но поне бе ход във вярна посока, поне бе почтен порив, опит да се занимаваш с нещо важно от собствените си чувства. Но това...

— Ти не смяташ, че любовта е толкова важна, колкото и екологията?

— Мисля, че екологията е любовта.

В Университета Извън Закона професорите по съществени лудости биха характеризирали конфликтращите разбирания на Нина Яблонски и Лей-Чери като показателни за генералния сблъсък между обществения идеализъм и романтизма. Както би обяснил всеки ерудиран професор, подкрепен от солидно количество текила — независимо от това, колко пламенно един романтик поддържа някакво движение, тя или той впоследствие трябва да се оттегли от активно участие в движението, защото груповата етика — върховенството на организацията над индивида — е насилие над интимността. Интимността е основен източник на захарта, с която си подслаждаме живота. Тя е абсолютно жизненоважна за съществените лудости. Без съществените (интимните) лудости хуморът става безобиден и се превръща в бълвоч, поезията става общодостъпна и се превръща в проза, еротиката става механична и се превръща в порнография, поведението става предсказуемо и лесно за контрол. Що се отнася до магията, тя въобще изчезва, защото целта на всеки обществен активист е власт над другите, докато магьосникът търси власт само над себе си: силата на по-висшето съзнание, макар че то е вселенско, дори всеобщо, се крие в интимността. На пръв поглед изглежда, че едно човешко същество е способно едновременно на интимност и обществена активност, но, за съжаление, всяка кауза, независимо колко е ценна, неизбежно става жертва на тиранията на сивия мозък. В една организация, както в пчелния кошер и мравуняка, няма място за индивидуализъм, да не говорим за непокорство.

Но романтикът осъзнава, че движението, организацията, институцията, революцията, ако се стигне до нея, е просто фон на нейната или неговата лична драма и да разсъждаваш по друг начин, означава да предадеш свободата и волята си на тоталитарни импулси, означава да замениш психологическата реалност с обществена илюзия, но тази истина никога не пробива защитната обвивка от праведна убеденост, която обгражда обществения идеалист, когато той или тя се отъждествява с бедните и експлоатирани. Тъй като на обществено-икономическо ниво има безброй кривди, които трябва да бъдат изправени, хората от този вид считат за главен проблем това, как да подпомогнат нещастните, да хванат подкупните за гушите, да запазят биосферата и как сполучливо да организират обществено-икономическите промени, без начинанието да бъде превзето от тъпанари, хора, които поironия на съдбата са най-добре пригодени за служба на организирани каузи, тъй като рядко имат нещо по-интересно да правят, а и да имаха, едва ли щяха да го правят, ограничавани от капаците на очите си.

Тъпанарите могат да прецакат и най-великото нравствено начинание, като го използват за заместител на духовно и сексуално разгръщане. И в крайна сметка, точно тъпанарщината, а не злото, ражда тоталитаризма, а някои от Университета Извън Закона отиват и още по-далеч, като твърдят, че тъпанарщината е злото. Разбира се, дали нещо е тъпо, може да бъде въпрос на вкус (това, което за един е скука, за друг е съвършенство) и на **човек** му се налага да се занимава с много привидно отегчителни дреболии, но когато се опиташи да изтъкнеш това пред някой преподавател в Университета Извън Закона, ще откриеш, че копелето току-що се е оттеглило, за да завърти бизнес в Тихуана, прекалено е дрогиран, за да говори, арестуван е по някакви сложни обвинения или е затънал до ушите в любовна авантюра и не желае да бъде обезпокояван. Но не ни е нужна помощ от онези момчета, за да видим, че Лей-Чери, някога грееща от обществен идеализъм, беше паднала от високата скала на мечтите, беше се хвърлила в мрачна яма или беше отхапала от забранения плод, защото заявлението на Нина Яблонски, че влюбеният е човек, който преди всичко обича земята, въобще не я трогна. Единственото, което тя искаше от адвокатката, беше подробно описание на килията на Бърнард.

— Малка е, но достатъчно голяма, за да може да си опъне краката, та да не го извеждат на гимнастика. Вътре няма нищо друго, освен стоманено легло с парче гума върху него. Това е. Два пъти на ден пазачите внасят цокало. След десет минути, мисля, че са десет минути, те го изнасят. Веднъж седмично го водят в малко заграждение до килията му, където може да вземе душ.

— А прозорци?

— Един мъничък, с решетки високо над килията. Той пропуска малко светлина, но не можеш да гледаш през него навън.

— Електрическо осветление?

— Една-единствена крушка в килията. Не може да се стига, прекалено е високо.

— Колко вата?

— Откъде, по дяволите, да знам? Предполагам четирийсет.

Принцесата се усмихна загадъчно. Тя си спомни как Бърнард ѝ беше казал, че светлината на пълната Луна се равнява на четиридесетватова крушка на височина четири метра.

— Нещо друго?

— Нищо. Никакви книги, никакви списания, нищо. Освен пакет цигари.

Лей-Чери отново се усмихна.

— Да, той пуши „Кемъл“, когато е в затвора. Той каза, че, когато си затворен, да пушиш цигара е като да си имаш приятел.

— Е, в такъв случай това е доста самотно приятелство, защото той не пуши. Той пожела цигари, това е право на всеки затворник, но не му позволиха да пуши. Пакетът дори не е отворен.

— Защо не му дават да пуши?

— Защото се страхуват, че ако ръцете му се докопат до огън, ще направи бомба.

— Че от какво? От легло? Гума? Дрехи? От пакета цигари?

— Чуй, сестро, твой любим е известен. Казват, че може да направи бомба от каквото си пожелае.

На връщане по Първо Авеню, където булката се бореше със студения стълб, Лей-Чери отскочи до кръчмата „Роден, за да губиш“ и купи пакет „Кемъл“.

ЛЮБИМИТЕ ДОМАШНИ РЕЦЕПТИ ЗА БОМБИ НА БЪРНАРД МИКИ РЕНГЛ

БОМБА „КУПИ И КАРИ“:

Вземете тесте обикновени карти за игра от старите, хартиените, изрежете червените знаци и ги накиснете през нощта като фасул. Алкохолът е най-добрият разтвор за накисването, но и чешмяна вода ще свърши работа. Запушете единия край на къса тръбичка. Натъпчете подгизналите кари и купи в тръбичката. Червените знаци при предпластичните карти са печатани с диазотни мастила — химически материал, който притежава нестабилна, високоенергийна връзка с азота. Така че имаме нещо като нитро- и сега ни трябва глицерин. Кремът за ръце е подходящ за целта. Капнете малко крем в тръбичката. За да активирате квази-нитроглицерина, ще ви е нужен калиев перманганат. Можете да го намерите в секцията за ухапвания от змии на всеки добър комплект за първа медицинска помощ. Прибавете мъничко от калиевия перманганат и запушете другия край на тръбичката. Пряк огън би бил най-добър, но ако просто оставите тръбичката върху горещ радиатор, номерът пак ще се получи. Залегнете! Кълвача използва бомбата „Купи и кари“, за да избяга от остров Макнийл при първото му затваряне там.

МОРЯШКА БОМБА „ДРЕЙНО“:

Намерете бутилка „Дрейно“ или някакъв друг подобен препарат за чистене, който е с висока концентрация на луга. Увийте го в парче алуминиево фолио така, както моряк навива корабно платно. Ако наистина искате експлозия, ще трябва да потопите „моряшката“ във вода. В затвора идеалното място за потапяне е тоалетната чиния. Когато мократа луга реагира с алуминия, освобождава се водород под формата на газ. Една искра е достатъчна да го възпламени. При този вид експлозив вземането на прикритие е трудна работа. Гледайте да не си изгубите главата.

БУТИЛКОВА БОМБА:

За нея ще ви трябва бензин, но само няколко капки. Когато Бърнард беше изпратен да мие шерифската кола, за пет секунди той изсмука през една сламка достатъчно, за да изчезне завинаги от Коди, Уайоминг. Капнете бензиновите капки в чиста стъклена бутилка като тия, в които се продава ябълково вино. Затворете я и я търкаляйте, докато вътрешната стена се покрие с тънък слой бензин. Оставете бензина да се изпари. И отново ще ви трябва аптечка против змийски ухапвания, заради калиевия перманганат (на този свят змиите приемат много форми и ако не си способен да ги омайваш, трябва да си готов за противодействие на отровата им). Прибавете щипка калиев перманганат и бързо запушете отново бутилката. Търкулнете я през стаята достатъчно силно, за да се разбие, щом се удари в отсрещната стена. Сбогом, стена. Това е голям експлозив.

БОМБА „СУШЕНИ ПЛОДОВЕ И ЛАЙНО ОТ ПРИЛЕП“:

Специалитетът на Къlvача. Захарта е нестабилно химическо вещество, което обича да се оксидира също толкова страстно, колкото и сярата, и дори по подобен начин. При приготвленето на това ястие мислете за захарта като за сяра. Съставките на барута са сяра, въглерод и селитра. Сушените плодове, както и всяка подобна закуска, съдържат доста захар и въглерод. (Бърнард обожава сушенни плодове, когато става дума за бомби. За сутрешната си трапеза той предпочита овесени ядки. С бира. Що се отнася до селитрата (калиев нитрат), фъшкията от прилеп е идеален източник. Ако не разполагате с прилепова, става и с такава на птиче. Колкото по-стара е, толкова по-добре. От естетически, а и прагматични съображения, прясното мокро говно не се препоръчва. Стрийте сушените плодове. Разбъркайте ги добре с фъшкията на прилепа. Когато смесвате тези две неща, не се изненадвайте, ако цветът ви се стори привлекателен. Всъщност така можете да получите по-ясна представа за изкуството и неговия произход. Поради тази причина, бомбата се препоръчва на историци и критици. Сложете сместа в контейнер и я възпламенете. Барутът, противно на вашите очаквания, не е голяма пукотевица. Тази бомба не може да изравни

сгради със земята, но произвежда чудесно количество дим. Със сигурност прави повече дим от пакет „Кемъл“. Всъщност прави повече дим от пакет „Кемъл“ само при положение... само при положение, че изчезналата раса на червенокосите аргонци не е успяла да предаде своето послание.

Лей-Чери се качи на тавана с кофа черна боя. Тя боядиса стъклата на прозорците, освен едно малко квадратче на изток. Във фасунгата на тавана тя завинти четиридесетватова крушка. Разчисти кралските бутафорни одежди, коледните украси за елхата и сандъците с монограмирани боклуци. Внесе цокало и легло. Леглото беше с гумен матрак, цокалото щеше да се изпразва от Жулиета два пъти на ден. Също два пъти на ден Жулиета щеше да внася чиния с храна.

— Груба храна — нареди Лей-Чери. — Искам да се храня като него.

Кралят и Кралицата напразно се опитваха да я вразумят.

— Не е чудно, че в този живот на хората им липсва любов — каза Принцесата. — Любовта принадлежи на тези, които са готови да отидат докрай заради нея. Сбогом.

Тили и Макс чуха как вратата на тавана се тръшна. За Макс шумът от вратата прозвуча като удар на бухалка, когато противникът е стигнал базата и е победил „Морските“ в края на деветия. Сърцето му, което никога нямаше да спечели игра отново, тропна със собствената си малка бухалка.

— О-о, спагети-о — каза Тили. И не навлезе в подробности.

В първия момент те решиха да потърсят професионална помощ за Принцесата, но Крал Макс беше от тези, които смятаха, че на този етап психологията е в стадий на развитие, в който е била хирургията, когато е била практикувана от бръснари, така че идеята беше изоставена. Макс прегърна жена си наполовина — дотолкова му стигна ръката — и те излязоха на верандата, откъдето впериха погледи в къбините настъпваха, както малко други неща в последната четвърт на двадесети век, освен пчелите-убийци и арабите.

Тук може би си струва да споменем, че Бърнард Мики Ренгл, макар че беше съгласен с кралското мнение за професията психология, си беше изработил свой собствен психологически тест. Той беше кратък, прост и, според своя създател, безпогрешен. За да приложите теста, просто помолете обекта да назове неговия или нейния любим

Бийтъл. Ако въобще сте запознати със самостоятелните образи, които всеки един от четиримата „Бийтълс“ си е изградил пред обществото, ще признаете, че избраният — Джон, Пол, Джордж или Ринго — разкрива за личността на обекта толкова, колкото повечето от нас не могат и да се надяват да разберат някога.

Лей-Чери крачеше из стаята. Тя седна на леглото. Тя дари гумата с първия в историята отпечатък на кралски задник. Тя отиде при прозорците и погледна в черното. Тя сефтоса цокалото, макар че всъщност нямаше какво да вложи. Тя легна на леглото. Килия килия килия. Тя се обърна. Под под под. Тя стана и преброди още малко стаята като прахосмукачка, страдаща от безсъние. Тя прави такива неща в продължение на три дни. Сякаш започваше да се разбира с пространството, макар че добре знаеше, че пространството е просто устройство, което пречи на всички неща да се съберат на едно място.

На четвъртия ден тя реши да мисли организирано за проблема на любовта. „Когато сме незавършени, винаги търсим някого, който да ни завърши. Когато след години или месеци на връзка открием, че все още сме неизпълнени, ние хвърляме вината върху своите партньори и започваме отначало с някой по-обещаващ. Това може да продължи все така — поредици от полигамия — докато не приемем, че, макар и партньорът да придава сладки измерения на нашия живот, ние, всеки един от нас, сме отговорни за собственото си осъществяване. Никой друг вместо нас не може да ни го осигури и да вярваш в противното, означава опасно да се заблуждаваш и да обричаш на провал всяка нова връзка. Това звучи доста добре. Ако имах молив и хартия, щях да го запиша.“ Уви, тя нямаше молив, а на рулото хартия, което стоеше до цокалото, му беше съдено да свърши по друг начин.

После тя си помисли: „Когато двама души се срещнат и се влюбят, появява се внезапен поток от магия. В този момент магията присъства естествено. Ние се храним с тази бесплатна магия, без да желаем да произвеждаме друга. Един ден се събуждаме и откриваме, че магията си е отишла. Ние се бълскаме, за да я върнем, но вече е прекалено късно, изхабили сме я докрай. Трябва от самото начало зверски да работим, за да произведем допълнителна магия. Работата е трудна, особено когато изглежда, че магията е в изобилно и предостатъчно количество, но, ако не забравяме да я правим, ние значително подобряваме шансовете си да задържим любовта.“ Тя не

беше сигурна каква бе тази идея — дълбокомислена или банална. Единствено беше сигурна, че е вярна.

После си помисли: „Мистиците казват, че в момента, в който я предадеш, ти можеш да я получиш. Това може да е вярно, но ако ти не я искаш, кой ще я иска.“

Лей-Чери се опита да измисли още мисли за любовта. Съзнанието й блуждаеше. Към зазоряване на петия ден тя мастурбира.

Не беше умишлено. Тя само искаше да се провери за симптоми на безчувственост, атрофия, смаляване, обезводняване. Когато влажната генитална искра блесна между пръстите й, малката ръка се отдръпна от изненада. Внимателно се върна. Не срещна съпротива. Плъзна се между гънките солено месо и праскова. Тя натисна спусъка на морския бурен.

След това беше потисната. Чувстваше, че е нарушила чистотата на своето отшелничество. Колкото и да опитваше, не можа да си представи Бърнард да мастурбира в своята килия. На Бърнард не му трябваше рекламна агенция, за да види разликата между второразредна стока и първо качество. Бърнард не би приел някакъв долен заместител. Херувимите, които кръжат в синьо сияние над покоите на истинските влюбени, тези ангели, не летят за мастурбаторите. В бъдеще тя щеше да опита да канализира сексуалната си енергия в нещо по-извисяващо от оргазъм „направи си сам“.

Но какво?

Тя опита да назове петдесетте щата и техните столици, но така и не можа да отиде по-далеч от Южна Дакота. Опита да назове деветте планети от Слънчевата система, но объркана откри, че може да назове десет, като броим и Аргон. Тя опита да си спомни защо Джордж Харисън беше любимият й Бийтъл — сигурно беше заради неговата искреност, неговата дълбока духовност, неговото състрадание към страдащото човечество — но само разбра, че, неясно защо, сега предпочиташе бунтовния изследовател Джон Ленън. Тя си измисли игра, в която имаше властта да прокара някакъв закон, който да бъде спазван от всички хора по Земята. Какъв закон да предложи? Какъв беше този закон, който ще промени света? Не можеш да принудиш хората да обичат своите съседи така, както обичат себе си. Вече съществуваха закони срещу убийствата и, въпреки това, те продължаваха. Ако двигателят с вътрешно горене се обяви за

незаконен, това със сигурност би подобрило нещата в огромна степен, но колко време ще мине, преди индустрията да вика кола с ядрена енергия във всеки радиоактивен гараж? Ами ако вземе, че обяви всичко за незаконно. Тогава всички ще бъдат извън закона. Дали това ще удовлетвори Бърнард, или ще го ужаси? В следващата игра тя раздаваше наградите „Оскар“ на своите любими филми — произведенията, които наистина заслужаваха. Кандидатите бързо се свършиха и тя започна да си измисля филм. Само че знаеше само един сюжет и нещо не се справяше добре със сцената, в която жабокът бива захвърлен в стената. Пък и какво е станало със златната топка?

Нейните фантазии отстъпиха място на сънищата. Или може би беше обратното? И в двата случая тя лежеше на леглото в продължение на дни и не отваряше очите си. Жулиета я разтърси.

— Омирате ли? — попита старата жена.

— Крализата иска да знай — каза Жулиета, като имитираше Тили — дали омирате.

— О, не — отговори сънено Лей-Чери. — Кажи на мама, че живея. Живея за любовта.

Тя веднага се върна към разговора си с личния тотем — нещо средно между жаба и кълвач, а понякога и катерица, която, вместо да ражда катеричета, изнемогва в центъра на Земята.

Времето минаваше. Може би беше седмица. Може и по-дълго. И една вечер тя се събуди, ободрена и с бистра глава. Стана и се протегна. Няколко пъти с подтичване обиколи таванчето. Наведе се и докосна пръстите на краката си. Със страхотен апетит погълна соевия сандвич и картофеното пюре от таблата за вечеря. Вика цокалото в употреба. Седна на леглото.

— Да, аз съм жива — каза тя. — Жива съм, заради любовта.

Тя се почувства добре, макар че трябваше да си признае, че все още усещаше върху тила си хладния дъх на скуката.

В този момент погледът ѝ улови нещо. Нещо издраска ръбовете на зрителното ѝ поле и го дръпна като дете. Един лунен лъч беше проникнал през единствения чист квадрат на прозореца и осветяваше един предмет. Тя се приближи и вдигна предмета. За първи път осъзна присъствието на пакета „Кемъл“.

Храмовете, минаретата, оазисът, пирамидите, дори самата камила, проникнаха през зорнието й, без да бъдат видени. Орбитите на очите й, сякаш програмирани от годините грамотност, се спряха на съобщението, което федералният закон препоръчва на производителя да отпечатва върху лявата страна на пакета.

Предупреждение: Министерството на Здравеопазването е установило, че тютюнопушенето е опасно за вашето здраве.

... основна рисунка, синьо мастило, фон, бял като очите й около сините ириси, бял, какъвто някога беше килимът в библиотеката.

В съзнанието й цъфнаха туморни храсти; бледорозови дробове заприличаха на овъглени дърва в камина; гротескни тумори, пускащи кръв и гной, израстваха като гъби върху нищо неподозиращи ливади; артерии се гърчеха като филизи на изсъхнали орхидеи; кръвни съсиреци, приличащи на гнили домати или на мозъци на умрели маймуни, задръстваха организма, а всеки съсиerek изпускаше тънки кичури дим от някакво горене, което нямаше да спре, докато не умре организмът.

Лей-Чери изсумтя от погнуса.

— Йък — каза тя на глас, за да упражни другата мантра. — Бърнард твърди, че, когато си затворен, цигарата ти е приятел. С такива приятели за какво му е на човек да има врагове?

За Принцесата беше загадка защо човек пуши и все пак отговорът изглежда прост, когато се поставим в пресечната точка между природа и култура, образуваща се, когато хората вземат нещо от околния свят и го включват в своето тяло.

Три от четирите елемента са достъпни за всички създания, но огънят е дар само за човека. Пушенето на цигара е възможно най- intimният акт с огъня, без физическа болка. Всеки пушач е въплъщение на Прометей, който краде огън от боговете и го носи у дома. Ние пушим, за да уловим мощта на Слънцето, за да умираторим Ада, за да се идентифицираме с първичната искра, за да изядем ядката на вулкана. Не тютюнът, а огънят е това, което ни привлича. Когато

пушим, ние представяме вариант на танца около огъня, ритуал, древен като светкавицата.

Това значи ли, че тези, които пушат цигара от цигара, са религиозни фанатици? Трябва да признаете, че има известно сходство.

Дробовете на пушача са гола девственица, хвърлена в жертва на бога-огън.

Тъй като нямаше нищо друго за четене, Лей-Чери постепенно изчете целия пакет: **Кемъл; Цигари от турски и роден тютюн; Избор; Качество; Произведено от Р. Д. Рейнолдс Тъбако Ко., Уинстън-Салем Н.К. 27102, САЩ; 20 цигари първо качество;** прочутият надпис, който украсява задната част на пакета още от създаването му през 1913-та година (и в който се твърди, че е прието последното аргонско послание към червенокосите земляни): **Не търсете премии или купони, защото цената на тютюна, използван в цигарите „Кемъл“, не позволява използването на такива.**

Тя опита да преброи е-тата в това изречение, което я вкара в същото затруднение, в което са изпадали много други читатели на пакета: почти никой не успява да ги преброи точно от първия път. Докато зяпаше камилата, тя откри в тялото ѝ вписани жена и лъв. Застанала на пръсти, тя сложи пакета пред единствената прозрачна част от прозореца и видя, че отражението на думата ИЗБОР е същото на огледалното изображение, както върху пакета, и не се обръща от огледалото. Това можеше да ѝ подскаже, че пакетът „Кемъл“ пресича границите на пространството, линията между материя и антиматерия, но в първия момент тя не можа да улови неговата значимост. Това беше просто игра на производителя. Също както, когато потърси допълнителни цигари в пакета. (Има две зад пирамидата).

Лей-Чери се запита дали и Бърнард чете своя пакет „Кемъл“. Тя реши, че вероятно го чете, и се почувства по-близо до него, така както всекидневните четения на Библията запазвали връзката между рицарите и дамите, разделени по време на Кръстоносните походи.

Когато ставаше сутрин и преди да си легне вечер, Принцесата четеше пакета „Кемъл“. Понякога го четеше през деня. Думите я утешаваха. Те бяха прости и недвусмислени. Те не караха главата ти да бучи, какъвто бе ефектът от литературата върху някои други пакети. Например „Чиъриоз“.

Върху дясната страна на многословната и някак тавтологична кутия „Чиъриоз“ пише:

Ако не сте доволни от качеството и/или действието на съдържанието на тази кутия, то изпратете своето име, адрес и причини за неудовлетворението, заедно с ЦЕЛИЯ капак на кутията и цената, която сте платили, на адрес: Дженерал Милз, Инк., Кутия 200-А, Минеаполис, Мин. 55460. Парите за покупката ще ви бъдат върнати.

Сякаш не са достатъчни отбранителният тон в тези думи, сянката на съмнение и обезсърчаващият свредел на въпроса за парите, а на всичкото отгоре оставят читателя да си бълска главата какво точно са имали предвид под „действие“ на „Чиъриоз“.

Възможно ли е да им е паднал гласът? Може би не се справят добре на зовоите? Дали не се изхвърлят прекалено бързо? Дали възрастта е повлияла на техния синхрон или те просто са в депресия, поради разгара на сезона? Измъчвани от нервно изтощение или с разбити сърца, дали пък „Чиъриоз“ не се усмихват смело и не настояват, че представлението трябва да продължи?

За този надпис може да се каже едно — той събужда у теб желание да се втурнеш към килера, да сграбчиш кутия „Чиъриоз“, бързо да я отвориш (като внимаваш да не я скъсаш, тъй като ще дойде момент, в който ще трябва да изпратиш капака, а той трябва да бъде ЦЯЛ), с две ръце да разкъсаш вътрешния плик от восьчна хартия, да запратиш малка, но важна част от чиъриозкото население надолу с главата в една паница, незабавно да ги залееш с мляко (предполага се, че те не действат, когато са сухи), да поръсиш върху тях малко захар, а после да наведеш глава до самата паница и да наблюдаваш, да преценяваш, докато мъничките, мургави овесени ядки — лека категория, различни по големина, цвят и текстура, започнат да подгизват от млякото, в което са се разтопили захарните перли, стават все по-меки и наквасени, някак се уголемяват с поемането на течността; и през цялото време можеш да си мислиш за концентричната форма, формата на циклона, на вихъра, на водовъртеха, формата на нещо, създадено от самото себе си и, въпреки това, странно отдалечено от себе си; да мислиш за пръстени, ореоли, хора зад борда, непрекъснатия цикъл на живота, пустотата като ядро или, най-добре, за телесните отвори; да мислиш за всичко, на което

може да те наведе групичката кръгли дребосъци, които се отпускат и се слягат в паницата, а дупките им се пълнят със захаросано мляко; но да преценяваш, дори докато съзнанието ти витае, да преценяваш, да проверяваш, да гледаш критично и непрекъснато да се питаш: могат ли „Чиъриоз“ да се сравнят с „Уийтийз“, с бира, реагират ли добре с говно от прилеп в труден за теб момент, би ли ги наел Ед Съливан за своето шоу, би ли ги вербувал Нут Рокни, доколко добре действат тези малки копеленца?

Във времена като тези изведнъж разбиращ какво е имал предвид онзи човек, когато е казал, че би извървял и миля за един „Кемъл“.

Лей-Чери започна да пресмята времето по Жулиета. Когато Жулиета носеше обяд, беше пладне. Когато Жулиета носеше вечерята, беше шест вечерта. Когато Жулиета изправаше цокалото, беше или осем сутринта или осем вечерта, ако въобще имаше никакво значение. Когато Жулиета я водеше в банята на третия етаж (рядко използвана от Макс и Тили) за изтъркване, Принцесата разбираше, че е събота и още една седмица е отминала. След деветдесет бани, деветдесет насапунисвания на прасковата-риба, нейният любим щеше да получи право на освобождаване под гаранция. Жулиета беше неин часовник и календар. Времето беше кълощаща стара жена с разширени зеници.

Що се отнася до пространството, то се определяше по-скоро от пакета „Кемъл“, отколкото от стените на помещението. Пакетът „Кемъл“ беше правоъгълен предмет с размери $88 \times 23 \times 54$ мм. Представете си как очите на Лей-Чери пълзят по всяка гънка на целофана. Представете си как Лей-Чери се е втренчила в очакване, очите ѝ — подобни на две златни рибки, в чийто аквариум водата не достига.

Като защитник на природата тя можеше да обърне повече внимание на цокалото. То не само имаше усъдлива и екологически чиста функция, но и кръглата му форма — биоморфична като гръд, диня или луна — напомняше за света на природата. И, въпреки това, я привличаше точно пакетът „Кемъл“, целият в прави ъгли и паралелни линии (формалния еквивалент на рационалното мислене); точно пакетът „Кемъл“, роден на чертожна дъска, далеч от езерен камъш; точно пакетът „Кемъл“ с форма, изобретена да ни предпазва от нестабилното или, иначе казано, необяснимото; точно логично-синтетично-геометричният пакет „Кемъл“ раздвижващ въздуха в нейната килия.

Сутрин, в около Жулиета-изправа-цокалото без петнайсет Лей-Чери се събуждаше и виждаше пакета „Кемъл“ до леглото си. Той лежеше в позата на животно. Имаше утрини, в които той лежеше на гумата до отпуснатата ѝ върху несъществуваща възглавница глава като

украшение, което някакъв сън е изтикал от ухото й. Веднъж, или може би два пъти, както си лежеше сутрин, тя дяволито слагаше пакета в гнездото на своя пубис. Коя ли птица е снесла това яйце?

Тя прекарваше голяма част от времето си, като подхвърляше пакета „Кемъл“ във въздуха и го хващаše. Дотолкова усвои това, че можеше да го лови зад гърба си, през рамо, със зъби или със затворени очи. Важно крачеше с пакета в ръце и го включваше в разни стари упражнения от групата на мажоретките. Но най-често тя просто седеше и го държеше в ръцете си, взираше се в екзотичните му пространства, изпълваше пейзажа с хора, колонизираше го, учеше се как да оживява там.

Докато пресичаше пустинята, тя се научи да се увива в платове, както правят местните. Червенокосите изгарят лесно. Научи от кои камъни човек може да изстиска вода. Научи се да цени особената реалност на миража.

Един ден ѝ се стори, че е чула тракането на кълвач, но така и не успя да открие дупки от клюн по стволовете на палмите.

Независимо дали се движеше пеша или върху камила, погледът на Лей-Чери непрекъснато беше сведен надолу. Лей-Чери търсеше кибритени клечки. Тя търсеше отпечатъци от черни обувки в пясъка.

Редуваха се бани. Отминаваха обеди и вечери. В цокалото се правеха депозити, които впоследствие се изтегляха. Пролетта бавно се превърна в лято. Към края на юни в задушното таванче вече беше трудно да се диша, но в оазиса винаги вееше хладен бриз.

Лей-Чери седеше на сянка край изворчето и си играеше на подхвърляния с пакета „Кемъл“. С часове тя хвърляше и хващаше, хвърляше и хващаше, а през това време от водите на изворчето големите стари зелени земноводни я наблюдаваха с онази воайорска изцъкленост, която умее да пленява красотата и да слага веднъж завинаги точка на нещата. Това й напомни за А'бен Физел, за погледа, с който я гледаше, докато я ухажваше.

При изворчето периодично пристигаха номади. И мъже, и жени носеха ръчно изработени сребърни бижута, които звънтяха като каси в представите за рая на някой съдържател на магазин. Техните старинни пушки бяха дълги като въдици, а глинените съдове, в които пълниха вода, бяха изработени по времето, когато и Иисус е бил само отблъсък в Голямото Негово Око. Идваха бербери и бедуини, водеха своите едногърби камили на водопой. Идваха шейхове, шейхове без петролни кладенци и синове в Оксфорд, но, въпреки това, облечени в роби, които биха накарали всяка копринена буба да си навири носа, и чезнеха сред облаци от парфюми, които бяха толкова тежки, че караха Принцесата да кашля.

Тя неизменно разпитваше тези търговци, нашественици, танцьори на кючечи, али баби и началници на кервани дали някъде по пътя не са срещали червенокоси хора извън закона, а те, в отговор, ѝ искаха цигари.

— Но аз не бива да отварям пакета — опитваше се да обясни тя.
 — Ако го направя, всичко това ще изчезне. Съществуването на външната реалност зависи от това, вътрешният ни свят да остане непокътнат.

Те й хвърляха ядосан поглед, какъвто всеки интелигентен човек би трябвало да хвърля, когато има нужда от цигара, хапка, чаша кафе,

задник или набързо претупана приказка, а вместо това получава единствено философия.

Беше през юли — някъде по времето, когато Крал Макс загуби четиридесет долара на Мача на Звездите, а Жулиета свърши кокаина — когато Лей-Чери осъзна, че тялото ѝ е сключило личен договор с Луната. С минимално усилие тя бе започнала да се движи заедно с лунното колело.

Нощем, когато лампата бе загасена, таванчето обикновено беше черно като дъно на кладенец с угаснали светулки. Но в тази част на света пълната Луна винаги изгряваща на изток и в нощите, когато тя бе най-голяма и най-ярка, нейната светлина като стрела пронизваща единствения чист квадрат от прозореца и се забиваше в спящото ѝ тяло. През май тя вече редовно менструираше при новолуние, също както някогашните хора, а през юли забеляза, че овуляцията ѝ вече идва при пълнолуние, както би станало при всяка здрава жена, чиито нощи не са замърсени от изкуствена светлина. Тя винаги знаеше кога ѝ предстои овуляция, защото вагиналната слуз ставаше по-мокра и по-обилна от обикновено, а също така, по-гладка и по-хълзгава. Жлезите ѝ, така да се каже, смазваха релсите за СпермЕкспрес. Разбира се, проверката за овуляция може да бъде опасна, защото една настръхнала вагина в ентузиазма си може да сметне изследователския пръст за у служлив фалос и да опита да го привлече. Но нейната съпротива, макар и не съвсем героична, беше достойна за възхищение и тестовете доказаха, че тя непреднамерено, но успешно беше започнала да практикува лунацепция.

Като радетел на лунацепцията, Бърнард щеше да се гордее с нея. Бърнард щеше да се гордее, независимо, че в цялата работа имаше известна ирония: сега, когато периодите ѝ бяха предсказуеми и овуляцията ѝ точно установена, сега, когато тя имаше способността да зачене или да не зачене по собствено желание, сега, когато най-после беше разрешила проблема с контрола над раждаемостта, всичко това си оставаше чиста наука. СпермЕкспрес не минаваше през таванчето в Пъджит Саунд.

И все пак тя се чувстваше удовлетворена от това, че е доказала теорията на Бърнард, а освен това, извличаше усещане за сила и здраве от чувството, че е във връзка със своите биологични цикли, а те от своя страна са в хармония с пулсациите на Космоса. Тя се чудеше как е възможно Луната, намираща се на двеста трийсет и девет хиляди мили над нейния покрив, да й влияе толкова силно. След като бе четири пъти по-голяма от Луната, Земята сякаш доминираше. Уловена в гравитационната паяжина на Земята, Луната се движеше около нея и не можеше да се измъкне. Но, както добре знае всеки полуосъзнат материалист, това, което държиш, държи теб. Земята също не можеше да избяга от Луната. Луната дирижира нашия оркестър от води, тя е пазач на кошера на кръвта. В едно магнетично поле всеки предмет упражнява влияние върху всеки друг предмет. В крайна сметка, Луната е предмет. Като златна топка. Като пакет цигари.

Структурата, дори тази на предметите, които изглеждат плътни, всъщност представлява хлабава плетка от частици и вълни. Разликите във взаимодействията между предметите имат своите корени в интерференцията от взаимодействащи честоти на вибрации. От това излиза, че Лей-Чери упражняваше натиск върху пакета „Кемъл“. И той върху нея. Разбира се, този натиск имаше връзка с физическата природа на пакета — неговите размери, тежест, форма, химически състав и най-вече близост — а не с художественото съдържание на това, което го украсяваше. Да, но художествените символи притежават собствена тежест и гравитация, както най-ярко демонстрира историята на религията и, макар че Лей-Чери се оказа във взаимовръзка с пакета „Кемъл“ като предмет, също както беше във връзка с Луната като предмет (също както ти, читателю, си в тясна връзка с тази книга като предмет, независимо от това дали би изтърпял и един ред още от съдържанието ѝ), то от символиката на дизайна на пакета „Кемъл“ тя дешифрираше нещо, което приличаше на отдавна изгубено послание от червенокосите от Аргон.

Това можеше да се окаже най-важното откритие на последната четвърт на двадесети век. От друга страна, то можеше да се окаже косъм от плъх в консерва с риба тон, който впоследствие да се изправи срещу човека, който прекалено много внимава, който прекалено усърдно търси. Платон твърдял, че неизследваният живот не си струва да се живее. Едип Цар не бил толкова убеден.

Щяха да изминат седмици, седмици, очертани от сурова храна и съботни бани, преди Принцесата да открие нещо аргонско в предмета, с който споделяше разцвета на младостта си. Междувременно лятото си вършеше неотложните задачи. Къпините се размножаваха. Кучетата, порода чихуахуа, се задъхваха. Веслата на вентилаторите лудо се въртяха. Таванчето се нажежаваше. Както и въстанието в родината на Макс и Тили. Кралят и Кралицата проявяваха далеч по-голяма загриженост, или поне така изглеждаше на всички, освен на Чък (Чък, освен всичко друго, беше убеден и в това, че Лей-Чери обслужва секретен радиопредавател от таванчето), към един бунт, който се случваше в самия миниатюрен замък в Пъджит Саунд.

Жулиета искаше повишение на заплатата. По-точно, Жулиета искаше да бъде на заплата, защото за седемдесет и няколко години, в които бе служила на дома Фьорстенберг-Баркалона, тя беше получила само стая и бюро и никога не бе получавала и стотинка. От време на време старата жена получаваше малки суми от чужбина, но тези пари, макар и да ѝ даваха възможност някой път да си купи нови бикини, чифт летни кънки, порно кино в неделя или возене на влакчето на ужасите, всъщност съвсем не бяха достатъчни да ѝ осигуряват кокаин.

Перуанскаятата дрога, с която беше пълна пластмасовата жаба — наркотикът беше подарен на Бърнард от приятел извън закона, чийто живот той никога бе спасил — щеше да струва някъде към десет хиляди долара на черния пазар, а Жулиета беше изкарада с него четири месеца. И сега, останала без нея, с разбити нерви, в треска, тя искаше седмична заплата от петдесет долара. Като се започне някъде от началото на века.

— Фал! — крещеше Макс. Дългото му конско лице се тресеше от челото до брадичката.

— Извън очертанията! — крещеше той.

— Раздаване от края на тестето!

Сърдечната му клапа издаваше шум, сякаш две механични мишки се любеха в чекмедже, пълно с лъжици.

Туловището на Кралица Тили пребледня.

— О-о, спагети-о — пелтечеше тя. Реши да не развива идеята по-разбирамо.

— Веднага забрави тази глупава мисъл! — посъветва я Макс.

— В свинско око ще я забравя! — отговори Жулиета. Всъщност отговорът й беше загубил нещо при превода. — Вие ми дължите!

— Оу-оу, спагети-оу — каза Тили. Следващите й думи се удавиха в тракането на сърцето на Макс.

— Не пари, не работа — каза Жулиета.

— Ти бъльфираш — каза Макс.

— Аз стачкувам — каза Жулиета.

„О-о, спагети-о“, се готвеше да обяви Тили в заключение. Но видя, че другите са отгатнали мисълта й.

Мина известно време, преди новината за стачката да достигне таванчето. На долните етажи на двореца цареше бъркотия, беше дори по-лошо от онзи път, когато Жулиета отиде на Маui: трупаха се мръсни чинии, кълбета от прах спокойно се търкаляха наоколо, прането ферментираше в своя кош, а качеството на храната спадна до 1,8 по скалата на чревоугодника. На всичкото отгоре, Жулиета стачкуваше, обикаляйки пред къщата напред-назад абсолютно гола, ако не се броят двете ръкохватки за фурна. Благодарение на арките къпини, беше невъзможно да я видят от улицата и нямаше опасност табелката ѝ, съчинена на език, пред който сърбохърватският изглеждаше прост като езика на олигофрените, да бъде видяна от обикновен минувач, но протестният ѝ парад върху миниатюрната част от ливадата, неузурпирана от храсти, предизвикваше у Макс и Тили крайно беспокойство.

— След всичките тези години — мърмореше Макс — Америка в крайна сметка успя да я корумпира.

Едва ли има нужда да се повтаря неизменната реплика на Тили.

Но горе на таванчето имаше само няколко последствия. Жулиета продължи да служи на младата си господарка, с която нямаше спорове. Всъщност, тъй като имаше на разположение много свободно време, Жулиета от скуча започна да прави неочеквани посещения на таванчето, с което напълно скапа часовника на Принцесата. Веднъж стачкуващата слугиня донесе на затворника на любовта няколко списания, между които един брой на „Аризонски Детектив“, по два броя от „Автомобил и Шофьор“, „Плод и Тарантула“ и „Свинско и Трихиноза“, един от последните броеве на „Джентълменски Анус“ и оръфан екземпляр на списанието „Пийпъл“, в което на цяла страница беше представена снимка на Принцесата в една по-спокойна страна, излегната под подобните на устни листа на едно дърво коа, с необикновено закръглени гърди, даряващи памучната фланелка „Спасете китовете“ с топографско величие, с големи сини очи, замъглени от мечти за съвременен Mu. След петнайсетрундов боксов

мач с литературното изкушение, в крайна сметка Лей-Чери, решена да чете само пакета „Кемъл“, нареди на списанията и техния приносител да напуснат.

Друг път Жулиета качи Омагьосания Принц заедно с терариума, настоявайки, че е нездравословно човек да живее съвсем без никаква жива компания. Този път Лей-Чери се съгласи. От една страна, тя подозираше, че когато става дума за жаби, най-добре бе да се вслушва в древната информация на старата жена. От друга, Лей-Чери разсъждаваше, че сигурно има нещо живо — муха, бълха, мишка, хлебарка, мравка — нещо, което диша от въздуха на бърнардовата килия и, следователно, ако пуснеше Омагьосания Принц, тя нямаше да наруши своя обет да споделя живота на любимия. Тя само настоя Жулиета да се грижи за всекидневните нужди на жабока така, както, в ролята си на надзирател, тя се грижеше за Лей-Чери.

Ако Лей-Чери не забелязваше, че последните посещения на Жулиета в таванчето бяха *au naturel*, това вероятно беше, защото самата тя не бе обличала нищичко, откакто през юни времето се затопли. Когато, в крайна сметка, Принцесата разбра за стачката, това я развесели. Тя знаеше за мнението на татко си, че всеки човек от простолюдието в САЩ, може би с изключение на Джак Сикма от отбора на сиатълските Свръхзвукови, получава повече пари, отколкото заслужава, а тя смяташе, че за кралското сърце би било добре, ако от време на време получава шут в слабините. Въпреки това, я жегна споменът за отрицателното отношение на Бърнард към синдикатите. Не че Бърнард имаше нещо против стачките — той одобряваше абсолютно всичко, което разбърква помията — но той беше на мнение, че отдавна е отминало времето, когато синдикатите ефективно са контролирали пороците на големия бизнес, че вероятно са задминали големия бизнес по относителния показател „воня от подкупни практики и зверски измами“. Отново се проявява синдромът на хавайската мангуста. Кой ще контролира тези, които контролират тези, които контролират?

Докато козият крак на хаоса танцуваше върху линолеума на кухнята долу, Лей-Чери се занимаваше с най-различни мисли за труда и управлението. Но тези мисли бързо се стопиха. Въпреки стачкуващата корона и Омагьосания Принц, централното й внимание

бе насочено към пакета „Кемъл“. А пакетът „Кемъл“ я водеше към загадъчната страна на пирамидите.

Лей-Чери поставяше цигарите на перваза на таванския прозорец, който вече беше прашен колкото самата Сахара. След това тя заставаше на колене, така че пакетът да бъде на нивото на очите й, пирамидите — на хоризонта. Величествени, независими от времето, загадъчно могъщи, пирамидите я притегляха и в момент на полутурас тя хукваше през откритите пясъци, пеейки имената на пирамидите: Тиауанако и Гиза; Сенеферу и Хеопс; Тети, Пепи и Ла Хуака де ла Луна; Зосер, Хаба и Аменем; Неферирикаре и Уксмал, и Чикън Ица; и Шефрен, и Унас, и Донер, и Блицен; ха танцъор, ха кънкъор, ха Сесострис II.

Отдалеч пирамидите създаваха впечатлението, че са гладки и добре запазени, но погледнати отблизо, също както Жулиета, те бяха опустошени от векове и грабители. От върховете им липсваха повече от дузина реда камъни, а цялата облицовка от турански варовик, с изключение на някои части близо до основата, се беше свлякла от триъгълните фасади. Стените на тунелите бяха пробити от търсачи на съкровища, а предприемчиви строители бяха отмъкнали всякакви камъни за укрепване на мостове и жилища. Погледнати съвсем отблизо, пирамидите приличаха на торти, наръфани от гризачи. Лей-Чери се натъжаваше при мисълта, че на Земята няма нито една ненаръфана пирамида.

— Когато видя пирамида, се чувствам като Пери Мейсън — заяви Лей-Чери, с което искаше да каже, че, както при повечето хора, така и при самата нея, гледката на тези огромни конструкции я караше да задава въпрос след въпрос, сякаш беше прокурор, който живее на диетични хапчета и бира.

Как са били построени? Защо са били построени? Кой ги е построил? С какво те привличат човешката душа?

Специалистите смятаха, че египетските пирамиди са гробници. Смяташе се, че пирамидите в Перу, Мексико и Централна Америка са били храмове. Археолозите не желаяха да правят предположения относно пирамидите в Китай, Камбоджа и Колинзвил, Илинойс. А за

четирите пирамидални конструкции, фотографирани от Маринър-9 при прелитането му край Марс, повечето учени предпочитаха да забравят. Пирамидолозите смятаха, че, освен функциите си на гробници и/или храмове, пирамидите също така служели за слънчеви и лунни обсерватории. С нарастващите доказателства за „пирамидната сила“, силата, която очевидно се акумулира в пирамидната кухина, сила, която при подходящи условия е доказала способността си да регенерира както органична, така и неорганична материя, се появя модерно течение, което разглеждаше пирамидите като колектори или усилватели на енергия.

— Струва ми се — каза Лей-Чери — че, независимо дали една пирамида е построена за десетилетия от стотици хиляди работници, използващи примитивна строителна техника като дървени лостове, рампи, чукове и други подобни, или за няколко месеца от космонавти с помощта на лазерни лъчи, и в двата случая те едва ли биха се занимавали да направят съоръжение, тежащо шест милиона тона, което не може нищо друго, освен да наостря бръсначи и да запазва плодове.

По-нататък на втренчената в пирамидите Принцеса й се струваше, че, след като уменията и знанията, използвани от строителите на пирамидите, както и готовите строежи, били практически идентични, то вероятно мотивът за тяхното построяване е бил един и същ. Освен това, тя си помисли, че, след като строителството изискваше висши математически и астрономически изчисления, някои от които са били очевидно отвъд ученията на тези древни цивилизации, и след като цивилизациите били разделени от хиляди мили и стотици години и след като не са останали документи, които да разяснят методите и целите на строителството, то зад тях вероятно са стояли неизвестни чужденци.

Възможно ли е тези чужденци да са били легендарните Червени Бради? И възможно ли е Червените Бради да са дошли от Аргон? Дали наистина съществуваше такава планета или Аргон беше някаква стая зад книжарница за окултна литература в Лос Анджелис?

Може би в древния свят е имало няколко аргонски колонии, във всяка от които била издигната пирамида. Какво би накарало Аргон да дари хората с пирамидите, научните знания и почти невъзможното

строително майсторство, което се изисквало за техния градеж? Имало ли е някакъв цялостен план? Дали той още действаше?

В каква степен червената коса имаше нещо общо с това?

И защо, по дяволите, никой не знае какво търси пирамида върху американската долларова банкнота?

Освен това, какво правят пирамидите върху пакет съвременни цигари, произведени от американски и турски тютюн?

Всеки път, когато стигаше дотук с въпросите си, Лей-Чери се отказваше.

— Бърнард сигурно има някои идеи — каза тя веднъж. — Може би просто съм тъпа.

В този момент тя се сети, че шапките на тъпаците в училище имат формата на...! Но предпочете да се върне към пирамидите си.

По мозъка си имаше пирамиди като тумори. След като прекалено много сутрини тя се събуждаше с мисли за каменни монументи вместо за плът извън закона, тя изпрати Жулиета в клон „Ричмънд Бийч“ на обществената библиотека „Кинг Каунти“, за да вземе книги за историята на дизайна върху пакети. Книга на таванчето — това не беше съвсем гот, но какво беше гот в последната четвърт на двадесети век? Самият Кълвач я бе учили, че законите са като копчета, които трябва да се разкопчават, когато назрее моментът, а, ако не можеш да нарушиш собствените си правила, чии ще можеш да нарушиш?

Макар че хвърли някаква дрешка върху себе си, за да отиде в библиотеката, Жулиета продължи да носи лозунга си; не че някой можеше да го разчете. Чък, който за времето на стачката беше мобилизиран да върши някаква работа в домакинството, захвърли парцала и я проследи. Тя вероятно разбра, че той е зад гърба ѝ, защото на всяка крачка поглеждаше през рамо и креещеше „Стачкоизменник!“ на своя груб език. Чък не можеше да разбере защо Жулиета носи на уединилата се Принцеса книги за пакетен дизайн, но негов дълг бе да докладва за това на ЦРУ.

Докато Чък следеше Жулиета между библиотечните рафтове, един камион без опознавателни знаци хвърчеше нагоре по оградената с храсти алея към двореца, а от двата му прозореца висеше предстояща интрига. Показаха се двама мъже, които приличаха на чужденци. Бяха с шапки и дълги, тъмни шлифери, въпреки че беше слънчев ден в средата на септември. Мъжете влязоха, без да почукат. Като настъпваха парцали, кофи и метли, размазваха кълбета прах, отпадъци от чихуахуа и чипове за покер, те се насочиха право към Тили и Макс.

По-късно същия ден, когато на таванската врата се почука, Лей-Чери отвори без колебание. Тя очакваше Жулиета. Вместо това, пред нея стоеше баща ѝ; шумното му сърце чукаше на врата от друго естество.

Кралят беше изключително разтревожен. В първия момент Лей-Чери отдаде объркането му на факта, че е нахлул в свещеното ѝ място, след като не я беше виждал пет месеца. После тя осъзна, че е гола. Поради голямата жега в таванчето, зърната ѝ бяха обсипани с опали от пот, а окосмението ѝ беше влажно и полегнало в посока обратна на нейната лабия, която блестеше, сякаш неотдавна е била забавлявана. Мидата-праскова едва ли би могла да бъде по-открита, без да е бърсната.

— Извинявай — каза тя. Облече си фланелка и панталони.

— О, вече свиквам. Първо Жулиета, сега и ти. Дано Кралицата да не е следващата.

— О-о спагети-о! — възклика Принцесата. Двамата се засмяха.

— Знаеш, че не допускам посетители.

— Съжалявам, миличка. Жулиета се готвеше да ти донесе тази книга. Реших аз да я донеса вместо нея — той подаде на дъщеря си една книга. — „Опаковане — изкуството на пакетирането“. Любопитен въпрос, бих казал.

— Мога да измисля и по-любопитни. Например — кралско семейство в изгнание в Америка. Да продължавам ли?

Макс понечи да поклати глава, но главата му беше толкова заета, че само се полюшна. Заедно с нея се полюшнаха и чаплиновите му мустачки.

— Ще говоря без заобикалки, Лей-Чери. От известно време насам се чудя дали умственото ти здраве може да бъде определено като добро.

— От кого?

— Заинтересуваните кръгове.

— Зависи от техните критерии.

— Отговорност и...
— Отговорност към какво?
— ... водачество и...

— Че откога водачеството е критерий за здрав разум? Или може би е обратното? Хитлер е бил надарен водач, дори и Никсън. Ако още от млад разкриеш качества на водач, веднага те пращат в юридически институт за трансплантиране на ануса. Ако е успешна, влизаш в правителството. Така казва Бърнард. Той казва, че в политиката влизат толкова много лайнари, просто защото натам ги влече инстинктът. Ако не друго, то поне чувам, че няколко романтици вече вървят по моите стъпки. Това ме прави в известен смисъл водач.

— По последни изчисления седемнайсет млади жени и един мъж са се заключили в стаите си в ревностно подражание на твоето болnavо самозадоволяване. Маймуните винаги следват движенията на слабоумните. Не бих се гордял с това. Но това не е моя работа. Искам само да се уверя, че играеш с пълно тесте.

— Може да е пълно, може и да не е пълно, но поне си е моето тесте.

Кралят огледа таванчето. Стаята беше прашна, мрачна и гола. Беше задушно и миришеше на гимнастически салон за хамали. Съвсем насъкло тук можеше да е тренирал отборът по борба на пияниците. Кралят си представи как неговата красива дъщеря живее гола в това мярсно помещение. Той се зачуди дали не ѝ влизат трески под кожата.

— Лей-Чери — каза той. Това беше почти плач. — Лей-Чери. Ти си съсираваш живота.

— Животът ми никога не е бил по-пълен, татко. И рядко е бил по-щастлив. Можеш да кажеш на твоите „кръгове“, че единственият разумен живот е този, изживян за любовта. Освен това, тук съм заета и с други въпроси.

Макс отново прегледа стаята. Цокало, кутия за жабата, легло без дюшек, върху перваза на боядисания прозорец стоеше нещо, което приличаше на пакет цигари. Друго? Той потрепери. Целуна влажната ѝ бузка. Излезе, без да ѝ каже, че е бил посетен от агенти на революцията и че те са я искали за кралица, когато отново завоюват своята нация.

На тръгване Крал Макс я попита:

- Кога смяташ да излезеш от тук?
- Когато освободят Бърнард.
- И какво ще правиш тогава?
- Ще бъда с него.
- И какво ще правите? Ще отворите семейна фирма за срутване на сгради?

Последва дълга пауза.

- Не знам какви са неговите планове, татко. ЧАО.

Наистина, Лей-Чери нямаше представа какво ще прави Бърнард, когато излезе от затвора. Той не я беше уведомил за своите планове, дали имаше такива и дали те включваха нея. След като баща ѝ си тръгна, тя опита да си представи какво може да прави Бърнард, но беше сигурна само за няколко неща. Нямаше на Земята сандвич, толкова гаден, че той да не го изяде. Нямаше текила, толкова коварна, че той да не я изпие. Нямаше кола, толкова покрита с птичи лайна и ръжда, че той да не се вози с нея из града (и ако колата беше кабриолет, той щеше да я кара винаги със свален гюрук, дори в дъжд, дори в сняг). Нямаше знаме, което той не би осквернил, вярващи, на които не би се присмял, песен, която да не изпее фалшиво, уговорка със зъболекаря, която да не наруши, дете, на което да не прави фокуси, възрастен човек, когото да не приюти в къщата си, луна, под която да не легне, и — тя се поколеба преди да си го признае — клечка, която той да не запали. Но какво би направил? Може би ще се опита да разбере какво е станало със златната топка, помисли си тя някак тъжно. Бог е свидетел, че той ще разбърка помията.

Да го наречеш интуиция, божествена повеля или най-обикновен тъп късмет, както и да го разрежеш, си беше Еврика. Еврика? Лей-Чери със сигурност не бе очаквала да разреши космически загадки, като се консултира с книга за пакетен дизайн. Тя просто... подозираше... че такава книга може да я просветли относно причините за появата на пирамиди върху пакета „Кемъл“. Както се оказа, информацията бе осъдна, но достатъчно конкретна, за да я накара да изкреши: „Еврика!“.

Цигарите „Кемъл“ са нахлули в националния пазар през 1914-та (годината, в която, според интерпретации върху Книгата на Откровенията на Свидетелите На Йехова и други, Иисус Христос окончателно бил коронясан за крал на Рая; между другото, същата година, когато Тарзан, един друг крал, и също като Иисус непушач, се появи на сцената). Точно тези цигари, новаторски сорт, кръстоска между вирджински и каролински, с вносни турски листа, прибавяни за вкус и аромат, и с щедро количество подсладител, били създадени предната година лично от Р. Д. (Ричард Джошуа) Рейнолдс и Уинстън-Салем, Н. К. Идеята на г-н Рейнолдс била да нарече цигарите си „Кемъл“, за да им придае екзотична мистика, подобаваща на турската съставка, а младият секретар на Рейнолдс, Рай К. Хейбъркърн, уговорил Барнъм и Бейли да му позволят да фотографира Стария Джо, заядливата циркова камила, за главната роля върху пакета. Не е ясно, обаче, кой е поставил пирамидите във фона. Надписът на „Кемъл“ бил изгotten за Рейнолдс от една ричмъндска литографска фирма. Смята се, че един литограф, често сменящ работното си място, който бил новак в състава на фирмата, малко преди да напусне работа нанесъл завършващите детайли, включително пирамидите. Никой не си спомнял името му, но си спомняли, че бил изкусен чертожник и имал огненочервена коса.

Вероятно и Рейнолдс, и неговите хора са се досетили, че пирамидите са непознати в Турция, но нито в главната квартира, нито където и да било другаде били издигнати възражения срещу

неуместните постройки. Вместо това, дизайнът „Кемъл“ просъществувал и станал най-любимият в историята на опаковането. Когато през 1958-ма производителят се опитал да промени надписа („Само няколко незначителни промени в познатата камила и пирамидите, за да се модернизира четиридесет и пет годишният дизайн.“), пушачите се развонели по-остро от снощен пепелник. Р. Д. Рейнолдс младши, синът на починаяния основател, толкова се ядосал, че продал част от акциите на своята компания, а обществената реакция била толкова негативна, че директорите бързо се върнали към оригиналния дизайн.

След като прочете историята на надписа „Кемъл“ три-четири пъти, Лей-Чери затвори книгата и я сложи върху цокалото, където Жулиета щеше да я види и да я отнесе обратно в библиотеката. Лей-Чери беше свършила с книгата. Лей-Чери нямаше желание да разбърка кристалната пирамида на своите мисли с информацията, че шоколадчето „Бейби Рут“ е кръстено на дъщерята на президента, а не на бейзболния играч Гроувър Кливланд, или че дъвката „Дабъл Бабъл“ преди това се е наричала „Блибър Блабър“. Нейното устройство за Еврика тракаше и присветваше. Докато подхвърляше пакета „Кемъл“ високо във вкиснатия тавански въздух и го хващаше под брадичката си, тя беше на път да формулира една теория.

Щеше да бъде малко чудата и на човек може би щяха да са му нужни няколко месеца самота в празен таван в съзерцание на пакет цигари, за да може въобще да я приеме. Независимо от това, нейната теория щеше да има доста силен резонанс. И щеше да преобрази живота на една принцеса, заменила света за Луната, отчаяно копнееща да задържи любовта.

Теорията не дойде нито напълно оформена като сираче пред вратата, нито остро осъзната като пирон в обувката, тя не се появи като фотографски отпечатък, при който от отсенъчната супа постепенно излизат ясно очертани образи. Тя по-скоро се разви като тюрбан, като опаковка на мумия; започна с внезапно откопчаване на катарама, скарабейска закопчалка, а после се разнизи в странни спирали от край до край. Развиването отне няколко седмици. Когато, в крайна сметка, беше разпъната, тя изглеждаше така:

Пирамидите, макар че навсякъде са в лошо състояние, не са руини в обичайния смисъл на тази дума. Те не са просто останки от цивилизации, които са отпаднали от бизнеса, занимаващи единствено археолози, историци и такива, които прекарват настоящето в разнищване на миналото. Пирамидите са построени, за да останат вечно, създадени са, за да въстанат срещу времето и човечеството. Техните камъни, слепени без хоросан, били фиксирани толкова пътно един към друг, че между тях не може да мине банкнота, че и кредитна карта. Ориентирани с необичайна прецизност, така че всеки ъгъл да сочи към една от четирите посоки, от пирамидите можем да заключим, че за хиляди години разположението на земната ос не е претърпяло значително изместване — пирамидите са огромни глобални ориентири без аналог в техниката или природата. Но те са нещо повече от това. Дали са били използвани за гробници, храмове или астрономически лаборатории или и трите едновременно, това едва ли има особено значение в сравнение с откритието, че пирамидите, очевидно благодарение на качества, присъщи на особената им форма, могат да генерират и усилват енергийна честотност, която действа възстановително на това, което учените наричат биоплазма, философите наричат жизнена сила, а китайците винаги са наричали ч'и. Пирамидната сила подсилва дори неорганичния живот. Пирамидите са гигантски предмети, които оказват влияние върху други предмети, органични и неорганични, по начини, които са отвъд обичайните качества на гравитацията и електромагнетизма.

Каквато и да е била търсената функция на пирамидите, те не са излезли от употреба. По някакъв начин те остават значими. В последната четвърт на двадесети век, когато съвременната цивилизация с несигурни крачки се спуска слепешката по релса, покрита с бананови кори, решението на загадките на пирамидната сила може да ни даде отговор на вездесъщия въпрос: „Накъде вървим?“.

Явно е, че *някой* е искал да впише пирамидите в съзнанието ни, защото този символ е сложен на видно място върху предмети, с които редовно боравим или наблюдаваме. Всеки ден в обращение са над два милиарда банкноти от един долар. През по-голямата част от века половината от изпушните цигари в Съединените Щати са били „Кемъл“ — някъде от порядъка на трийсет милиарда на година. Няма голяма вероятност пирамидите *случайно* да украсяват два от най-популярните и обикновени предмета на съвременността. *Някой* е знал, че долларите и цигарите ще бъдат в широко обращение, и се е погрижил пирамидите да пътуват с тях, за да напомнят непрекъснато на една култура, която, поради разстоянията и времето се е откъснала от оригиналните конструкции, да напомнят, че пирамидите притежават нещо ценно, което биха ни дали, ако се научим как да го получаваме.

Кой точно е отговорен за непрекъснатата, очебийна демонстрация на пирамидите? Комисията, създала долларовата банкнота през 1862-ра, е действала по традиционалистични и сантиментални съображения. Тя е решила да включи рисунка на пирамида, защото такава присъствала върху последната книжна емисия в Америка — никакви дялови банкноти, използвани за финансирането на *спешни* начинания като войната от 1812-та. Тези стари банкноти били създадени от гения на гениите, единствения просветен мъж, който никога е заемал висок политически пост в Съединените Щати — Томас Джеферсън. Ръката, която сложила пирамидата върху пакета „Кемъл“ през 1913-та — почти точно век по-късно — излизала от изцапания с мастило ръкав на приходящ литограф, който скоро след това напуснал, вероятно за да се присъедини към военните сили, набирани за Първата световна война.

Ако потърсим някаква връзка, откриваме, че и двата дизайна са били изпълнени в щата Вирджиния, на по-малко от сто мили от Вашингтон — най-могъщата и влиятелна световна столица на своето време. Доколкото знаем, единственото друго сходство между

Джеферсън и безименния литограф е фактът, че и двамата имали червена коса. Това можеше да бъде отдано на незначително съвпадение, ако не беше обстоятелството, че някаква раса червенокоси кавказци се споменават като вдъхновители и надзиратели при създаването на пирамидите в митовете, легендите, йероглифите и устните предания на шавени, мохикани, тиахуанаки, инки, маи, олмеки, сапотеки, толтеки, ацтеки и други строители от Новия Свет. Ако във връзка с египетските пирамиди не са споменавали червенокоси, то е, може би защото в Египет не е оцеляла нито една легенда или историческа справка, засягаща пирамидите. Двеста години след като и последната пирамида била издигната в собствената им страна, египтяните не по-малко от всеки друг били шашнати от огромните постройки.

Добре. Време е да изкараме таралежа на улицата. На най-различни места в древния свят се е появила раса от полубогове с червени като моркови коси, познати навсякъде като Червените Бради, които променили местните хора, подтикнали ги да развият високонапреднали цивилизации за много кратко време, оставили след себе си огромни пирамиди и друга слънчева/лунна архитектура, след което внезапно и необяснимо изчезнали. Това е факт. Друг исторически факт е, че народите на Шавен, Мохика, Олмек и Толтек изчезнали също така внезапно и необяснимо. Явно Червените Бради имали мощни врагове, способни да прехвърлят цели цивилизации в други измерения. Ако Червените Бради са били извънземна, лунна раса, дошла на Земята от Аргон независимо по какви причини, то техният враг вероятно е била слънчева общност, русокоса, аргонска управляваща класа. Да ги наречем Жълтите Бради. Когато Жълтите Бради разбрали какви ги вършат Червените Бради на Земята, те незабавно телепортирали хората, с които те се били сдушили. Пуф! Така си заминали шавените, после мохиканите, след това олмеките и така нататък, народ след народ, изселени от Вселената в Антивселената, без да оставят следващия си адрес. Приятелството с Червените Бради си имало някои минуси. Накрая и самите Червени Бради били телепортирани. Това се случило малко преди пристигането на конкистадорите в Новия Свет. Когато испанските свещеници чули разкази за Червените Бради, те естествено им сложили етикета

„дяволи“. Не е съвпадение, че Сатаната обикновено бива обрисуван червен като варен рак.

Макар и в плен на Антивселената, Червените Бради не се предали. Те имали вяра във възможностите на земляните. Може би те чувствали, че във Вселената единствено ние, тук на Земята (може би поради близкото съседство и специалната ни връзка с нашата Луна), притежаваме хюмора, игристостта, романтичната сантименталност, цялостната топлота и достойната умопобърканост да противодействаме на безкомпромисната слънчева действеност на Жълтите Бради. Червените Бради едва ли са можели да приемат, че са построили пирамидите на вятъра. И така, те решили да възстановят връзката със Земята. Общуването неизбежно щяло да бъде телепатично. И щяло да се разчита главно на простата зрителна символика. Тъй като така наречената Антивселена е огледален образ на така наречената Вселена, то думите щели да се обръщат при преминаването си от едно измерение в друго, а езикът, дори когато преводите звучат правилно, щял да бъде без всякакъв смисъл.

И така, Червените Бради изстреляли телепатичните си вектори в земните измерения. Само няколко човешки същества откликали, и то главно червенокоси — може би някаква расова памет, древен остатък от аргонското ДНК останал в гените им — и отговорът бил далеч от желания. Извънизмерните съобщения били приемани с объркване и печал. Например, Винсент ван Гог, най-известният червенокос, неспоменат в списъка на Дванайсетимата Най-Известни Червенокоси, започнал да рисува вази, столове, звезди и т.н., сякаш те били въплъщения на силата на живота, каквито вероятно са; сякаш около тях имало вибрационни полета, аури, каквито вероятно има, но всички сметнали, че горкичкият Винсент е откачил, и така го докарали до самоубийство. След няколко века на подобни провали, Червените Бради усъвършенствали технологията си. Те започнали да се концентрират върху определен червенокос индивид. Така те успели да окажат влияние върху Томас Джеферсън — идеален приемник, поради широката си чувствителност да сложи пирамида върху първите американски хартиени пари, издавани още от колониално време. Когато, век по-късно, видели, че тази игра не е направила кой знае какво, те изстреляли едно по-амбициозно съобщение към главата на червенокос литограф.

Червените Бради били установили пътека за телепатични предавания, канал, който минал директно и умишлено през Вашингтон — най-важната сред световните столици. Съвсем случайно развитието на цигарите „Кемъл“ съвпаднало с мястото, където преминал главният лъч на този канал. През 1913-та повечето пушачи сами си свивали цигарите. Фабричните цигари бързо напредвали и, докато „Фатима“ в Бостън и Филаделфия и „Пикайуун“ в Ню Орлеанс започвали да се харесват, то „Кемъл“ щял да бъде първата цигара, осъществила национална (впоследствие интернационална) продажба. Още повече, че рецептата на Р. Д. Рейнолдс за цигарите „Кемъл“ изисквала значително количество подсладител. Захарта, също както похотта, подчертава червения пигмент на косата и луничките на лунно-ориентираните хора, особено когато са изложени на директна слънчева светлина. Лей-Чери беше научила това от истински аргонци.

И така. След подготовката вече можем да облечем този алигатор в златно ламе. В новата цигара имало и нещо друго, което правело пакета ѝ идеален медиум за послание на Червените Бради. Той вече бил свързан със силна символика.

Камилата има голяма, грозна, глупава гърбица. Но в пустинята, където по-хубавите, изящни зверове бързо умират от жажда, камилата живее без проблеми. Според легендата камилата сама си носи водата, складирана в глупавата гърбица. Ако индивидите, също както камилите, си създават вътрешни източници, ако вкараме силата *вътре в нас*, ние ще можем да прекосяваме всяко мъртвило в относителен комфорт и да оживяваме в жестоки условия, без да разчитаме на околната среда. Още повече, че често точно нашата „гърбица“ — този аспект от нашето битие, който обществото намира за ексцентричен, смешен или неприятен — пази нашите сладки води, тя е нашият таен кладенец на щастието и ключ към нашето самообладание във враждебна атмосфера. Камилата символизирала една лунна идея, определявала един урок на Червените Бради, отнасящ се до оцеляването в пустинята, която, бидейки слънчева територия, всяка нейна местност е тормозена от Сънцето.

Като предавали към приемателната антена върху червения покрив на безименния литограф, Червените Бради се погрижили върху пакета да бъдат включени и палмови дървета, тъй като финиковата палма, от особена важност за хората, които живеят в пустинята,

подчертавала символизма на самата камила. Всяка пустиня има своите оазиси и, ако човек знае къде да търси, може да намери храна и сянка и в най-голямата пустош. Осъзнали, че през последната четвърт на двадесети век ни очакват трудни времена, времена на недоимък, замърсяване, политически предателства, сексуални недоразумения и духовен глад, Червените Бради, чрез един пакет цигари, хвърляли лунен лъч през нашите саждени пердeta, лъч на подкрепа и надежда.

Задоволени от появата на камилата и палмовите дървета, Червените Бради обърнали своето внимание към главната си грижа — пирамидата. Те смятали пирамидата за жизненоважна за продължаващата еволюция на земляните и искали да сблъскват хората с пирамиди колкото се може по-често. Те така успешно подработили литографа, че върху пакета „Кемъл“ се повила не една, а две пирамиди.

Тъй като момчето все още било добре настроено и откликалo чудесно, благодаря ви, Червените Бради го накарали да впише в дизайна и гола жена, представляваща Лунната Богиня, Великата Майка, женският изпълнител на Сътворението, растежа, промяната и обновлението. Лунната Богиня, според оцелели записи, е най-старото и най-разпространено божество и било подходящо огромната ѝ плодовитост да се усеща в пустинята върху пакета. Вероятно точно Лунната Майка стои зад възстановителната сила на пирамидите. Тя естествено символизира тази сила. За да не се разваля композицията, тя била втъкана върху пакета съвсем фино, скрита в жълто-кафявото оцветяване на предния ляв крак на едногърбата камила. Това, между другото, било, защото тази Кралица на любовта, тази дарителка на фантазии и мечти, тази Овчарка на Звездите, тази лечителка и хранителка на живота винаги се е представяла по нежни и загадъчни начини. Като предупреждение, че Лунната Кралица е вечно под заплахите на Сълнчевия Крал (всеки месец ние ставаме свидетели на тази космическа драма, когато чезнешцата Луна бива погълната от светлината на Сълнцето), в тялото на камилата, вдясно над жената бил скрит и един лъв с жълта грива, най-разпространения древен символ на Сълнцето.

Това би трябало да бъде достатъчно, това би трябало да направи от пакета „Кемъл“ кораб на символичната истина без прецедент в последната четвърт на двадесети век, една истинска лунна

Библия — компактна, достъпна и стегната, подобаваща на ерата на транзисторите. Но Червените Бради, вече вдъхновени, били хванали един шедьовър за опашката и не искали да го изпуснат. Те решили да направят още една дръзка крачка. Те решили да опитат да изпратят дума от тяхното измерение в нашето.

Колко внимателно била избрана тази дума!

Думата, която позволява „да“-то, думата, която прави възможно „не“-то.

Думата, която дава свобода на свободните и отнема задължението от любовта.

Думата, която ти отваря прозореца, след като и последната врата се е затръщнала пред теб.

Думата, от която зависят цялото приключение, цялото веселие, цялото значение и цялата чест.

Думата, която запалва глинения двигател на еволюцията.

Думата, която пашкульт шепне на гъсеницата.

Думата, която декламират молекулите, преди да се свържат.

Думата, която отделя това, което е мъртво, от това, което живее.

Думата, която никое огледало не може да обърне. В началото бе словото и то бе

избор

На долния етаж, навън, навсякъде, светът лъкатушеше и ромолеше през Космоса като джубокс в кану и въобще не подозираше за нейните теории. *Там, навън*, се говореше за петрол и ядрени ракети, за цени и заплати, за голове и знаменитости, за кариери и болести и, по хиляди тромави и заобиколни начини, за това, как да задържим любовта. Един милионер беше умрял в леглото на секретарката си. Градинарите обявиха създаването на квадратна диня. В Бевърли Хилс някой отвори дискотека за кучета.

На бреговете на Пъджен Саунд октомври беше дошъл като агнешки котлет, паниран и изпържен в пръски синьо олио. Някои неправилно го характеризираха като сиромашко лято, а, формално погледнато, сиромашко лято настъпва след някакво застудяване, но от времето на онзи ненормален клинич през април не бе имало и следа от застудяване. Това по-скоро бе продължение на лятото, лятото се беше размотало и излегнало като змиите, които, още не чули зимния зов, се печаха в къбиновия храсталак; змии като колани, а без панталони, обезпокоявани в удълженото си мързелуване единствено от случайно паднала къпина, станала дебела колкото яйце на гугутка и черна колкото псуvinя в това най-дълго сред летата лято.

Сладникавата миризма на гниещи къпини, носена от бризовете, се издигна до таванските прозорци в Саунд — една смесица от мириз на захар и мириз на сол, която може да предизвика *renifleur* и в най-превзетата ноздра. Но таванчето беше здраво затворено и в него не влизаха нито мирисът на къпини, нито динозавърските крясъци на дивите патици, които тази есен не бързаха да отлитат на юг. Отсъстваше също така и единственият шум, който обикновено проникваше в таванчето — сподавеният вой и рев на спортния свят, който се прецеждаше нагоре през две стаи и два етажа от телевизора на Макс. Ако липсата на дъжд през октомври беше странна, то липсата на футболни крясъци беше още по-странна, толкова странна, че Лей-Чери откъсна поглед от пакета „Кемъл“ и на няколко пъти попита

Жулиета, но старата жена хранеше Омагьосания Принц с мухи и не можеше или не искаше да отговори.

Истината беше, че Крал Макс все така прекарваше времето си за разходка пред своя „Магнавокс“. Но той просто забравяше да го включва.

В родината му роялистките революционери напредваха като валик. След месец, най-много след шест седмици, хунтата щеше да рухне. В продължение на трийсет години, тайно и без почти никаква надежда, той беше мечтал за възстановяването на монархията. Сега тази хърбава и плаха мечта беше на път да се осъществи. Само че не искаха той да им бъде крал. Срещу него имаше архаични оплаквания, роптанията от предишното му управление оставаха като това квазилято. На всичкото отгоре по-младите революционни водачи смятаха, че той е правил компромиси с ЦРУ. Бръзките на неговата Кралица с Ватикана бяха съмнителни и презрени. В родината му планираха социалистическа монархия, нещо като в Швеция и Дания, малко по-вляво от Англия и значително по-вляво от Макс. Макс щеше да бъде добре дошъл у дома. Щяха да му подарят летния дворец и прилежащите земи край езерото. Щеше да му бъде предоставена значително по-луксозна осигуровка от тази, давана му от американците. Тили отново щеше да председателства в операта, а през уикендите неговите стари приятели щяха да се събират за карти и лов на птици. Но той нямаше да бъде държавен глава.

Обясниха му, че моментът изисквал някой различен, някой свеж. Те възнамеряваха да разбъркат тестето. Никой от безполезните му синове не беше взет предвид. При тях имаше прекалено много скандали, прекалено много мошеничества с имоти, борсови измами, кавги в казина и нескрити демонстрации на алчност. От рода Фьорстенберг-Баркалона те се бяха спрели на Лей-Чери. Млада, умна, красива и със силноразвита обществена съвест, Лей-Чери щеше да бъде идеалната фигура начело на новия режим. От друга страна се носеха разни гнусни истории за нея. В Европа, в казана на битките, те бяха чули, че тя си е загубила главата по най-обикновен престъпник от простолюдието. Че се е заключила в празно таванче и не иска да излиза дори да пикае. По клюкарските страници те четяха, че тя е „трагична“. Те се чудеха дали „изкукала“ не е по-точната дума.

Макс силно желаеше да ги убеди в противното. (Но все пак, нали трябваше да бъде искрен?) Той се беше качил на онова таванче. Беше я видял гола, мръсна и сама, но, въпреки всичко, грейнала от задоволство, говореща за „интереси“, когато такива не се виждаха.

Затова Макс седеше пред притихналия „Магнавокс“, а дългата му конска глава кимаше към замръзналия екран.

Може би за стария крал еcranът не беше празен. Може би в него той виждаше разточителната величественост на предишния си живот в цветове по-ярки от тези, които може да възпроизведе един монитор. Може би виждаше себе си на кон и пладнешко слънце да се отразява в медалите, обсипали гърдите му. Виждаше се със сребърна сабя, сочеща небето, как оглежда войската си. Виждаше димящите комини на своя малък, но живав морски флот. Виждаше фазана в лавандулата, големите свински бутове, пъстървите в сос, кристалните бокали, очакващи виното. Херцози той виждаше, и графове; барони и министър-председатели, президенти, принцове и владетели; посланици — върховете на мустасите им блестят от екзотични гелове, върховете на езиците им — хълзгави от познати лъжи. Виждаше белите зъби на дамите, техните цигарета от слонова кост и онекс, техните чантички, обсипани с мъниста, криещи мънички бутилки френски парфюми по поръчка, и само един крал може да си представи какви точно дантели и атлази носеха те под своите рокли, над напарфюмирани слабини. Величествени паради трополяха по величествени булеварди (той видя това на студения телевизор), лични железопътни коли хвърчаха през слънчеви акри от жита, оперите бяха обсипани със светлини за Коледа, расови кучета преследваха лисица. В готически държавни къщи стилната глътка на законодателите караше полилеите да звънятят. А късно вечер, в стаи без прозорци, с подове, покрити с прескъпи персийски килими, над отлежало бренди и хавански пури, се събираха истинските управници. Силни мъже с високо образование и полирана духовитост се срещаха, за да поклюкарстват, да се спречкат и заговорничат. Те говореха за скъпоценни метали, за железопътни линии, за валути, за стада и зърно; те разполагаха с войски на тази или онази граница, качваха и сваляха тарифи, уреждаха могъщи бракосъчетания, вземаха решения, които оказваха влияние върху продавачките в Будапеща и ездачите на камили в Кабул. Когато някой замисляше интриги срещу тях, гласовете им бяха ниски и тежки, а

когато скальпваха интриги един срещу другия, гласовете им бяха още по-ниски и никак си музикални. Без съмнение, те действаха за умножаване на своите богатства, но в интерес на народите, зависещи от тях, и, все пак, независимо дали темата беше търговия или война, договори, почести или тайни извращения на техните перове, те, до последния човек, бяха погълнати от великата, огромната, изгарящата любов към цялата тази драма, една неумолима страст към тайнния театър на Планетата.

Тези дни си бяха отишли. Сега световните решения се вземаха от по-малки хора; от сиви, безлични бюрократи, без фантазия и разум; комитетски хора, които говореха комитетски език и измисляха комитетски мисли, хора, които знаеха повече за доклада, отколкото за съдбата, хора, които разбираха производството, но бяха невежи за удоволствието, хора, по-удобни от папка, пълна с документи, от шепа, пълна с диаманти; неусмихнати хора, безманиерни хора, немечтателни хора, хора, които смятаха, че могат да водят човечеството, когато нито могат да прельстят една контеса, нито могат да яздят кон. Ами че онзи бандит в черно, когото дъщеря му довлече в неговия дом беше по-подходящ да управлява от който и да било от тях. Комунисти, фашисти, християндемократи — всичките бяха безвкусни като бобени зърна в отровена шушулка.

По-добре, че нямаше да му върнат короната. Не беше време за крале. Нито за кралици. Нека Принцеса Лей-Чери спи с престъпници, нека Луната влезе в таванчето, ако това ѝ донася радост. Гонгът на сърцето му вече звучеше меко. Той няма да отговаря на въпросите на своите сънародници. Не им искаше почетните титли и вилата край езерото. Жулиета единствена оставаше негов поданик и той щеше да се погрижи тя да получи парите, които заслужава. Макс, някогашен монарх, но никога отново крал, щеше да прекара златните октомврийски дни точно там, където си седеше. В очакване на дъждовете. В очакване на къбините, които, рано или късно, като анонимни варвари от последната четвърт на двадесети век, щяха да се промъкнат през стените.

В неделя „Морските соколи“ от Сиатъл щяха да играят с „Каубоите“ от Далас. Ако се сетеше да завърти копчето.

На човешката глава има деветдесет косъма на квадратен инч. Това е средната величина. В случая с Лей-Чери те бяха деветдесет и три или деветдесет и четири, всеки един от тях по-червен от предишния, а над тях, като НЛО над Халеакала, като тиган с бекон над огън, летеше корона. Ако знаеха за надвисналата диадема, те може би щяха да блеснат още по-червени в своите фоликули, но нито един косъм не усещаше диамантеното изделие, което възнамеряваше да кацне върху тях и затова те събираха прах от съботна баня до съботна баня и проблясваха, без много да се назорват. Точно под тях, във вътрешността на черепа, цареше голяма активност. Те дори се уплашиха, че отраженията от такива очевидно нелепи теории могат да ги накарат да полудеят като косите на Айнщайн.

Очевидно нелепи? О, коси, колко сте милостиви. Та какво бяха нейните теории, освен подробна, чудновата и невероятна разработка на убежденията на Бърнард Мики Ренгл? Философията на ИЗБОРА беше философия на хората извън закона, ако въобще хората извън закона имат философии (те са по-склонни да имат махмурлуци, херпеси и неприятни положения с кредитите). Детерминистите, които разглеждат Вселената като разбиване на билиardни топки, отскучащи една от друга според предопределени закони, винаги са били заплашени от хората извън закона, които настояват да играят играта със собствени щеки. Законите представляват принуда. Целта им е да контролират, не да създават. Вселената спазва закони само когато еволюцията е замряла, поема си дъх, така да се каже. Когато нещата отново започнат да се променят, когато природата се завръща към своя триножник, своето пиано, своята пишеща машина (не някоя Ремингтън SL-3, повярвайте ми), както винаги е ставало, тогава законите дават път на избора. Тъпанарите спазват законите, защото са избрали да не избират. Хората извън закона, които по-малко се боят от объркващото разнообразие на действието, които са всъщност малко луди по ситуации нови и крайни, ще търсят начин да избират, дори когато изборът не им се предоставя. По стечание на обстоятелствата Лей-Чери беше достатъчно запозната с

хората извън закона, за да разбере, че те са живи пътепоказатели, които сочат към другаде, че те са апостоли на другостта и агенти на ИЗБОРА. Така че, какво друго е нейната теория, освен песента на Къlvача, рикоширала повечко пъти в голите стени на таванчето? В крайна сметка, точно Къlvача я запозна с Червените Бради и предположи, макар и на шега, че е възможно да имат връзка с Аргон.

Затворена на тавана, получила лунни уроци от пакет цигари и Луната, тя явно беше объркала хитрите идеи на своя любим с никакви стари индиански приказки и с личната си среща с двама самозвани извънземни, които миришеха като кедровите сандъци, в които пенсионирани стари моми захвърлят рокличките, за които вече са прекалено стари и дебели. В своята изолация и объркване тя бе решила, че е разгадала кодирано съобщение от друго измерение. Но нали косите ѝ щяха да разберат, ако тя наистина приемаше сигнали от другата страна на огледалото?

Във всеки случай, макар че беше прекалено обладана от заключенията на своята теория, та да я отдаде на трохите от глупостите на един човек извън закона, тя почувства повече от всяко га нужда от Бърнард. Мислеше си, че, след като тя бе успяла да разгадае кода върху пакета „Кемъл“ в своята килия за размисли, вероятно и Бърнард бе постигнал поне още толкова. Може би Бърнард беше видял нещата, които тя не бе забелязала. Но дори и да не бе така, тя изгаряше от нетърпение да сподели своята информация с него, да потърси неговото мнение и съвет. Тя се чувстваше така, сякаш нелегално е записала на касетка Вибриращия Небесен Хор на Златната Вечност — групата, която пее парчетата в лоши филми, основани на Библията — и искаше бързо да я пусне на касетофона на Бърнард, за да види дали в нея още звънти истината, а звънът на истината е най-хубавият звук на света, макар че има шумове, създавани в леглото от някои жени, които определено му съперничат. Следите на нейните сълзи стигаха по-далеч от края на носа ѝ и тя едва ли щеше да издържи още четири найсет месеца, докато сподели открытието си с онзи мъж, чието червенокосие превъзхождаше нейното.

Затова Лей-Чери направи избор. Тя щеше да отиде при него.

Нина Яблонски, червенокосата адвокатка, беше родила бебе. Всеки момент щеше да напусне фирмата си. Лей-Чери щеше да вземе назаем нейните документи. Щеше да отиде на остров Макнийл и да се

представи за нея. Щеше да си сложи големи очила, да си нарисува още лунички, щеше да вдигне косата си на кок. Просто като фасул. Макар че формално Яблонски вече не се занимаваше със случая, пазачите нямаше да знаят. Бърнард щеше да бъде любопитен да научи причината за внезапната поява на „Яблонски“ шест месеца по-късно и щеше да се съгласи да я види. И Лей-Чери щеше да се окаже в неговата килия.

Как не се бе сетила по-рано? Тя можеше да го посещава всяка седмица, маскирана като неговата адвокатка. Лей-Чери направо се побърка като си представи как се люби с Бърнард всеки четвъртък в неговата килийка.

Колкото и да беше възбудена, все пак не бе лесно след толкова дълго време, ей така, да стане и да напусне таванчето. Тя реши, че ще е по-добре да излезе бавно като гмуркач, който се изкачва от териториите на дънните риби и внимава да не получи спазми.

Няколко сутрини по-късно, като подготовка за своето връщане към външния свят, тя отиде до прозореца, чиито пирони беше отковала предната вечер и бавно го отвори. Но не достатъчно бавно, та да не бутне Чък от петнайсетметровата стълба, от чието най-горно стъпало той тъкмо надничаше през единствения прозрачен квадрат, търсещ радиопредавателя... и енергично мастурбираще. Чък се стовари в къбиновите тръннаци и се изгуби от поглед, а твърдият му член грубо и нееднократно разбра, че „чеп“ има повече от едно значение.

Стъпана, Лей-Чери слушаше стоновете на Чък в продължение на няколко минути, а после се показва на прозореца и започна да вика за помощ. Виковете ѝ привлякоха вниманието на възрастен мъж със странен костюм и аматьорска прическа, който точно в този момент се влачеше нагоре по алеята към двореца и носеше ужасни новини от затвора.

Чък беше хоспитализиран за почти месец, за което време ЦРУ назначи професионалист със стаж, за да шпионира семейство Фьорстенберг-Баркалалона. Оперативният работник непрекъснато се появяващ маскиран по различен начин — първо като противопожарен инспектор, после като продавач на енциклопедии, след това като общинска медицинска сестра, която иска да чуе клапата на Макс, докато Кралица Тили, която през цялото време галеше своето чихуахуа, най-накрая се изправи срещу човека и каза:

— Засто просто не фсемете малката камера и дер тетрадката унд отидете да слусате горе както Чък? Сте полуцис глафоболие от напрезение като все си сменяс вънсноста.

Това обаче си беше чисто академична работа. Освен директна въоръжена намеса, Съединените Щати вече нямаха какво да сторят, за да запазят дясната тирания в родината на Тили и Макс. А Макс, заподозрял, че дясната тирания просто ще бъде заменена с лява тирания, както обикновено става, си беше измил кралските ръце от цялата тази история. Що се отнася до Лей-Чери, която, както бяха научили в ЦРУ, беше неосъзнат кандидат за управляващ монарх след края на Революцията, Лей-Чери, която далеч не се готвеше да управлява нация, Лей-Чери беше в състоянието, в което се намира пакет „Кемъл“, след като е бил хвърлен в двора, а след това изяден и повърнат от козел.

С разпространението на новината за нейното самоизолиране чрез страниците на такива вестници като „Нешънъл Инкуайърър“, „Парейд“ и „Космополитън“ Принцесата беше започнала да привлича все повече и повече подражатели. Жени, чиито мъже бяха в затвора, във войската или в Аляска на работа по газопровода, започнаха да се залостват в стаите си като открито заявление на самотна отданост. Няколко мъже направиха същото. Впоследствие объркани романтици поеха към голи будоари, мансарди, мазета, бараки, кучешки къщурки и изоставени заслони, докато техните любими никъде не бяха отишли и можеха да бъдат в обятията им всяка нощ, ако те не бяха избрали да се

уединят като доказателство за подчинение пред силата на Любовта. Една съпруга в Юниънвил, Индиана, жена, която някога беше харчила по трийсет долара на седмица за подозрителни картички „Холмарк“, се отправи към неосветено мазенце, гъмжащо от паяци „черната вдовица“, за да демонстрира дълбината на чувствата, които изпитва към своя съпруг и три гладни деца. Някои хора, които се самоизолираха, дори нямаха любими. До есента вече почти сто „принцеси-затворници“ из цялата страна зяпаха тапети в импровизирани „таванчета на Любовта“ и се очертаваше някакво съревнование, тъй като радиостанции предлагаха награди в брой при рекорди за издръжливост. Лей-Чери беше подочула за тези неща, но акълтът й беше в пирамиди и космически загадки и тя не се беше замислила много. В крайна сметка, новината пропътува чак до един самотник на остров Макнийл, където очевидно не се настани много добре.

Въщност Бърнард, който се бе държал относително спокойно с надеждата за ранно освобождаване, бе толкова обезпокоен от новините, че се възползва от незаконната, но разпространена затворническа нелегална поща и рискува досието си, за да прекара писмо за Лей-Чери. Посланието с почерка на подкупения надзирател, на който беше продиктувано, беше доставено от Пърди Бърдфийдър — на злодейна средна възраст, от Такома, освободен току-що след излежаването на петнайсет години за кражби на портфейли. Бърдфийдър, който, за период от много години, беше откраднал стотици портфейли, преди да се разсее и свие чантата на микробиоложката със стъкленици, пълни със секрети — дори и в този случай можеше да избяга, ако не бе останал да брои придобитото — помогна с измъкването на кървящия Чък от къбините, като при това сериозно изподра дарения му от правителството костюм и после предаде писмото на Жулиета. Бърдфийдър можеше да благодари на щастливите си звезди за това, че кралският обичай да се екзекутират вестоносците, които носят лоши новини, вече не се спазваше.

„Йък!“. Така започваше бележката.

Йък! Ако си мислиш, че Черната Дупка е нещо лошо, то трябва да опиташ с малки порчета, които висят,

захванати със зъби за тестикулите ти. Точно така се почувствах, когато разбрах, че личната ни връзка се е превърнала в популярен сапунен сериал, евтино интервю с Барбара Стрейзънд и спорт от рода на „стоење върху пилон“ и „колко души могат да влязат в телефонната будка“. Мила, струва ми се, че ти и аз вече не смучем от един и същ портокал. Любовта не е вагон с музика, в който да скачат изгубени души, които нямат на какво друго да се возят. Мислех, че вече си разбрала, че „романтично движение“ е противоречие в понятията и че обществото само чака знак, за да превърне най-дълбоките, най-истинските човешки преживявания в някаква плитка модичка. Ти даде знак. Явно, човек може да изкара момичето от движението, но не може да изкара движението от момичето. Дори в пълна самота, ти не можа да обуздаеш гадните си инстинкти. Нека наивен спасител на света като теб да разглежда нашата любов като Свещена кауза, но тя всъщност си беше само някакво лаене към Луната.

Ако сълзите на Принцесата се бяха наредили една до друга, те щяха да обиколят Сиатъл като крепостен ров.

Ако сълзите на Принцесата бяха укротени с бент, това щеше да осигури убежище за застрашения кит и пристан за „Летящия Холандец“.

Сред берберите съществувало повerie, че, тъй като в гроба няма памет, то земя от погребалната могила може да помогне на човек да забрави своите мъки, особено разбитото сърце от нещастна любов. Но Бърнард не беше приложил към писмото си гробовна пръст, а дори и да го беше направил, сълзите на Принцесата щяха да я превърнат в кал.

След като съвсем накваси гумения матрак с горчивите си сълзи, тя го захвърли през прозореца в къбините долу. (Чък имаше лошия късмет, че матракът не беше там, когато той падна). После тя запрати цокалото в стената. Малко по-късно, докато крачеше обезумяла, тя си наряза стъпалата върху остатъците от него.

Сграбчи пакета „Кемъл“ и го смачка в малкия си юмрук, като срути пирамидите и спука гърбицата на камилата. От пирамидите в паника се разбягаха мумии, които влачеха опаковките след себе си. От разбитата гърбица на камилата плисна вода като фонтан от сълзи.

В продължение на часове тя плачеше тихо, почти нечуто, и търкаше очи с кокалчетата на ръцете си. После скочаше на крака и крещеше. Безпомощни, Крал Макс и Кралица Тили (и агентът на ЦРУ, предрешен в този момент като представител на фирмата „Рото-Руутър“) правеха бдение пред вратата ѝ, докато вътре Жулиета стоеше мълчаливо и криеше Омагьосания Принц в шепите си, вероятно за да го предпази от червенокосата ярост, а може би в опит да събуди магията в жабока.

След като изкара три дни в това състояние, Лей-Чери се успокои. В края на краищата, тя беше в близка хармония с циклите на Луната, а това, което се смалява, трябва да се уголеми. Луната издържа най-много три дни тъмнина, преди да извика „Стига!“ и да започне отново

бавно да отваря древния хладилник, от чиято ледена утроба ще заблести метаморфозната светлина на света.

Навън бяха дошли дъждовете, дъждовете, които като виелици от малки рибки щяха да връхлитат старата паянта къща чак до пролетта. Никой плач не може да се съревновава със северозападните дъждове.

Затова Принцеса Лей-Чери си издуха носа. Положи голите си бутчета върху пружината на леглото, като внимаваше да не се натъкне на нещо. Известно време тя седя в размисъл. Изглади смачкания пакет „Кемъл“. Тогава се усмихна. Обърна се към Жулиета. Гласът ѝ беше решителен и дързък.

— Доведете ми А'бен Физел — каза тя.

АНТРАКТ

Ако тази машина не може да го направи, тогава... какво? Може ли Музата да води играта?

Ремингтън SL-3 има нужда от работа с глаголите. Тя явно не може да пише между редовете. Нечувствителна е към красотата на гъбовидните алкалоиди — колкото повече поглъщам от тях, толкова по-нечленоразделна става. И въпреки че държи на традиционните литературни стойности, тя си остава сприхаво модерничка.

Повярвайте ми, за малко да се изкуша да сменя машината си по средата на течението, но по това време нищо не е отворено, освен „Денонощната Закусвалня на Маминка“, а уредът, който изписва менюто на маминка, пише „грис“ със „з“. Освен това, ми съобщиха, че гаранцията на Ремингтън не включва „писане от такова естество“, каквото и да означава това. (Но това едва ли трябва да ме изненадва: когато отидох да си купя застрахователна полица от „Мючуъл“ в Омаха, те ми казаха, че могат да застраховат пръста, с който печатам само срещу пожар и кражба).

Предполагам, не ми остава нищо друго, освен да се бъхтя в хватката на тази буржоазна печатарница и да се опитам да стигна до финала. В случай че не успея, в случай че ти, драги читателю, трябва да завършиш без мен, какво да кажа, ти беше добра публика, вероятно по-добра от тази, която заслужава един недоразвит романист с недоразвита пишеща машина и бих искал да ти оставя едно идеално изречение, един паметен образ, който да скъташ във виолетова коприна на дъното на мозъчната си кутия. Нещо от сорта на капка тропически сок, който се прецежда от страстната целувка върху устните на държанката. Уви, няма такова количество сок, което да ни задоволи — доста познато оплакване в последната четвърт на двадесети век — затова с риск да се проявя като срамежливко, бързо ще ви благодаря и arrivederci на всички там. Както казват в моята страна, желая ви приятен ден.

ЧЕТВЪРТА ФАЗА

Утрото се издигна като надпис „Желаем ви приятен ден“. Сълнцето светеше като самия господин Щастливо Лице, а хоризонтите бяха усмивки. От граница до граница хората се събуждаха, сякаш им бяха направили клизма с шампанско, убедени, че *наистина* ще прекарат приятен ден. На една нация, традиционно, исторически, от древни времена монархическа, ѝ предстоеше да възкачи първия си владетел от трийсет години насам. Беше Денят на Коронацията, ура за нацията.

Всеки си беше взел отпуска. Хотелите и пансионатите бяха пълни. По цялото протежение на маршрута на процесията още преди разсыпване започнаха да се стичат тълпи. Всички седалки по трибуните бяха резервириани още в деня, когато се откри тяхната продажба, а на черния пазар един билет се продаваше срещу еквивалента на деветдесет долара. Балконите, които бяха над маршрута, струваха дори повече. На учениците бяха раздадени маски, брошури, лозунги и значки и те ги носеха, сякаш притежаваха свръхестествени свойства и ги притискаха към новите си пролетни костюми. На автомобилните радиоантени жизнерадостно пърхаха малки знаменца. Войниците, герои от Революцията, носеха чисто нови ботуши от скърцаща кожа, а жените, млади и стари, им се усмиваха иззад букети. Към осем часа на улиците вече имаше повече цветя, отколкото хора. А тъмните петна на фотоапаратите бяха колкото розите.

В десет часа пчелите във фотоапаратите яростно зажужаха, обявявайки приближаването на Държавната Каляска — позлатена, цялата в заврънкулки, обрисувана с барокови пасторални сцени от Чиприани, съпровождана от ездачи, облечени в пурпур и злато, теглена от шест коня. Гърмяха сребърни тромpetи, църковните камбани се замайваха от своя звън. Подплашените столични гъльби литнаха към небето, но откриха, че е заето от балони, конфети и купените на старо реактивни акробатически самолети на едни новоизлюпени военноновъздушни сили.

Според правилата на церемонията новоизбраният премиер слезе от един по-малко живописен файтон и изкачи обсипаните с лилии стъпала към платформата с трона. Премиерът, военен водач на Революцията, беше приветстван и още как, но беше очевидно, че тълпата си пести истинския взрив. Изведенъж вълна от екзалтация, граничеща с религиозен екстаз, заля множеството. От петдесет хиляди цифта очи катапутираха сълзи като скокливи кристални зърна, а в половин милион гърла се оформи огромна въздишка. „Бог да пази Кралицата!“ — извика премиерът и, голяма работа, че той не вярваше в Бога. „Бог да пази Кралицата!“ — изреваха сановниците, войниците, ридаещите жени, работниците и децата. И тя се появи — вървеше нагоре, а хермелиновият ѝ шлейф плуваше след нея — една свещена кукла, облечена във вълшебни дрехи за радост на тълпата и гордост на държавата — тя се изкачваше сред аура от натрупана история, тя беше осезаемата, човешката част от управлението, смарагдовата капачка на тубичката, пълна с националност, знакът на красотата върху разкривеното лице на расата. „Бог да пази Кралица Жулиета! Да живее Жулиета! Да живее Кралицата!“

Бащата на Макс, Крал Ервиг IV, беше оплодил някаква кухненска прислужница. Запленен от хърбавото дете, което израснало от небрежното му семе, преди раждането на Макс той често ходел в кухнята, където, между листа от зеле и праз лук, я дундурукал върху изисканото си коляно. Ервиг предложил да я осинови, но майката, смела и твърдоглава, каквато самата Жулиета щяла да стане, не пожелала.

— На теб ти е лесно да ме оставиш в кухнята — отсякла тя. — Бебето също остава тук.

След раждането на Макс, когато най-сетне се сдобил с редовен наследник, Крал Ервиг издирил Жулиета, по онова време единайсетгодишна, и сложил в кокалестата ѝ малка ръка, лепкава от мармалад, документ, удостоверяващ неговото бащинство.

— Може да настъпи момент, когато това ще ти потрябва — казал той.

Копие от документа било скрито в тайните му архиви, където десетилетия по-късно беше открито от член на Революционния комитет за избиране на монарх, който изследваше родословното дърво на Фьорстенберг-Баркалона.

Между другото, Жулиета бе наясно с факта, че е половин сестра на Макс, но беше решила, в памет на майка си, да не го разкрива до гроб. Но когато към нея се приближиха агенти на Революцията — те я завариха да цепи кедрови подпалки до камината в Пъджит Саунд — тя реши, в памет на баща си, открито да признае синьото в кръвта си.

— Ние вече нямаме вяра на Макс и Тили — казаха ѝ те. — Пък и Макс се отказал от короната. За техните синове и дума не може да става, че са боклук. Би ни допаднала Лей-Чери, но ти знаеш какво е сторила тя. Оставаш само ти. И ще бъдеш идеалният вариант. Ти си едновременно представителка на нашето гордо кралско наследство и на нашето добро простолюдие. Върху твоята глава короната няма да бъде просто автократичен предмет, тя ще бъде допълнение към едно демократично, социалистическо управление. Ти ще бъдеш кралица на

хората, защото, макар че си генетичен монарх, ти излизаш от народа. Та ти говориш майчиния език, *стария* език. Плюс всичко това, когато работата опира до Фьорстенберг-Баркалона, ти си най-разумната сред тях.

В началото ги беше притеснила нейната възраст, но като видяха с каква енергия върти секирата, те си кимнаха един другому и се усмихнаха.

— Тя ще надживее двадесетия век — предсказаха те.

И така, малко сред Коледа Жулиета се възкачи на престола, а напролет тя официално прие натруфените символи на кралската отговорност — скрептъра, пръстена, жезъла и самата корона. Церемонията беше толкова блестяща, заредена с емоции и помпозна в най-добрия смисъл на думата, че никой, дори премиерът, не забеляза, че през цялото време възрастната жена държеше левия си юмрук стиснат. А дори и да бяха забелязали, което е малко вероятно, никой не би се досетил, че в ръката си тя държеше жив жабок. Когато създанието крякаше, те отдаваха звука на възбудата на древните черва и си продължаваха с церемонията.

След като я короноваха, първият акт на Жулиета бе да възстанови дипломатическите отношения с Перу и Боливия, чиито пратеници получиха силни намеци, че малко хубав, пресен кокаин, само за медицински цели, би се приел като подходящ дар.

Вторият й акт бе лично да препоръча на президента на Съединените Щати да смекчи присъдата на определен „политически затворник“, държан във федерален затвор в щата Вашингтон. Тъй като това беше въпрос на протокол, президентът нямаше друг избор, освен да отстъпи.

— Здравей, скъпи. Какво става с кремъка?

Лей-Чери прегърна А'бен Физел. Тя го целуна по устата и прие ръцете, които моментално се плъзнаха добре дошли под леките ѝ дрехи.

— Как може човек да говори за кремък, когато в ръцете си държи плът? — попита А'бен. Той я придърпа по-плътно до себе си.

— Спокойно, скъпи. Не бързай толкова. Месото няма да се разтопи. Искам да чуя за кремъка.

— Добре, най-сетне има добри новини. В момента корабът пресича Суецкия канал. Предстои пристигане тук след два дни.

— Ооо! — Лей-Чери изквича от щастие. — Толкова съм доволна. Ти не си ли? Може би дори ще свършим в срок. Не мислиш ли?

— Каза ми „спокойно“. Сега аз ти казвам „спокойно“. Камъкът, той не се топи. Пирамида никога не се топи. Пирамида ще бъде тук на Земята, дълго след като това е в небесата.

Пръстите му, целите в бижута, се сключиха около слабините ѝ.

— Мммм. Това вече е в небесата. Или поне скоро ще бъде.

С бързината на мечка, която вдига плод, на човек извън закона, който драсва клечка, тя свали ципа на неговите панталони.

Това, което най-силно бе разстроило Лей-Чери в бележката на Бърнард, беше доказателството, че той я познава прекалено зле. Както всички жени, и в частност зодия Овен, и в по-голяма частност, червенокоси жени зодия Овен, тя мразеше да я разбираят погрешно. Несправедливостта по отношение на другите я разгневяваше, несправедливостта по отношение на самата нея я караше да кипи като супа от сяра. След саможертвите, които беше направила, след крайността на нейното отдаване, да бъде гълчана като глупаво хлапе, да бъде снизходително наставлявана, любовта ѝ, тяхната любов да бъде разглеждана като нещо повърхностно, беше просто нетърпимо. Единственият мъж, който може би знаеше как да задържи любовта — или поне така си беше мислила — се бе държал така, сякаш Луната бе негова собствена пита кашкавал и естествената склонност на сърцето ѝ да съзерцава величието на любовта отново беше прекъсната от земното, предадена от egoистичното. Повече никога, Господи! Нещо в нея бе прещракало. Тя не можеше да каже, че вече не ѝ пuka за Бърнард, но можеше високо и ясно да заяви, че повече няма да става жертва на пукането. Тя беше принцеса, нещо съвсем специално, със съвсем специални маниери и от сега нататък, когато работата опреше до мъже, тя щеше да вика стрелците.

Тя си помисли, че във всяка връзка, в която беше участвала, във всеки съюз по-дълъг от година, който бе спазила, съществуващ дисбаланс. В една двойка неизменно единият обича по-силно от другия. Беше нещо като природен закон, жесток закон, който водеше към напрежение и разруха. Тя беше смяяна, че един такъв нечестен и скапан закон надделява, но след като това, така или иначе, става, след като дисбалансът изглежда неминуем, може би беше по-лесно, по-здравословно да бъдеш любимият, който обича по-малко. Тя си обеща, че така дисбалансът ще работи в нейна полза.

Докато галеше измачкания пакет „Кемъл“, тя също така си обеща да разширява и изследва това, което бе нарекла своя „теория“. Тя виждаше в себе си връзката с Аргон и прозрението, което я навести в

онова задушно, тихо таванче, щеше да бъде основата на новата работа на нейния живот.

Точно заради това тя нареди да доведат А'бен Физел.

Когато я бе ухажвал при завръщането ѝ от Хавай, Физел беше галантен, но непривлекателен компаньон. Прекалените количества алкохол и богати храни го бяха направили бузест и със зеленикав цвят на кожата. Той приличаше на висок жабок. Но когато тя пожела да го доведат, а това предполагаше, че може да се съгласи да стане негова съпруга, случи се удивителна метаморфоза. Физел захвърли плейбойския си живот и се записа в здравен център в Северна Дакота, където му бе предписана диета от грейпфрут и сирови скилидки чесън, както и двайсет мили разходки всеки ден. На трийсетия ден той почука на вратата на Форт Къпина като слаб и красив мъж, който умерено смърди на чесън. Лей-Чери беше удивена. Като забеляза одобрението в очите ѝ, Физел започна по същество. Той ѝ подари диамант, голям колкото бисквита. Но принцесата не искаше да избръзва.

— Какво мислиш за бъдещето на пирамидите? — поинтересува се тя.

Изчислено е, че за построяването на Голямата Пирамида на Гиза при съвременната техника ще са нужни шест години и един милиард долара. Да се направи отново Голямото Пиле на Иса би отнело дори повече време и пари, но това си е проблем на полковник Сандърс. Планът на Лей-Чери не беше чак толкова амбициозен. Една пирамида с големина една трета от тази на Гиза все пак щеше да бъде огромна постройка и щеше идеално да послужи на целите й.

— Твоята родина почти граничи с Египет и релефът е почти същият — напомни Принцесата на А'бен Физел — но туристите никога не ви посещават, защото нямате атракция. Всъщност, при споменаването на твоята страна, повечето хора дават заето. Ако въобще за нещо се сетят, то е петролни кладенци, страховни печалби, религиозен фанатизъм и просташки вкус. Представи си, че издигнеш първата в Леванта истинска пирамида в естествена големина от повече от три хиляди години насам. Тя не само ще привлече туристи от цял свят, но и ще послужи като популярен символ, ще даде на нацията ти идентичност. Пирамидата може да стане сцена за вашата култура. Освен че ще носи печалби, тя ще създава и широки обществени връзки. Хората няма да бързат да ви заклеймяват като новобогаташи-варвари с петрол под ноктите и пяскък в ушите.

При тези думи Физел трепна, но въпреки всичко беше очарован. Като на бизнесмен и патриот нейното предложение му изглеждаше смислено. Глазурата на тортата във форма на пирамида беше нейното обещание, че ще се омъжи за него, когато строежът бъде завършен. Неговата пирамида щеше да бъде паметник в чест на любовта му към нея, също както Тадж Махал е бил паметник на любовта на Шах Яхан към любимата му съпруга. Физел беше един от малкото на Земята, които можеха да си позволяят да изразят привързаността си в такива грандиозни форми.

След две седмици обмисляне — и консултации с тате — А'бен се съгласи. Но преди да сложи диаманта върху пръста на Принцесата, той поставил свое условие. Не беше никаква тайна, че неговата бъдеща

булка не беше девствена. Затова Физел искаше, докато се строи пирамидата, тя да живее в неговата родина, в близост до двореца на Физел, и всяка седмица да го допуска в покоите си за една нощ.

Тъй като беше напълно решена да надзира строителството на пирамидата, и тъй като беше наложително да се отдалечи от остров Макнийл, Лей-Чери имаше голямо желание да се пренесе в земята на А'бен. Що се отнася до изискването му всяка седмица да престъпва нейния будоар, тя реши да го подложи на гласуване. Сърцето ѝ каза не, прасковата-риба каза, че крайно време му било. След като се раздвои по този въпрос, мозъкът ѝ в крайна сметка реши да подкрепи прасковата-риба. Така беше обявен годежът.

Докато седеше пред огледалото и си решеше косите, които се спускаха като потоци лава и се къдреха като фините опашки на комети с червено ядро, имаше моменти, когато отсреща я гледаше лицето на една курва. В тези моменти ѝ беше трудно, чувствуващ се мръсна и, плачейки, заплюваше лицето си в огледалото, оплакваше момичешката невинност, романтичните мечти, лунните затъмнения. Но под нейните мавритански прозорци преживяха истински камили, а когато дърпаше настани брокатените драперии, тя виждаше куполи, минарета и финикови палми, съвсем същите като онези върху цигарения пакет, а върху далечния хоризонт една пирамида — *нейната* пирамида — бързо се издигаше.

И щеше да продължи да се издига, докато достигнеше височина 48 метра и деветдесет и пет сантиметра. Щеше да се разпростира, докато покрие 4,4 акра. Нейните четири триъгълни лица бяха проектирани да са наклонени под ъгъл 51 градуса и 52 минути към Земята, точно колкото тези на Гиза. Естествено, пирамидата щеше да бъде внимателно насочена към четирите посоки, а консултанти от астрологическия отдел в Кеймбридж внимаваха да има също така слънчева, лунна и звездна ориентация. Външните помещения щяха да бъдат предоставени за кафенета, базари и нощни клубове, всичките от най-висока класа, за търговска изложба и за малък, но важен музей на левантийската археология. Вътрешните помещения бяха само за Лей-Чери. В тях тя щеше да ръководи и провежда източителни експерименти по пирамидология. Силата на пирамидите, тази енергийна честотност, която запазва трупове, заостря ножове, усилва формите на мислене и увеличава сексуалната енергия, щеше да бъде изследвана от най-големите умове в науката, докато не бъде разбрана напълно, и тогава щяха да бъдат хвърлени всички усилия, за да се използва така, както са възнамерявали аргонските учители. Може би нейната пирамида щеше да бъде тласък за завръщането на Червените Бради от заточение или щеше да се пръкне някоя нова раса съвременни

Червени Бради, която постепенно отново да установи контрол над слънчевите сили.

Когато мисълта ѝ бе заета с пирамидални проблеми, както бе през повечето време, вече не я притесняваше, че използва А'бен Физел или му позволява той да я използва. В такива моменти тя поглеждаше безсрамно в огледалото. Сресваше косата си така, сякаш бе зората на един вечен лунен изгрев. А понякога вдигаше пакета „Кемъл“ — смачкан и крив — от тоалетната масичка, държеше го пред огледалото и се усмихваше на това как за пореден път великата дума ИЗБОР въстава срещу деформациите на отражението. Тя свободно бе избрала живота, който водеше в момента, и ако той имаше някакви неприятни аспекти, то тя трябваше да има кураж да изтърпи и покварата. Не че връзките с нейния годеник бяха за нея мъчение. Au contraire. О, съвсем au contraire.

Първия път, когато разтвори краката си за него, тя се почувства така, сякаш отваря устата си за зъболекаря. Облаци от ужас, съмнение, гузност, съжаление и сантименталност се съюзиха, за да помрачат и най-бледия лъч на удоволствие. Здраво стиснала очи, тя се опитваше да си представи, че Бърнард е в нея, но усещането от този нов мъж бе толкова различно, толкова странно, че фантазията й така и не издържа. В последвалите седмици тя някак си се отпусна, главно в резултат на неговата неочеквана нежност. Все още с плътно затворени очи, тя се движеше срещу него, сякаш той бе някакъв уред отексшоп, и механично се изкачваше по меката граница на безучастния оргазъм. Когато в крайна сметка прехвърли тази граница, една привечер, когато в апартамента димеше тамян, а под прозорците звънтяха камбанките на камилите, тя се отпусна далеч повече. Следващия път, когато той се съблече край леглото й, тя държа очите си широко отворени... и видя какво е изпуснала.

Макар че А'бен Физел се беше върнал към активен нощен живот — както твърдеше, за да завърти за последен път дискотеките, преди да се ожени — дневните му занимания в семейната гимнастическа зала поддържаха формата му. Семитският му нос имаше силен мъжки контур, зъбите, които въоръжаваха притеснителната му усмивка, бяха блестящи и правилни (особено, сравнени с жълтите развалини на Бърнард), а в шоколадовите му очи грееше щедра светлина. Фалосът му беше дълъг, строен, хълзгав и извит като вежда на финикиец. Възбуден, той стоеше горе-долу нормално, но така наклонен назад, че главата му, гладка и лилава като патладжан, почти докосваше корема му. Още преди А'бен да успее да влезе в леглото, тя вече галеше този екзотичен уред, дивеше се на естествената му хълзгавост, търкаше го в зърната си, долепяше го до зачервените си бузи. Горкият човек едва успя да вдигне краката си от пода, преди тя да го поеме в устата си. Докато той пулсираше в гърлото й, изхвърляйки струя след струя от онова горещо полупрозрачно лепило, с което Купидон се опитва да залепи разбития свят, тя се почувства така, сякаш поглъщаše

концентриран екстаз, и от това кръвта ѝ си затананика. По-късно същата вечер той се съсредоточи върху клитора ѝ с невероятна чувствителност и когато тръгна да се връща в двореца, тя му подсказа, че една среща на седмица може би не е достатъчна за Афродита.

— Все пак ти си шейх, а аз съм червенокоса — прошепна тя.

От този ден нататък той я посещаваше всеки вторник и събота и се чукаха целонощно.

Лей-Чери неведнъж се опита да убеди себе си, че се е влюбила в него, но знаеше, че е влюбена само от кръста надолу. Колкото и страстни излияния да правеше прасковата-риба по негов адрес, сърцето си оставаше равнодушно. В случаите, когато прасковата-риба се разпалваше най-силно, сърцето ѝ се натъжаваше, вдигаше яката на своя шлифер, нахлупваше периферията на шапката си, провесваше цигара от устните и с часове се разхождаше по сумрачните крайбрежни улици. Ако едно сърце не се вслуша в една вагина, в какво ще се вслуша то? Въпросът оставаше без отговор... но вторничните и съботните вечери преминаваха във физически екстаз и докато не възникна проблем с осигуряването на турски кремък за нейната фасада, пирамидата напредваше по план.

Моралът зависи от културата. Културата зависи от климата. Климатът зависи от географията. Сиатъл, където пееха камбаните, Сиатъл, където се криеха троловете, Сиатъл, където лъщяха къбините, Сиатъл, където бяха прострени небесните кюлоти, Сиатъл, който миеше ръцете си по-често от специалист по анални заболявания, Сиатъл беше далеч зад гърба ѝ — в хотела на паметта, върху влажно мъхесто легло. Сега Принцесата живееше на брега на огромна пустиня, под печата на Сълнцето. Промяната във вътрешната география беше точно обратната. По отношение на интериора тя беше заменила голото таванче срещу богаташки апартамент. Нейният външен вид и нейният вътрешен свят си бяха разменили местата. Беше ли протекла и съответната психологическа промяна? И дали последствията от тази промяна не бяха редактирали нейния морален кодекс?

Може би. Съвсем лекичко. Но в интимната необятност на таванчето се бе случило нещо, което, ако не бе направило промяната невъзможна, то поне я бе свело до незначителна. Тя бе станала чувствителна към предметите.

Благодарение на пакета „Кемъл“ Лей-Чери вече не можеше да се отнася презрително към предметите. Благодарение на пакета „Кемъл“ тя беше излекувана от животински шовинизъм. Нейните познати в университета, просветлените делегати на Фестивала, тези, които най-широко роптаеха срещу расизма, половата и възрастовата дискриминация, във всеки един момент проявяваха такава спрямо неодушевените предмети около себе си, отказваха им любов, уважение и дори внимание. Но макар да не беше достигнала до съзнателни заключения по въпроса, Лей-Чери вече смяташе, че и най-малкото и мъртво нещо на Земята си има свой живот.

През деня, на строителната площадка на пирамидата тя откриваше, че гледа инструментите на работниците с поне толкова голямо възхищение, колкото и самите работници. Ръката ѝ се задържаше върху брадвите повече от необходимото. Тя галеше

големите гранитни блокове с нехайна нежност, която другите биха насочили към преминаващо куче, отнасяше се с камъните така, сякаш те притежаваха собствени индивидуалности, а дървената манерка, от която утоляваше жаждата си, стана неин специален приятел; тя държеше своята ръка за нейната и беше готова да я брани от неприятели. Вечер, след като се измиваше от пустинния прах и слагаше нов слой цинков оксид върху огнения си нос (червенокосите изгарят лесно), тя тръгваше из апартамента (освен ако не беше вторник или събота, естествено), безразборно вдигаше пепелници, музикални кутии, чаши за кафе, ножове за отваряне на писма, всякаакви изделия или бонбони, държеше ги, докато всеки един от тях се разширише в безкрайен свят, всяко парченце станеше толкова богато и интересно, колкото и онзи друг, физически по-подвижен свят, за който тя все още таеше любопитство, но от който отново беше изолирана.

В обществото, което поначало е измислено да организира, направлява и удовлетворява импулсите на масите, кое е онова нещо, което обслужва тихите кътчета на личността? Религията? Изкуството? Не — църквата е превърнала религията в стандартно публично зрелище, а музеите са направили същото с изкуството. Големият Каньон и Ниагарският Водопад са зяпани толкова много, че са се похабили, изчерпали и изсмукали от прекалено много глупави очи. Какво обслужва тихите кътчета на личността? Какво ще кажете за студена пилешка кост върху картонена чиния в полунощ, какво ще кажете за ярко червило, което се удължава или скъсява по ваше желание, какво ще кажете за стиропорно гнездо, изоставено от „птица“, за която никога не сте чували, какво ще кажете за две автомобилни чистачки, които се преследват бясно, но безрезултатно, докато си карате към дома сам в пороя, какво ще кажете за нещо под седалката, което сте докоснали с обувката си в киното, какво ще кажете за отегчени моливи, готови вилици, дебели малки радиоапарати, кутии с панделки и мехурчета във ваната? Да, това са нещата — тези въжета на хвърчила, тенекиени кутии от олио и любовни сърчица, пълни с нуга, които образуват връзката между личните представи и реалния свят; целта на Луната е да покаже тези неща в истинската им загадъчна светлина.

Една вторнична вечер, докато лежеше до А'бен Физел и почиваше след едно мощно, два пъти по-дълго от обикновеното

съвокупляване, Лей-Чери обърка себе се и своя годеник, като внезапно се изправи в леглото, сграбчи бурканчето с вазелина, което беше гледала на лунната светлина, и попита на глас:

— Какво е станало със златната топка?

С течение на времето Лей-Чери стана близка с повечето неодушевени предмети около себе си, включително и този неодушевен предмет, който контролира възпроизвеждателните цикли на всички живи същества, този неодушевен предмет, който прави хореографията на приливите и отливите, този неодушевен предмет, който влияе върху разсъдъка, неодушевения предмет, който Д. Айзъкс е имал предвид, когато е написал, че „историята на поезията през всички епохи е опитът да се открият нови образи за Луната“ (Луната беше Императрицата на Предметите, а тъй като практикуваше лунацепция, Принцесата беше от нейната група). Но до нея имаше един предмет, който тя съзнателно игнорираше, макар че лунната светлина силно го одухотворяваше. Това беше нейният годежен пръстен.

Тя особено се страхуваше от значението на този пръстен. Напълно беше приела А'бен Физел като любовник, но мисълта за брака я караше да се поти и трепери. Всеки път, когато се опитваше да си се представи като съпруга за цял живот, тя моментално се навърсваше и започваше да мисли за пирамидата, макар че нейното завършване и венчавката бяха в един и същи ден.

В родината на Физел за сгодената девойка беше табу да се появява в обществото, така че, освен в хълзгавите вторични вечери и лигавите съботни нощи, тя рядко го виждаше. А'бен осигуряваше материали за строителството на пирамидата и организираше трудовата сила. Той беше толкова експедитивен, че проектът, който трябваше да отнеме две години, щеше да бъде завършен за двайсет месеца, независимо от забавянето на доставката на кремъка за фасадата. Но А'бен рядко се появяваше на строителната площадка. Непоправима нощна птица, той често летеше до Рим или Миконос за еднонощни гуляи, след което спеше до обяд и отдаваше следобедите си на изтощителни гимнастически занимания и хранене с грейпфрут и суров чесън. Беше наел един сателит, за да му препраща телевизионните предавания на всеки мач на американския професионален баскетболен

отбор, който беше закупил, и естествено спортната шумотевица поглъщаше доста голяма част от неговото внимание.

Още същата седмица, когато пристигна в неговата родина, Лей-Чери беше удостоена с честта да бъде приета в семейния дворец, където се срещна с патриарха, Ихай Физел, един от най-могъщите богаташи на Земята. Тя беше запозната и с двамата братя на А'бен. Майката се появи за кратко, а сестрите въобще не се веснаха. Когато Лей-Чери попита за жените, А'бен сви рамене.

— Е неважно — каза той.

Лей-Чери остана с впечатлението, че жените много не ги бръснеха в земите на Физелови и това, без съмнение, беше *немалка* причина да гледа на диамантения пръстен с не по-голям ентузиазъм от този, с който хората гледат цигарени пакети — гледаше, но не виждаше.

— Каква е тази златна топка, за която имаш любопитство? — попита А'бен в нощта, когато въпросът така внезапно изникна.

Лей-Чери не отговори. Тя не можеше да отговори. Тя беше потопена в зоната на мълчанието, в която, ако застанеш неподвижен, се пренасяш на друго място.

— Ако искаш тази златна топка, аз я купува. Не се беспокой за цената.

Тя отново не отговори. Като забеляза, че държи бурканчето с вазелина, хипнотизирана от свенливото, но и в същото време чувствено излъчване на неговото съдържание, и си спомни, че в Америка „топка“ е жаргонен евфемизъм за съвокупление, А'бен се зачуди дали златна топка не означаваше някакъв специален вид сексуално общуване, с който той не бе запознат. Може би означаваше сексуално съвършенство, абсолютната топка и вероятно той не успяваше да я осъществи и може би вазелинът щеше да помогне. За пръв път в живота си, поразен от стрели на вътрешно съмнение, той кисело попита:

— Тази златна топка, това е нещо, което си правила с человека Къlvач?

А'бен никога преди това не беше споменавал Къlvача и това беше достатъчно стряскащо, за да върне Лей-Чери от нейния унес, макар че думата „върне“ подвежда, защото в страната на мисловните

блянове единственият начин да „отидеш там“ е, колкото и парадоксално да звучи, напълно да „си тук“.

— Ъъ, ами не съвсем — измънка тя. После върна вазелина върху нощното шкафче и оттегли взора си от морската светлина на неговата блестяща мазна маса. — Той, а-а, той веднъж ми каза нещо. И аз чак сега разбрах какво е имал предвид.

След като прие обяснението й в цялата му несъстоятелност, Физел прехвърли темата на разговора към кремъка. Но още на следващата сутрин той изстреля телеграми до митническите власти на всяка входна точка в арабския свят, с настоятелното искане всеки пътник, носещ паспорт на името на Бърнард Мики Ренгл, да бъде експулсиран. Ако се наложи, дори с употребата на сила.

Ако щете вярвайте, но по-малко от месец по-късно човек, притежаващ точно такъв паспорт, слезе от един самолет в Алжир. Когато му съобщили, че не може да влезе в Алжир, той предизвикал сбиване и бил арестуван.

А'бен Физел беше уведомен. Той изпрати на алжирския директор на полицията каса коняк, бъчва черен хайвер и камшик за езда с перлена дръжка, който някога принадлежал на Крал Фарун. „Ренгл е опасен международен главорез с ционистки връзки, — телеграфира Физел. — Той трябва да се държи под максимално строга охрана. За неограничен срок от време. Кое най-добре би задоволило вашия вкус към автомобилите, господин директоре, американската Линкълн Контиентал или германската Мерцедес Бенц?“

След това Физел побърза да прибави още стотина работници към екипа на пирамидата. Работата трябваше да продължи ден и нощ, докато бъде поставена фасадата от кремък и вътрешните помещения задоволят изискванията на Принцеса Лей-Чери. Освен това Физел нареди на своя дворцов персонал да ускори приготовленията за венчавката.

Може би си мислите, че една електрическа пишеща машина не би хапала ръката, която плаща сметката за тока. Но Ремингтън SL-3, в своето неукротимо усърдие да държи на технологичната практичност, не се отказва от опитите си да отхвърли старомодната литературна дарба. Може би си мислите, че една жена, обладана от идеята да построи цяла пирамида в последната четвърт на двадесети век, не би гневила единствения човек, способен да осъществи това. И все пак Лей-Чери беше отказала прегръдката на А'бен и му говореше остро.

— Защо, по дяволите, съм под охрана? — интересуващо се тя. — Защо всеки път, когато се обърна, се спъвам в онези двама дръвници?

Ентузиазмът на Лей-Чери отекса едновременно очароваше и плашеше А'бен Физел. Няколко месеца преди това той тайно беше назначил един евнух да я държи под око, за да бъде сигурен, че нейната страсть не е толкова неуправляема, та да я отнесе в обятията на друг. В края на краишата, тя оставаше сама доста време и той не беше сигурен, че две обслужвания на седмица са достатъчни да охлаждат нейния състезателен двигател. Когато разбра, че Бърнард Мики Ренгл е задържан в Алжир, А'бен удвои охраната. За Лей-Чери стана ясно, че двойката бивакува пред вратата ѝ.

— Тези хора, които наричаш тъпи говеда, имат моето доверие. Те са, за да...

— За да ме шпионират.

— Не. Не! — той силно заклати глава. — Те са, за да те пазят.

— От какво?

— От лошите хора. Можеш да бъдеш отвлечена. Хората, които твоята телевизия нарича „терористи“, правят такива неща. Ти не си запозната с нравите на Средния Изток.

Това трябваше да я успокои. Тя знаеше, че похищенията и отвличанията на самолети са доста разпространен политически подход в тази част на планетата. Но червената коса трудно се сляга отново, след като веднъж се е изправила, и мръсното ѝ настроение се нуждаеше от още възможности да се прояви.

— Достатъчно добре съм запозната с обичаите на Средния Изток, за да знам, че мюсюлманите не ядат и не се любят в събота. Защо непрекъснато ме посещаваш на един свещен ден? Ден, в който не смееш да се веснеш в дискотека, нали? Твоите сънародници отказват да работят на пирамидата в събота и ти се налага да наемаш гърци. Обзала га се, че не знаят как *ти* прекарваш свещения ден. Никакво месо в събота, А'бен. Нали така? Никакво месо в събота.

Клепачите се отпуснаха върху шоколадените му очи като хартиени опаковки. В левия ъгъл на устата му запулсира гузен тик.

— Може би съм прекалено дълго в Америка — меко каза той. — Може би прекалено много бъркам Мека с мястото между твоите недра.

Лей-Чери се изсмя.

— Бедра, А'бен — тя разтвори халата си и се потупа. — Това се наричат бедра.

Очите му се наводниха. Долната му устна се сгърчи като охлюв, който току-що е научил, че може да бъде сготвен. — Извинявай, де — тя се зае да целува гърчовете, тиковете и сълзите. Не след дълго забравените пазачи се побутваха един друг и се хилеха на светотатствените, но все пак не несвещени звуци, които излитаха от апартамента.

— Още малко остана — каза Лей-Чери на една лъжица. Мавританските архитекти имаха традицията да правят прозорците си подобни на ключалки и червенокосата Принцеса стоеше на един такъв прозорец, сякаш беше зачервено око, което през ключалката тайно наблюдава пирамидата, която се облича. Беше неделя, ден, който, колкото и да е странно, е също толкова белезникав и приглушен в мюсюлманския свят, колкото и в християнския. Дневната смяна, съставена най-вече от гръцки и югославски зидари — арабите, мъдри по въпросите на Слънцето, предпочитаха да работят нощем — беше на работа, поставяше облицовките от кремък; но Лей-Чери си беше дала почивен ден.

— Още малко остана — каза Лей-Чери. Лъжицата не можа да определи дали в гласа й нямаше следа от беспокойство.

Предната вечер Ачбен я бе любил добре и тя беше спала до късно. Тя се поразмата със сутрешния си чай, после отдели малко време за игра с лъжичката. Беше истинско пладне, когато тя застана на своя прозорец и заря поглед над града без сенки, нисък, избелял и разхвърлян като костница, като пикник по случай пенсионирането на употребявани училищни тебешири. Под пладнешкото слънце пирамидата също блестеше бяла. Въпреки напрегнатата жега, градът изглеждаше студен. Той беше напълно чужд на нейния американски темперамент. Но пирамидата... За Лей-Чери пирамидата беше истинска по начин, по който сградите в нейното общество не бяха.

Как може едно нещо да е по-истинско от друго? Особено когато е неразгадаемо и загадъчно? Може би, когато за нещо се смята, че е абсолютно ясно, но и абсолютно ненужно, то става абсолютно автентично. То е истинско само за себе си и не зависи от външните добавки или асоциации за неговата реалност. Колкото повече емоционални стойности се придават на нещо, толкова повече неща може да върши, толкова повече последствия ражда то и съответно толкова повече илюзии създава. Илюзиите, както и много други стойности, са пресищащи и лъжливи. Но правите линии и плоските

повърхности сътворяват вечна реалност. Особено когато не им се придават никакви утилитаристични функции. Геометричната форма на пирамидата позволява на погледа да се плъзга покрай тъгите ѝ. Не е нужно да я заобикаляме, за да я разберем напълно. Като видим лицето, виждаме и гърба. Всъщност лицето е гърбът. Пирамидата е първична. Тя е форма, а не функция. Тя е присъствие, а не резултат. За една секунда можем да я видим цялата, но ние продължаваме да я разчитаме. Тя не спира и не спира да ни изпълва. Една пирамида е неразгадаема и загадъчна не въпреки факта, че е елементарна, а защото е елементарна. Необременена от хипнотичната истерия на механиката, от вцепеняващата тъпота на електрониката и от смъртоносното гниене на биологията, тя потъва в безвкусен разкош между времето и пространството, откъсната и от двете, без да представя нито едно от тях, и помага да се развенчае митът за прогреса.

Разбира се, Лей-Чери никога не мислеше за пирамидата от гледна точка на геометричната истина. Дори умствените процеси, които подхранваха нейната теория, не я бяха отнесли толкова високо в озоновия слой на обясненията (академичният анализ е същинският „открит Космос“, отстоящ на студени светлинни години от осезаемите земни радости), а тя беше прекалено млада, за да си спомня как Кони Френсиз пееше „Наистина ли е истинско?“. Когато Лей-Чери гледаше пирамидата, своята пирамида, тя просто изпитваше шеметното усещане, сякаш е мушнала ръката си в задния джоб на съдбата.

Тя вдигна чаената лъжичка пред очите си и я нагласи по линиите на хоризонта, така че далечният монумент да изглежда поставен в нейната вдълбнатина. После се направи, че изяжда пирамидата.

— Ммм — каза тя. — Липсва сол.

Лъжицата не можа да определи дали в шепата ѝ има беспокойство.

Имало едно време (ако използваме една фраза от приказката, която Жулиета запечата у Лей-Чери) един разнебитен, зле поддържан стар камион-роб, ръждясал, прашен и натъпкан от предния фар до багажника с няколкото притежания и многото деца на едно семейство, берачи на плодове от Оки, който със скрибуцане спрял от другата страна на магистралата пред една бензиностанция на кръстопът в долината Уала Уала. Едно дете на около две години, все още в пелени — всъщност то не носело нищо друго, освен пелени — слязло от камиона, който изстрелявал от ауспуха си капки бензин с големината на гроздовете на гнева. Детето прешляпало през шосето. Макар че очевидно било малко, то се мушнало в женската тоалетна на бензиностанцията, където останало за съмнително дълго време. Може би е имало проблеми с копчетата на пелените. Междувременно човекът от Оки зад волана нетърпеливо натискал газта, а мръсните дечица отзад бълскали с юмручета по кабината. Накрая, точно когато босите крака на шляпалчето се появили от тоалетната, шофьорът пуснал съединителя и камионът препуснал. Детето с невярващ поглед проследило изчезващото превозно средство, а след това закретало след него.

— Чакайте Бебе — викало то. — Чакайте Бебе, кучи синове.

Свидетел на тази сцена станал Дюд Ренгл, бивш състезател по родео и неуспял холивудски каубой (оттук идва прякорът му, истинското име на Дюд беше нещо от рода на Бърни Снууч), който, достигайки средна възраст, беше станал преуспяващ производител на лук. Тъй като камионът нито спрял, нито обърнал, Дюд купил на хлапето едно Пепси и го поканил да седне в открития му Кадилак. Хлапето се отнесло с подозрение, но блъсъкът на Кадилака го привлякъл неудържимо. Дюд едновременно изпитвал жал към детето и възхищение пред неговия дух. Освен това му харесвали червените му коси и луничките, които били розови като подковни ранички. И така, той седнал с него, пуснал му радиото и го хранил с „Хоустес Туинкийс“ до свечеряване. А после, убеден, че мигриращото

семейство няма да се завърне, Дюд го откарал, заедно с всичките му лунички и други такива, в луковата ферма „Изплачи една река за мен“.

— Здравей, Катлийн. Здравей Катлийн. Съжалявам, че закъснях, но трудна работа е сам-самичък да занимаваш един младеж. Особено когато малкият тарикат е почти на две години. Ела да ми кажеш как съм се справил. Кажи ми как съм се справил.

Няколко години преди това Дюд Ренгл бил завъртял главата на млада преподавателка от колежа „Уитман“ и тя се отказала от Спиноза, заради един сатир с лъскава риза, небоядисана селска къща и толкова от известния сладък лук на Уала Уала, колкото можела да изяде. (Преди да преподава в „Уитман“ тя смятала, че насладите от Уала Уала са в тайно съдружие с Тъстините от Минесота.) Катлийн имала хубавичко лице и светъл интелект, но каква полза от това. Колкото и да опитвала, тя не можела да забременее. Тя била запленена от това готово дете, което Дюд ѝ натресъл. Побързала да го изкъпе, после го повила да легне в собственото ѝ легло. Цяла нощ останала будна и го гледала. Преди да заспи, бебето малко похленчило, но утринта го заварила щастливо и без никакво желание отново да се присъединява към онези кучи синове.

Това се случило в долината Уала Уала, в източната част на щата Вашингтон, на разстояние двеста мили и двеста прозевки от Сиагъл, където ябълките се допирали по бузите, а небето било прекалено синьо, за да е в добър тон. На езика на местните индианци уала означавало вода. Когато проникнали през дяволските хълмове и открили плодородна долина, която пеела с гласовете на ручеи и реки, те удвоили израза и нарекли мястото Уала Уала. „Тук вода, и то в изобилие“, „Далеч по-голямо изобилие от влага, отколкото човек би очаквал да открие из тези прашни райони“ или, казано на езика, който обичали местните бели — „Земя на много води“. Ако долината беше наистина мокра, ако там имаше канали, езера и лагуни, те може би щяха да я нарекат Уала Уала Уала. Може би дори Уала Уала Уала Уала. А ако същите тези индианци попаднат в Пърджит Саунд по време на дъждовния сезон, ще има да уалайкат до безкрай.

Дюд Ренгл бил роден и отгледан в Уала Уала, което може би обяснява факта, че от дете той си създал досадния навик да назова всичко по два пъти. „Може ли ако обичате? Може ли ако обичате?“ „Мразя смърдящи варени домати. Мразя смърдящи варени домати.“

„Пиш. Пиш“. Той така и не успял да надрасне тези тавтологии и точно този негов навик да повтаря репликите бил отговорен за неуспеха му в киното. Никой режисьор не искал хайката два пъти подред да получава нареждането „Пресечете им пътя в прохода!“, пък и някак се разваляла атмосферата на напрегнатата вечер в териториите на команчите, когато героят казвал: „Доста е тихо тук нощем. Доста е тихо тук нощем.“ Да, Ренгл, беше тихо, преди ти да се разбъбриш.

Основено от Ренглови, Бебето свикнало с повторенията на Дюд и вероятно това е причината по-късно той да се почувства като у дома си на Хаваите с техните лома лома махи махи.

Израствайки в луковата ферма „Изплачи една река за мен“, изоставеният червенокоско научил философия от Катлийн и хитростите и номерата на хайманите от Дюд. Всички в Уала Уала му викали Бебето, защото той нямал друго име, докато не станал на петнайсет, по което време бил изпратен в скъпо швейцарско училище, защото Катлийн не искала той да се превърне в най-обикновен селяндин от Уала Уала, а Дюд бил разтревожен от количеството и качеството на покварата, която той получавал в общественото училище. Вечерта преди заминаването му за Женева Дюд и Катлийн споделили с него една квартал омайна ракия и го кръстили Бърнард Мики.

На следващия ден, заради махмурлука, тримата пристигнали на летище Спокейн със закъснение и на Бърнард Мики му се наложило да тича, за да хване полета. Като се втурнал към вратата за качване на самолета, той изкрещял: Чакайте Бебето! Чакайте Бебето, кучи синове! Погледнал през рамо към своите осиковители, изсмял се диво и им пратил въздушна целувка.

Те също се засмял и й пратили въздушни целувки.

— Духай си носа редовно миличък — изчуруликала Катлийн.

А Дюд се провикнал:

— Нека се гордеем с теб, чуваш ли. Нека се гордеем с теб, чуваш ли.

Е, макар и да бил отгледан сред повторения, не смятате ли, че такова свежо момче като Бърнард Мики Ренгл не би чакал втора покана да спре от страна на алжирски затворнически надзирател с автомат в ръце. Не смятате ли?

В продължение на месец Лей-Чери беше в неведение за разстрела. След което разбра от Кралица Тили.

По препоръка на Жулиета родината на Макс му отпусна прилична сума, за да може да се оттегли с достойнство, независим от американското правителство. Макс моментално раздели средствата, като даде половината на Тили, а своята половина отнесе в Рино, където смяташе да комарджийства, докато му се пръсне клапата. Той се регистрира в скромен хотел и всяка сутрин ходеше в казината, където извършваше самоубийство с помощта на колелото на щастието. Два пъти седмично той се обаждаше на Тили и всеки път я уверяваше, че печели пари и се радва на добро здраве. „Далеч от къбините се чувствам по-добре“ — казваше той. Кралицата подозираше, че той я лъготи, за да не я беспокои, затова реши да се отбие през Рино на път сватбата на Лей-Чери в Средния Изток.

За своя изненада тя откри, че съпругът ѝ е хитът на града. Той беше най-големият късметлия на сезона и всички — от управителите на казината, до известните певци и шофьорите на таксита — винаги поздравяваха Макс. Той нямал големи изисквания, но давал големи бакшиши. Правел вноски за местните благотворителни мероприятия. Черпал портиерите и пращал на сервитьорките в кафенетата цветя, каквито другите големи късметлии пращали на танцьорките. Що се отнася до сърцето му, то пригласяло с тракане, макар че лекарите предупреждавали, че може да дерайлира всеки момент. „Само се моля да се случи на масата за рулетка — каза Макс, докато сипаше в чая си трета бучка захар с големината на подводна мина. — Ще сложа всичко, до последния цент, на тринайсет червено и, спечеля или загубя, ще си отида като монарх.“

Докато седеше във фоайето на хотела и чакаше Макс да слезе за закуска (той беше комарджийствал до три сутринта), тя забеляза статията. Беше взела един брой на някакъв ъндърграунд вестник, филаделфийския „Драмър“, забравен на един фотьойл от двама брадати мъже с раници. Тили възнамеряваше да просне вестника на

пода в своята стая, за да може нейното чихуахуа да върши своята малка работа върху него и да не подмокря килима. Докато прибираще броя на „Драмър“ в чантата си, погледът ѝ се спря върху една статия по повод на някакъв инцидент в Алжир. Според извънредното съобщение, алжирски пазачи бяха застреляли с автомати американския гражданин Бърнард Мики Ренгл, трийсет и шест годишен, който под името Къlvача бил водач на известна банда противници на войната, хвърлящи бомби в края на шейсетте и началото на седемдесетте години. Според статията, Алжир прикриваше инцидента, но както се оказваše, в Казба беше обществена тайна, че Ренгл, малко преди това арестуван за паспортни нарушения, е бил убит при опит за бягство.

— О-о, спагети-о — промълви Кралица Тили. Последвалата забележка от нейна страна не се чу, заради скимтенето на нейното кученце, което се изхлузи от скута ѝ.

— Честно да ти кажа, Тили, малко ми е тъжно за Ренгл.

Кралят заля вафлата си с кленов сироп. Сиропът запълни вдълбнатините на вафлата така, както страстта запълва гънките на мозъка.

— Презират това, което той представляваше, но не мога да не се възхищавам от факта, че той представляваше нещо, че не се двоумеше сам да посегне към мръвката, вместо да чака някой по-висшестоящ да му подхвърли кокал. Той беше по-добра компания от онези защитници на околната среда със сериозни намерения, които Лей-Чери непрекъснато мъкнеше в къщи. Само дето искаше да засади къпини по покривите в Сиатъл. Господи! Каква варварщина!

Сърдечната клапа на Макс издаде звук, сякаш изкъркориха червата на някой робот.

— В статията пише... подай ми маслото... че съществуват подозрения, че Ренгл е помогнал в отвличането на един самолет към Куба през седемдесет и първа. Но той не беше марксист. Той го направи заради принципната си омраза към управлението. Какво кара един такъв интелигентен, смел мъж до такава степен да не зачита закона? В хазартните игри човек играе по правилата. Правилата придават на покера форма, смисъл, напрежение, живот. Без правила покерът би бил безсмислен и скучен. А тези, които заобикалят правилата, не се допускат до игра. Едно време са ги разстрелявали. Предполагам, че точно това се е случило с нашия господин Ренгл. Още сироп.

— Ф сдрафето също има прафила — каза Тили. — Унд ти си пърфия, когато тряпфа да се нарусават. Не! Не още сироп, престъпно-законник.

— Когато не се вслушвам в съветите на доктора, Тили, това не засяга никого другого, освен мен. Ако престъпвам правилата в покера, всеки на масата ще почувства последствията. Точно това направи Ренгл и точно затова е мъртъв. Сигурно и аз скоро ще бъда мъртъв, но

аз съм с четиридесет години по-възрастен от него и смъртта за мен не е наказание, а награда.

Една усмивка, сякаш поради умората на метала, разчупи фюзелажа на Макс, подобен на лице на самолет DC-10.

— Е, ако го срещна в следващия живот, ще му ударим забавен разговор. Той беше...

— Фсичко тофа не е фъпроса — каза Тили, докато избърсваше сиропа от три от четирите си бузи. — Фъпроса е це той е упит и аз гофорих сас Лей-Чери по дер телефон преди дфе нощи унд тя не знае ништо за това. Да й каза или не?

— Разбира се, че трябва да й кажеш. Тя има правото да знае. Няма защо да крием неговата смърт. Тя вече не е влюбена в него.

Последва пауза, в която Макс премисли своето твърдение.

— Но, ъ, Тили — най-сетне каза той. — На твоето място бих изчакал да й кажа след сватбата. Нали?

— Ако така смятас.

Тили увиваше парчета бекон в една салфетка, за да ги отнесе на своето кученце.

— Прочете ли това? Твърди се, че Ренгл е кацнал в Хавана през декември. За негова изненада открил, че откакто станали комунисти, кубинците вече не празнували Коледа. Така че, когато срещнал Фидел Кастро, Ренгл го нарекъл бунтар без Клаус. Ха-ха. Страшен шегаджия, а?

Тили нещо не схвана.

Вероятно е имало един момент, един-единствен очертан момент с формата на круша, трептящ, в ореол от радий, когато Бетховен е написал последната нота на своята Пета Симфония, когато Шекспир избрал думата („SHOOT“), с която да завърши „Хамлет“, когато Леонардо положил онова мацване с четката, което хвърлило Мона Лиза с експрес в „Лувър“-а. Такъв един момент се появи, поне в представите на Лей-Чери, когато последната плоча от облицовката беше засиментирана на върха на съвременната пирамида. Едновременно потисната и въодушевена (както вероятно са се чувствуvalи и Бетховен, Шекспир и Леонардо), тя успя да каже само: „Това е!“.

Разбира се, същинската ѝ задача тепърва започваше. Според Манли П. Хол „цялата мъдрост, която древните хора притежавали, сякаш била кондензирана в структурата на Великата Пирамида и този (sic), който разреши тяхната загадка, трябва да е също толкова мъдър, колкото този (sic), който я е замислил.“

Целта на Лей-Чери не беше точно да разреши загадката на Великата Пирамида, тя по-скоро се стремеше да разбере необичайните свойства на пирамидите като цяло и тяхното участие в подобряването на човешката раса и тя ясно съзнаваше, че на нея и нейната група от учени ще са им нужни умения отвъд обичайното. Тя също така съзнаваше, че товари това начинание с ужасното си невежество. Тя тайничко разчиташе на Червените Бради някак да се намесят...

Както и да е, пирамидата беше готова. И беше величествена. Впечатляваща. Страховита. Нейна. Е, почти нейна. А'бен беше обещал да ѝ я даде като сватбен подарък с уговорката, че тя безплатно ще предостави външните помещения на неговото правителство. Така че след два дни тя щеше да бъде нейна лична играчка, най-голямата, най-скъпата, най-тежката, най-перфектната играчка на Земята. И все пак, колкото и да се стараеше, тя не можеше да я почувства като изключително лична собственост: макар и да беше титаничното яйце на нейните мечти, тя така и не можеше да се усети близка с нея.

Деканът по Неодушевените предмети в колежа Извън Закона би приписал дистанцирането на пирамидата, сравнено с близостта на пакет „Кемъл“, към сравнителната таблица. Предмети по-малки от човешкото тяло, казва деканът, притежават качеството интимност. Предмети по-големи от човешкото тяло, притежават качеството общественост. Колкото по-голям е един предмет, толкова по-малко лично и повече обществено става неговото изльчване. Бихме могли да запитаме декана за Луната, при условие че успеем да извадим носа му от бутилката текила или от гащичките на гаджето му. Луната е къде-къде по-голяма и от най-голямата пирамида и се наблюдава от далеч повече хора в един и същи момент. Луната е възможно най-обществена. И все пак Луната почти винаги успява да внуши чувство на интимност. Логично бихме могли да приемем, че след като две от основните характеристики на Луната — светлината и гравитационната сила — ни засягат директно, лично, то в тях се крие изворът на нейната интимна природа. За съжаление в колежа Извън Закона логиката не се чувства у дома си. Деканът ще изсумти, че дръпне от евтината си пура и ще заяви, че Луната е толкова интимна, колкото и обществена заради нейните петна. Тъй като се състои от много, малки по размер орнаменти, чувството за интимност се проявява в детайлите на повърхността. Повърхностната непредсказуемост ражда вътрешни взаимоотношения, а вътрешните взаимоотношения разбиват външния характер, публичността. Пирамидата на Физел (както щеше да бъде известна завинаги), със своята чисто бяла фасада, беше празна, огромната ѝ притегателна сила се криеше в нейната постоянна, позната материалност, защото ѝ липсваше нещо подобно на онези загадъчни, чувствени петънца, които притеглят Луната към интимността.

Така си е, декане, ами защо не отидеш да изиграеш един билиard или нещо такова. Не ни търси, ние ще те потърсим. Ремингтън SL-3 е нетърпелива, а какво да кажем за хилядите хора — поканени величия, представители на средствата за масова информация и любопитна публика — които се изсипват за откриването на пирамидата и най-грандиозната сватба на десетилетието — на главите ни са струпани прекалено много неща.

Лей-Чери е напуснала строителната площадка на пирамидата и се вози в лимузина към своя апартамент, където ще очаква двамина от

гостите на сватбата, които тя с радост ще види: Кралица Тили и Кралица Жулиета.

Като по чудо пирамидата беше построена за малко по-малко от две години. Мама му стара, толкова време отне и на обединените работнически сили да положат ново покритие боя върху моста Голдън Гейт. Сякаш също толкова време отне на лимузината на Лей-Чери да се върне в нейния апартамент. Обичайната навалица от амбулантни търговци, камилари, укротители на змии, свирачи с маймуни, момчета и момичета проститутки, просяци, танцьори, купувачи, религиозни фанатици и войници се беше утроила. Около всеки чужденец-неверник имаше скучени по пет-шест души, а градът не беше виждал толкова чужденци-неверници още от времето на Кръстоносните походи. А'бен Физел им беше обещал чужденци-неверници и такива наистина бяха пристигнали с камери, пари в излишък и какво ли не. Улиците бяха празнични, потокът от автомобили се движеше като мухи през ръкав.

Беше неделя и за пръв път денят не беше безцветен. Тоест, не напълно безцветен. И най-трескавата, шумна неделя винаги ще изглежда унила в сравнение с най-тихата събота. Ако си решил в някая неделя да боядисаш града в червено, очаквай да излезе розово. Както и да е. Беше неделя и нещата горе-долу кретаха. Големият ден беше вторник. В градината на Физеловия дворец, на зазоряване, Лей-Чери и А'бен щяха да се оженят. Церемонията щеше да бъде малка и в тесен кръг. Щеше да последва един също толкова малък и в тесен кръг прием в най-вътрешното помещение на пирамидата. Скрита от заклеймяващите очи на въздържателните мюсюлмани, новобрачната двойка щеше да може да накваси новобрачните си гърла. В девет, след като шампанското бъде изпито, както си му е редът, сватбарите щяха да излязат, за да поведат официалната церемония по кръщаването на пирамидата. Щеше да последва целодневен прием през главния вход, в който щяха да участват шейхове, султани, шахове, емири, везири, велможи и високопоставени могъщи владетели, пред които всякакви конвенции на Шрайнър щяха да изглеждат смешни. Под ръка щяха да бъдат и много европейски бедняци, които щяха да празнуват безалкохолно до здрач, когато личният Боинг 747 на Ихай Физел щеше

да пренесе младоженците в Париж за меден месец. Това щеше да стане във вторник. Понеделника Лей-Чери щеше да прекара с Тили и Жулиета. При условие че успееше да стигне до апартамента си.

Каквато беше наивна, Тили все още смяташе, че Джими Крикет пее песни, като търка задните си крака един в друг. Тя беше убедена, че кокаинът е някакво лекарство против главоболие, макар да ѝ се виждаше малко странно, че пристига опакован в пластмасова жаба. Пък и нито Жулиета, нито Лей-Чери изглеждаха толкова болни, та да трябва на всеки половин час да подлагат носовете си на лечение.

— Засто просто не фи напрафя малко цай от лайкуцка?

Нейната дъщеря и нейната бивша слугиня се спогледаха и се изкикотиха.

*Кокаин, кокаин, музикален плод,
Колкото повече, толкова по-гот,
Колкото по-гот, толкова си по-добре,
Вместо да ядеш, смръкни от беличкото енфие —*

издекламираха те едновременно. Само че Лей-Чери го каза на английски.

Така течеше понеделникът. Трите жени останаха в апартамента цял ден и бяха прекъснати само веднъж от шивачите, които дойдоха за последна проба на роклята на Лей-Чери. По-възрастните жени поплакаха, когато я видяха в сватбени облекчи, но Жулиета бързо грейна отново. Пластмасовата ѝ жаба беше пълна до хрилете с най-чистия сняг, пресят в боливийската джунгла от много зими насам и те с Принцесата се забавляваха. Кралица Тили също си прекарваше добре по свой начин. Тя се фукаше с каишката от скъпоценни камъни, която нейното чихуахуа щеше да носи на церемонията и неколкократно я сваляше от врата на малкото помиярче.

— Смарактите, те толкофа си отифат мит негофите оци, не мислите ли?

Кралиците, както и Принцесата, бяха поканени на много сладки соарета, но предпочетоха да прекарат в това време заедно. Кой знае

кога отново щяха да се срещнат?

Тили беше решила да се премести в Рино, за да бъде до Макс, когато той направи последното си залагане. В Рино нямаше и една нота сериозна музика. На Тили щеше да ѝ се наложи да се примери с хор от игрални автомати, пеещи лимони, черешки, мечти за сребърни долари и вечни разочарования за двайсет и пет цента. Джакпот и сърдечна клапа, партньори в арията умират в прегръдките си, край на четвърто действие, Гранд Опера, Рино.

Бунтовниците бяха определили ролята на Жулиета в държавните дела да бъде като тази на повечето съвременни монарси — може би нещо повече от представително лице, но определено не инициатор на политическото действие. Но възрастната жена се беше наложила като най-властната фигура в управлението. Когато Жулиета обяви с декрет, че на нейна територия няма да има атомни електроцентрали, министрите бяха принудени да прекратят поръчките си за реактори „Нашите ресурси ще бъдат Сълнцето, вятърът, реките и Луната“, обяви тя. „Луната?“ — попитаха те. „От Луната не може да се черпи енергия.“ „Грешите“ — каза Жулиета. Сега тя трябваше да се върне у дома и да им покаже защо не са прави. Благодарение на нейната програма за лунна чувствителност (отчасти основаваща се върху опита на Лей-Чери от таванчето) жените в страната вече менструираха едновременно и всички бебета се раждаха при пълнолуние. „Малко по-трудничко ще бъде“ — каза тя — „да научим мъжете да виждат в тъмното.“

А Лей-Чери трябваше да се погрижи за някои неща, засягащи една пирамида. И жениха, който я беше платил.

И така трите жени прекараха този последен ден заедно. Те бяха топли и близки, Тили току забравяше и нареждаше на Жулиета да върши някаква слугинска работа и тогава Лей-Чери напомняше на майка си кой всъщност беше управляващият монарх сред тях, след което те хубаво се посмиваха. Смехът идваше лесно. Главите на Жулиета и Лей-Чери звъняха като звънеца на вратата на евтин публичен дом, а Тили беше щастлива, че Принцесата се омъжва за човек, който може да си позволи сватбен подарък за триста милиона долара, макар че навикът на баща му да сърба очи от върха на ятаган събуждаше у нея лоши предчувствия, отнасящи се до наследствеността.

След ранна вечеря те с нежелание се разделиха. Сватбата беше на зазоряване, а зазоряването имаше отвратителния навик да се появява преди закуска. Лей-Чери изпрати Тили и Жулиета по стълбите до лимузината, която щеше да ги откара до техния хотел. Преди да вмъкне своето толовище в колата, Тили предаде на Лей-Чери един плик. Той трябваше да съдържа писмо от Крал Макс, което обяснява защо не е дошъл на сватбата и изразява неговата любов към дъщеря му. Уви, Тили обърка посланията. По погрешка тя даде на Лей-Чери плик, съдържащ печатни материали за смъртта на Кълвача (други вестници бяха откраднали и раздули оригиналната статия на „Драмър“).

Когато се върна горе, Принцесата дълго въртя между пръстите си ножа за отваряне на писма. Той беше изработен от слонова кост. Дръжката му беше изсечена във формата на животно. Лей-Чери не можеше да определи точно какво животно. Не беше жаба. Не беше катерица, която тича, тича, тича в центъра на Земята. Вероятно беше някакво арабско животно. Лей-Чери направи с ножа за отваряне на писма това, за което беше замислен. Шрът, шът, шрът, шът. Като избутваше пред себе си мъничка къдирица от хартия, ножът за отваряне на писма направи своя неравен прорез. Лей-Чери бръкна и извади печатния тумор.

— Не знам защо продължавам — каза Принцесата. — Явно Нина Яблонски беше права като ме наричаше ревла.

Тя издуха носа си. Понякога жена, която си духа носа, може да звучи меко и трогателно като надуваемо конче, което издиша, пробито от морска мида.

— Глупавият червенокос копелдак не разбираше от любов толкова, колкото си мислех. Той дори не е разбирал от това как да бъдеш извън закона толкова, колкото си мислех. Довършен от някакъв тъп алжирски надзирател. Божичко! Но той беше истинско човешко същество. За Бога, Бърнард Мики Ренгл беше истински.

Как един човек може да бъде по-истински от другите? Ами, има хора, които се крият, а други — които търсят. Може би тези, които се крият — бягат от срещи, отбягват изненади, бранят своята собственост, пренебрегват фантазиите си, сдържат чувствата си, отбягват приключението с дъх на контрабанда — може би тези хора, хора, които не разговарят с дървеняци или ако са дървеняци, не разговарят с интелектуалци, хора, които се боят да не си изкалят обувките и да не си намокрят носовете, боят се да ядат това, за което копнеят, боят се да пият мексиканска вода, боят се да залагат рисковано, боят се да пътуват на стоп, да прекосяват неправилно улицата, да посещават евтини кабарета, да мечтаят, да се целуват, да левитират, мръднат, тропнат, скокнат или да лаят срещу Луната — може би тези хора са просто неистински и може би онзи тъп хуманист, който твърди обратното, трябва да види езика си как се пържи върху горещите котлони в Ада на Лъжците. Някои се крият, а други търсят, и търсенето, когато е безсмислено, невротично, отчаяно или малодушно, може да бъде един вид криене. Но има такива, които искат да знаят, не се страхуват да търсят и няма да подвият опашка, когато намерят — а дори и никога да не намерят, те пак ще са си прекарали добре, защото нищо, нито страшната истина, нито нейното отсъствие, няма да им отнеме и една честна глътка от сладкия земен газ.

— Може и да е бил побъркано копеле, но беше истинско побъркано копеле — каза Лей-Чери — и аз го обичах по-силно от всяко преди това... а и завинаги.

Тук тя отново се разплака.

Часовникът си играеше с полунощния час, а полунощният час си играеше с главата ѝ, когато тя се намери в пирамидата. Нямаше разумна причина да бъде при пирамидата, освен че не можеше да заспи, не искаше да беспокой Жулиета или майка си и от прозореца си беше видяла шофьора на лимузината, който дремеше зад волана на алеята отпред. Тя искаше да каже: „Закарай ме в Алжир на гроба на Бърнард.“ Или: „Закарай ме на стадиона Хъски, време е за упражненията с момичетата от групата.“ Или: „Закарай ме на Хавай при Му и Луната.“ Но тя бе казала: „Към пирамидата“ и отчаяно се надяваше там да намери утеша.

В ясната пустинна нощ звездите бяха диви като пуканки. Луната като че ли вече беше залязла, но пирамидата бе осветена като на изложение. Тридесет-четиридесет работници все още работеха, нанасяха завършващи детайли, приготвяха временната дървена платформа за сутрешните церемонии. За щастие входът беше широко отворен — тя си бе забравила ключа. Тя тръгна по дългия коридор към централното помещение.

Към централното помещение бяха прикрепени една напълно съоръжена физическа лаборатория и няколко приятни кабинета, включително и един лично неин. Но централното помещение беше оставено голо. Цялото беше от обикновен камък. То бе мястото, където ставаше вълшебството, и в стремежа си да го направи колкото е възможно по-близко до това във Великата Пирамида, Лей-Чери не беше позволила там да се прекара дори електричество. Върху гранитните стени бяха прикрепени няколко бензинови лампи и това беше всичко. Лампите бяха антики — може би бяха осветявали пижамените купони на Клеопатра — и Лей-Чери бърникаше в продължение на пет минути, докато запали една от тях. Когато лампата най-накрая блесна, тя изпищя... нейният пламък разкри една фигура, която се спотайваше в помещението. Тя не беше сама.

В началото си помисли, че е някакъв работник. После светлината от лампата падна върху неговата яркочервена брада. Тя отново изпища. Гръбнакът ѝ трепна като жичките на тостер, но не защото ѝ се хапваше ръжен хляб. Света Майко на Господ-Сюрпризатора! Това беше един от *тях*!

Какво бихте казали на аргонски пътешественик в пирамида в полунощ? Искаш ли един „Кемъл“, моряко?

Лей-Чери не казваше нищо. Тя беше загубила способността си да говори. Тя просто си стоеше, тостерът беше включен, опитваше се да реши дали да припадне или не, докато накрая Червената Брада разбра, че ако щеше да има някакъв разговор, то той трябваше пръв да търкулне топката, затова отвори уста, пълна с развалени зъби и каза:

— Здравей, стръв за дракони.

Тя припадна.

Събуди се с глава, облегната на една бомба. Той ѝ беше направил възглавница от своето яке и не се беше постарал да извади от него динамита.

— Ти си мъртъв.

— Не съвсем.

— Не съвсем?

— Можеш да разчиташ на това.

Тя премигваше бързо и прегъщащо трудно.

— Ами тогава... грешка?

— Разбира се.

— Било е един от твоите хитри номера?

— Тц. Беше въпрос на късмет. Добър късмет за мен. И лош късмет за Бердфийдър.

— Кой? Бърнард не съм те виждала от две години и половина.

Първо си мъртъв, после не си. За кого говориш? За какво говориш?

— Едно приятелче на име Пърди Бърдфийдър направи за мен нещо, което мислех, че е услуга. Очевидно сгреших, но това е друга история. Пърди Портфейла смяташе да се оттегли на френската Ривиера. Беше чул, че възможностите за работа там са добри. Аз му уредих среща с един барман на площад „Пайъниър“ — приятел, който се грижеше за личните ми документи. Сред четиринайсет различни паспорта Пърди избра този, в който беше моят официален псевдоним...

— Твоят официален псевдоним?

— Да. Така нареченият Бърнард М. Ренгл. *Истинското* ми име е Бебето. Не се смей. Чувствителен съм. Както и да е, на Бърдфийдър не му провървяло на Ривиерата. Той офейкал към Северна Африка, все така използвайки моя паспорт. И там много не му провървяло. Сигурно е много гадно да умреш в Алжир, макар че, предполагам, е за предпочитане пред Такома.

— Бърнард, какво правиш тук?

— В момента точно се чудя дали си доволна, или не си, че съм немъртвъв.

Лей-Чери замаяна се изправи на крака. Тя практически беше висока колкото Бърнард и дълго го гледаше в очите.

— Веднъж на Хавай, преди дори да те познавам, помислих, че си арестуван, и по някаква причина в паника се втурнах към твоята лодка. Тази вечер помислих, че си мъртвъв. И нямаше лодка, към която да се затичам.

Тя възнамеряваше да продължи, но ревлата в нея подаде солената си глава. Бърнард я прегърна. Тя го прегърна и те стояха така в продължение на... е, кой знае колко дълго време. Достатъчно, за да могат двамата евнуси, които бяха проследили Лей-Чери до пирамидата, да решат, че заради това, което става, си струва да се прекъсне ергенското парти на А'бен Физел.

— Какво правиш тук, Бърнард?

— Нещо сантиментално и драматично. Имам такива склонности.

— Дошъл си да ме спасиш, така ли? Да откачиш стръвта за дракони от кукичката?

— Дойдох да правя бум-бум.

— Господи! Трябваше да се досетя. Тук? Защо точно Тук?

Тя излезе от прегръдката му.

— За да нашърбя тази купчина камъни ще ми е нужна ядрена бомба. Отбих се тук, за да хапна нещо сладичко — той посочи многоетажната сватбена торта, която стоеше на една маса в далечния край на помещението — докато чакам да се разчисти хоризонта, за да мога да се кача на върха. Него щях да взривя.

— Защо, за Бога?

— Сватбен подарък. Няма друго нещо, което можех да ти дам и от което Физел да не притежава шест броя. Бум-бум. Щеше ли да познаеш, че съм аз?

— Естествено. Имаш дарбата да взривяваш не това, което трябва.

— Ох. Това беше болезнено. Но виж, пирамидата върху долларовата банкнота е с вдигнат връх. Това е традиция. Или неизбежна поличба. В такъв случай, какво искаш да кажеш с „не това, което трябва“?

— Освен че е невероятно красива, тази купчина камъни, както ти я наричаш, е най-важният строеж, издиган на тази планета от хиляди

години. Поне ти трябва да разбираш това.

— От къде на къде?

— Ти беше сам с пакета „Кемъл“. Не разбра ли посланието?

— Кое послание? Бях посъветван да не търся премии или купони и че пущенето е опасно за моето здраве.

— Имам предвид едно друго послание.

— Което е...?

— Ако не знаеш — а аз не съм убедена, че не знаеш — сега нямам време да ти разказвам.

— Така е. Наближава нула часът. Лей-Чери, не мога да повярвам, че се омъжваш за човек с черна коса.

— Косата няма нищо общо с това. Но докато сме на темата, не ми харесва брадата ти. С нея приличаш на Джак Изкормвача.

— Джак никога не си е пускал брада. Да не би да си враждебно настроена, защото щях да махна върха на твоята пирамида?

— Затова. И твоята бележка.

— А-а, бележката. Признавам, че тази бележка беше празни приказки без действие. Звучеше далеч по-остро, отколкото възнамерявах. Раздразни ме цялата тази публичност, намирискавше на стария синдром „Спасете света“, но не исках да звучи студено...

— Лаене срещу Луната?

— Че какво му е на това?

— Това ли беше за теб нашата любов?

— Това е всяка любов. Любовта не е клавесинен концерт в аристократическа стая за рисуване. И тя със сигурност не е социална осигуровка, ирландската лотария или дискотека на ролкови кънки. Любовта е лична и примитивна, освен това е малко плашлива и застрашителна. Сещам се за картата „Луна“ в тестето карти „Тарот“: някакво странно огромно раковидно с блестяща черупка и тракащи щипки се измъква от някаква вода, а в същото време диви кучета лаят към изцъклената Луна. Някъде под сърцата и цветята любовта е също толкова умопомрачителна. Опитите да се разрушат, да се изпипат, да се преоблекат раците като гъльби и да се накарат да пеят сопрано винаги завършват с малко кръв. Всичко се превръща в пародия. Има много хубави звуци, описващи „харесвам“, но „обичам“ е по-близо до лаенето. И все пак съжалявам за бележката. Написах ти друга, по-мека, но докато намеря куриер, ти вече беше напусната Сиатъл в галоп,

върху първата камила на султана. Може би нямах право да те виня... но имах право да страдам.

Лей-Чери се върна в прегръдката му. Той беше седял с разтворени ръце като мечка във витрината на магазин за препарирани животни. Те отново дълго се притискаха, здраво се държаха един за друг, а не знаеха точно защо. Точно в тази позиция през рамото на Бърнард тя видя А'бен Физел на входа на помещението. Усети как в нея трепнаха някои основни нервни връзки, но преди да успее да възпроизведе реакция в който и да било от своите мускули, Физел тръшна вратата. Тя задържа дъха си и се напрегна да чуе дали ключът ще се завърти в бравата.

Завъртя се.

— Поне няма веднага да умрем от глад и жажда — каза Бърнард. Той беше отворил бутилка шампанско и се насочваше към сватбената торта.

— Недей — изстреля Принцесата. Тя дръпна ръката му от средното парче.

— Извинявай. Предположих, че приемът е отменен.

Той махна шампанското.

— Разбира се, че е отменен. Разбира се. Глупаво беше от моя страна. Давай, изяж колкото можеш от тортата. Ето.

Тя откъсна една буца, от която покапа глазура и я поднесе към Бърнард. Белтъкът, който се процеждаше между пръстите й, му припомни как едно време в планината бандата на Кълвача беше играла на снежни топки, само и само да си раздвижат кръвта.

— Ами, благодаря, мен ме боли зъб. Но не се беспокой. Ще ми го извадят сутринта.

— Шампанско?

Преди да му предложи, Лей-Чери удари една гълтка от бутилката. По назалните ѝ отвори се спуснаха толкова много мехурчета, че тя едва дишаше. Почувства се, сякаш беше вечерната телевизия в събота и в носа ѝ имаше оркестър.

— Шампанското било открито от един католически монах — каза Бърнард. — Гаврътнал мъничко и изскочил от килията си с викове: „Аз пия звездички! Аз пия звездички!“ Текилата била измислена от група мрачни индианци. За човешката саможертва и пирамидите. Някъде между шампанското и текилата се намира тайната история на Мексико така, както някъде между говеждия вагон и „Хоустес Туинкийс“ е тайната история на Америка. А, не си ли в настроение за епиграми?

— Бърнард, загазихме ли?

— Ти ще кажеш. Аз не съм запознат с обичаите на господина. За колко време му минава ядът?

— Скоро ще трябва да ни пусне. Ще трябва да го направи. Майка ми е в града. Жулиета също. Пресата е из целия дворец. Ще трябва да ни пусне преди зазоряване.

— В такъв случай, скъпа моя, още шампанско. Между другото, тортата е вкусна. Чувствам се празнично. Колко неуместно настроение.

Лей-Чери успя да възпроизведе кратък смях.

— И аз самата се чувствам странно окрилена. Идиотско е. Всичко, за което бях мечтала и работила, на което бях разчитала, се разбива на парчета, а аз съм щастлива. Освен това замръзвам.

Тя беше облечена с дънки и зелена памучна блузка без ръкави. Бърнард я загърна със своето черно рипсено яке. Пръчките динамит се бълскаха в гърдите ѝ. Тя продължаваше да трепери, затова той издърпа изпод тортата везаната покривка и двамата се сгущиха под нея като двойка под чаршаф на игрите между Харвард и Принстън.

— В централното помещение на Великата Пирамида постоянната температура е осемнайсет градуса — каза тя. — Исках да постигна същите условия тук. Осемнайсет градуса е доста далеч от Маui.

— След като имаме да убиваме толкова време, защо не ми разкажеш за тази пирамида? Защо е толкова важна и какво е трябвало да разбера за нея от моите цигари?

— Малко е късничко, глупчо — каза тя. Но тъй като шампанското беше толкова звездно, а тортата толкова снежна, и тъй като беше невъзможно да различиш Харвард от Принстън на светлината на клеопатриния фенер, тя започна да му разказва. Цялата история.

Междуд временено из разбития ѝ апартамент щъкаха полицаи, а А'бен Физел усърдно разпространяваше слуха, че неговата бъдеща булка е била отвлечена от ционистки терористи.

Ако кажем отвлечена от френско шампанско, ще сме по-близо до истината. Шампанското ги беше хванало и двамата, а още нямаше ни следа от бележка за откупа.

— Пишкам звездички! — квичеше Принцесата.

От джоба на ризата си Бърнард извади пакет „Кемъл“. Той започна да имитира с него движенията на НЛО, като издаваше бипкави звуци от трети вид.

Лей-Чери се върна.

— Имам звездички по обувките — оплака се тя.

Бърнард я боцна с пакета.

— Това ли е твоят отговор на теорията ми?

— Спомняш ли си двойката от Аргон? Натъкнах се на тях миналия месец на селския пазар на булевард „Холивуд“. Нина Яблонски написа филмов сценарий, основан на моя живот, и го пробутваше на Джейн Фонда и Илейн Латурел. „Млад бомбаджия прави страшен купон“. Отидох в Лос Анджелис да спра това и там ги срещнах. Купуваха си пиня колада. Дали това не поставя под съмнение твоята теория?

— Незначителна пречка. Какво ще кажеш за това, което видяхме от „Хай Джинкс“? Това не беше пиня колада.

— Видяхме, каквото видяхме. В хавайското небе и на селския пазар. Тревожиш ме, когато говориш за НЛО, защото подозирам, че търсиш спасение от тях. Това, което ми харесва в летящите чинии, е, че не можем със сигурност да знаем дали ще ни спасят или ще ни удавят. Или нито едно от двете. Или и двете. Те изглежда действат с чувство за хумор. Обичам да си ги представям като космически хора извън закона. Обичам да си представям, че могат да излитат от селския пазар също толкова лесно, колкото от Халеакала или Аргон. Мама му, това е вкусно.

— Отворил си още една бутилка? Бърнард!

— Йъм!

— Ами, тогава... какво ще кажеш за пакета „Кемъл“

— Какво ще кажеш за машината за разфасоване на месо „Адолф“? Тя също е открита врата към приключенията, ако знаеш как да погледнеш през нея.

— Да... ще трябва да зарежа това. Да! Това е!

Тя плесна с ръце.

— Ти си намерила ключа към мъдростта в пакета „Кемъл“. Той положително е един от най-необикновените сред нашите свещени предмети. Но има и много други. Лично аз намирам, че кухненският кибрит е много богат на символика, а гелът за коса „Динити-Ду“ е открита покана да участвуаш в късносанскритските проявления на божественото. Но в „Кемъл“ има нещо друго и то е неговата прямота. Искам да кажа, че то си е написано. ИЗБОР. Ако човек търси едничка истина, според която да живее, ето я. ИЗБОР. Да се откажем безучастно да приемаме това, което ни дават обществото или природата, а сами да избираме. ИЗБОР. Това е разликата между правотата и смисъла, между един живот, истински изживян, и никаква мижава сянка върху стената на офиса.

Тя импулсивно го целуна.

— Знаех си, че ще ме разбереш. Момче, къде си бил през целия ми живот?

Бърнард ѝ подаде бутилката. Той започна да пее:

*Двайсет жаби тръгнали на училище,
Давайте, Тексас Рейндърс.
Край едно мочурище,
Давайте, Тексас Рейндърс.
Там се научили да работят и играят,
Давайте, Тексас Рейндърс.
И да пият бира „Лоун Стар“ по цял ден,
Ха-ха, Тексас Рейндърс.*

— Бърнард, нещо не ми се пее.

— Пее ти се.

Реката се простира студена и зелена.

*Реката се простира студена и зелена.
Едно по едно листата падат.
А реката се простира студена и зелена.*

Странно, реките винаги събуждат в нас балади. Не като ония глупости в „Е. Е. Къмингс“.

— Бърнард, искам да кажа още нещо.

— Давай.

— Ти явно искаш да кажеш, че идеите, които развих на таванчето, са присъщи на пакета „Кемъл“, че техният произход не е непременно аргонски.

— Може би пакетът „Кемъл“ е Аргон. В къщата на баща ми има много мансарди. Чаткаш ли? Аз съм човек извън закона, а не философ, но поне едно знам: във всичко има смисъл, всички неща са свързани и доброто шампанско си струва.

Бърнард отново започна да пее. Лей-Чери плахо се присъедини към него. Между два стиха те отвориха още една бутилка. Изхвърчането на тапата проехтя из огромното каменно помещение. Сред трите милиарда хора на Земята само Бърнард и Лей-Чери чуха изхвърчането на тапата и ехото от него. Само Бърнард и Лей-Чери се унесоха под покривката.

Докато спяха, лампата догоря. Събудиха се в такава гъста тъмнина, която би събудила страха от смъртта и у най-черния катран. Бърнард драсна клечка, а Лей-Чери се вкопчи в ръката му.

— И ти ли си мислиш това, което аз си мисля? — попита тя.

— Едва ли. Аз си мислех за произхода на думата тиквичка. Такава готина дума. Някак закръглена, дабронамерена... и секси като дъщерята на някой фермер. Идеална. Чудя се кой ли се е сетил за тази дума. Сигурно е бил някой стар поет, седнал в поле с тикви в древна Гърция. Или пътуващ търговец от Вавилон?

— Бърнард! Престани! Изминаха вече часове. Сигурна съм, че зората отдавна е дошла.

— В бар като този човек никога не би могъл да разбере. Чакай. Дай да запаля една лампа.

Той успя да възпламени един от античните фенери.

— Щом като досега не ни е пуснал... Бърнард! Това не е временна неприятност. Той е решил да ни остави тук.

— Страхувам се, че си права. Той няма как да ни пусне сега, без да се получи доста конфузно положение. Ако е като повечето мъже, той по-скоро би станал убиец, отколкото глупак.

Известно време Лей-Чери не продума. После внезапно се засмя.

— Но всичко е наред, нали?

Тя го озари с усмивка, достатъчно широка, за да доставиш през нея неделния брой на вестник „Ню Йорк Таймс“.

— В теб ли е динамитът?

— Скъпичка, тук той няма да свърши голяма работа.

Усмивката ѝ се затвори. Сърцето се обади в „Ню Йорк Таймс“ и прекрати абонамента.

— Какво... какво... искаш да кажеш?

— Преди три години в Хавай се опитах да ти обясня за динамита. Бомбата не може да разрешава всяка проблема. Динамитът е въпрос, а не отговор. Може да попречи на нещата да се втвърдят, да ти остави шансове. Понякога самото повдигане на въпроса

е достатъчно, за да се възстанови животът, достатъчно, за да се обърне разполагането, което идва в резултат на безразличието. Но за нас тук динамитът е безполезен. Разбира се, че можем да взривим вратата, но няма къде да се прикрием. Експлозията ще ни убие.

Лей-Чери се разплака. (За една красива принцеса тя наистина беше проляла твърде много сълзи през живота си.) Бърнард силно я прегърна. Пръстите му пробягаха като лисици през горския пожар на нейната коса.

— Всъщност — каза той — обзала гам се, че тиквичка е американска дума. Просто ми звучи американски. Като домашен карнавал на сладкия, тъпичък, добре охранен оптимизъм. Представям си момиче от групата на мажоретките в Мидуест, което го изчукват на задната седалка на един Шевролет след мразовит вечерен мач в петък. Разбиращ ли какво имам предвид? Американска Тиквичка.

Отвън се плетеше мрежа за лов на птици. Поради политическия климат в Средния Изток в последната четвърт на двадесети век всички, включително и Жулиета, наляпаха въдицата на А'бен Физел за ционисткото похищението. Полицията от няколко държави и отряди от дузина армии търсеха Принцеса Лей-Чери. Евреи и араби с еднакво усърдие я търсеха и в дружните си усилия постигнаха някакво мирно сътрудничество, което рядко преди това бяха постигали.

Вътре ситуацията доста наподобяваше остров Макнийл или таванчето. Бърнард и Лей-Чери бяха в далеч по-добри условия от повечето затворници. Имаха си дори пакет „Кемъл“, който да им прави компания. Е, нямаше кой да внася табли с вечеря и гърнета, но силата на пирамидата запазваше тортата в прясно състояние, тя си имаше свое отходно ъгълче, той си имаше негово. С течение на дните те си определяха все по-малки дажби торта и шампанско и все пак изглеждаше, сякаш имаха безкрайни запаси.

— Най-много ми липсва Луната — каза Лей-Чери.

Човекът извън закона каза, че и на него му липсва.

Тактично се отбягваше въпроса какво ще правят, когато се освободят, и дали ще го правят заедно. Лей-Чери очевидно беше отписана. Тя трябваше да се готови да изостави своята пирамида толкова далеч зад гърба си, колкото и годеника, който я беше построил. И въпреки някои гъделичкащи спомени за неговото дълго, хълзгаво нещо, за интригуващата му иззвивка и виолетова корона, на Земята като че ли не съществуваше достатъчно далечно място.

Тя можеше да навести Жулиета и да хвърли един поглед на своето родословие. (Бърнард също имаше официална покана да посети двореца на Жулиета.) След това тя вероятно щеше да се завърне в Америка. Бърнард, без съмнение, щеше да се завърне. Но що се отнася до живот заедно, е, Бърнард можеше да си затвори очите пред нейния арабски партньор в леглото, но не би могъл да забрави нейното предразположение към правене на добро и към групово мислене, а от своя страна Лей-Чери бе изпаднала в подозрения, че в последната

четвърт на двадесети век Купидон беше прекалено замаян, побъркан и изцяло низвергнат, та да може да се задържи на едно място и да си довърши работата.

— Има три изгубени континента — скърбеше тя. — Единият сме ние, влюбените.

От невидимия биогенератор на пирамидата те черпеха огромна енергия, която използваха за безкрайни разговори и за да потискат сексуалните си желания. Между тях се установи негласно споразумение, че след като бъдещето на техните взаимоотношения подлежеше на преоценка, то те няма да отхапят и парченце от нещо, което впоследствие можеше да се окажеекс-полуфабрикат. От време на време си разменяха по една целувка и се шпионираха, докато ходеха в съответните си ъгли да пишкат, но иначе се държаха така, сякаш тя е отгледана във Върджин Мери, Джорджия, а неговият афтършейв е „Ноу Май Моулстар“. Те най-вече разговаряха.

— Лей-Чери, ти за малко щеше да се омъжиш за този мъж. А дори не си го познавала достатъчно добре, за да предвидиш лошото държание, което той демонстрира в момента.

Тя размисли.

— Е... той наистина веднъж каза нещо странничко. Беше пил и се хвалеше колко могъщи са той и неговото семейство. Каза, че те са насадили Съединените Щати върху петролен варел. Каза, че ако Америка влезе във война с когото и да било — например Русия — той и неговият народ можели да определят изхода. Каза, че когато си пожелаят, могат да прекратят доставките на петрол за Америка и че това щял да бъде краят на нашата страна. Ако арабите си наумят да си задържат петрола, ние не бихме могли да устоим на едно чуждо нахлуване. Мислиш ли, че това е възможно?

— Да, сигурно е възможно.

— Това не те ли притеснява?

— По дяволите, не. Това не ме притеснява. Във всеки случай, не повече от *който и да било* аспект на политиката и икономиката.

— Ти си заравяш главата в пясъка. Ако Русия превземе Америка, това ще бъде ужасно.

— В много отношения ще бъде. На Земята няма хора, които да са дори наполовина скучни колкото комунистите, а славяните извадиха неприятен късмет. Комунизмът е висшият пример за това как

политическият идеализъм може да превърне човешките същества в андроиди. Убеден съм, че светът ще помръкне, ако тези роботи някога успеят да се докопат до нашето копче. Но не е нужно да напускам дома си, за да си прекарвам весело. Пак бих намерил начини за рок енд рол.

— Егоистично. Лекомислено. Незря...

— Чакай. Задръж малко. Искам да кажа, че всяко тоталитарно общество, колкото и да е строго, си е имало свой ъндърграунд. Всъщност два ъндърграунда. Единият е ъндърграундът на политическата съпротива, а другият е този, зает със запазването на красотата и радостта, или, иначе казано, запазването на човешкия дух. Нека ти разкажа една история. През четирийсетте години, в окупирания от нацистите Париж, един човек на изкуството на име Марсел Карне направил филм. Той го заснел на улицата на крадците — старата парижка улица на театрита, където едновременно имало от всичко: от представления на Шекспир, до циркове с бълхи, от големи опери, до момичешки спектакълчета. Филмът на Карне бил исторически и изисквал стотици костюми от деветнайсети век. Били нужни коне и карети, жонгльори и акробати. Филмът се оказал дълъг повече от три часа. И Карне го създал точно под носовете на нацистите. Този филм е тричасово утвърждаване на живота и изследване на странния и понякога разрушителен магнетизъм на любовта. Романтичен? О, мила, той е толкова романтичен, че може да накара рекламен плакат да въздъхне и сонет да се изчерви. Но напълно безкомпромисен. Той е празненство на човешкия дух във всичките му глуповати, нежни и гротескни премени. И го направил на сред нацистката окупация, заснел тази красота в утробата на звяра. Нарекъл го *Les enfants du paradise*. — Децата на рая — и четиридесет години по-късно той все така трогва публиката по света. Не искам да отнемам от заслугите на френската Съпротива. Нейните смели нападения и саботажи подкопаваха германците и помогнаха за тяхното сриване. Но в много отношения филмът на Марсел, неговите „Деца на рая“, бил поважен от въоръжената съпротива. Хората от Съпротивата вероятно са спасили кожата на Париж, Карне е запазил неговата душа.

Лей-Чери стисна ръката на Бърнард толкова силно, че луничките се оцветиха. Луничките си събраха багажа и се насочиха към върховете на пръстите. Те бяха готови да напуснат кораба.

— Някой ден трябва да ме заведеш да видя този филм.
Обещаваш ли?

— Обещавам, Лей-Чери. Ще намерим начин да го видим, независимо от всичко, което правят политиците и генералите. Не може да ни спре нито комунистическият тоталитаризъм, нито капиталистическата инфлация. Ако билетите струват по хиляда долара единия, ще платим, без да ни мигне окото. А ако нямаме достатъчно пари, ще се промъкнем грatis. След това ще хапнем „Хоустес Туинкийс“ и ще изпием кана вино. А ако бисквитите и виното са прекалено скъпи, ще засеем зърно и грозде и сами ще си направим. А ако конфискуват нашата малка лозница и нашето парцелче „Туинки“, тогава ще *откраднем* това, което ни е нужно от онези, които го имат в излишък. Ех, Лей-Чери, животът е прекалено кратък, за да позволяваме на онези тъжни, болни андроиди, които контролират законите и икономиката, да ни лишават от неговите радости. И те няма да ни лишат. Дори в тоталитаризма. Дори в една пирамида.

С тези думи той отвори последната останала бутилка шампанско и погълна количество, равняващо се на четири пъти неговата дневна дажба. После я подаде на Лей-Чери и тя направи същото.

— Йъм — каза той.

Тя очевидно беше на същото мнение.

През следващите два дни Бърнард въобще не пи шампанско, а Лей-Чери сръбваше, колкото да си накваси устните. И въпреки това, оставаше малко...

От тортата, тортата, чиито снежни етажи преди изглеждаха неизчерпаеми като природни ресурси, сега бяха останали само трохи. Трохи и пречупено захарно крилце от едно сладко ангелче.

На всичкото отгоре свърши бензинът във всички лампи, освен в една. Те ограничиха светлината на един-два часа дневно и прекарваха повечето време в тъмнината.

Беше изминал месец — макар че те нямаше как да разберат — и той започваше да им се отразява. Те рядко споменаваха вероятността да умрат, но тя беше в очите им, когато лампата блещукаше, беше в начина, по който се взираха в топящите се храна и течности.

Те не можаха да разберат защо никой не е дошъл да ги освободи. Дебелите гранитни стени не им позволяваха да чуят работниците, които се тълпяха върху пирамидата с бояджийски пистолети. А'бен Физел я боядисваше в черно. Никой повече нямаше да бъде допуснат до пирамидата, постанови Физел. Тя беше затворена завинаги, като мемориал на неговата възлюбена.

Само веднъж Лей-Чери си позволи да каже:

— Ако след много години ни открият тук, ние ще изглеждаме също така, както днес. Нашите тела ще бъдат идеално запазени, благодарение на силата на пирамидата.

— Това е добре — каза Бърнард. — Красота като моята заслужава да надживее времето. Искам децата на бъдещето да имат възможността да зърнат моите зъби.

— Каква ирония на съдбата — всичко започва и свършва с пирамидите. Искам да кажа, че нямаше да сме затворени в това нещо, ако не беше пакетът „Кемъл“. И, разбира се, твоята луда история за Червените Бради от Аргон. Сигурно нещата идват по-далеч от „Кемъл“-а. Идват от нашите червени коси.

— Които благодарение на Бог ще бъдат идеално запазени.

— Да, разбира се. И все пак, каква ирония. Исках да разреша загадката на пирамидите и ето сега съм заключена в една пирамида, може би ще умра в нея и повече от всяка съм далеч от отговора.

— Това ли е всичко, което си искала? Да разбереш смисъла на пирамидите?

— Какво искаш да кажеш с това „всичко, което съм искала“? Това е много. Ти, предполагам, знаеш смисъла на пирамидите?

— Знам го.

Тя почти му повярва.

— Тогава би ли ме просветил? Как така си разбрал смисъла, след като толкова други са се провалили?

— Много просто. Това е, защото други — като самата теб — са гледали на пирамидите с погрешен поглед.

— С погрешен поглед?

— Ъхъ. Ти си гледала на пирамидата като на завършен продукт, на цялост, на самото нещо. Но пирамидата е просто частта от нещото и то неговата основа. Пирамидите са пиецестали, мила. Една пирамида е просто основа, върху която стои нещо друго.

— Сериозно ли говориш?

— Напълно.

— Ами, Господи, Бърнард. Какво стои върху пирамидите?

— Души. Души като теб и мен. И сега ние ще стоим върху тях. Пирамидата е дъното, а върхът сме ние. Всички ние, които сме достатъчно луди, достатъчно смели и достатъчно влюбени. Пирамидите са били строени за пиецестали, върху които душите на истински живите и истински влюбените да могат да застават и да лаят към Луната. И аз вярвам, че нашите души, твоята и моята, завинаги ще бъдат заедно върху пирамидите.

Тя го намери в тъмнината и го прегърна така, че капитанът на неговите лунички за втори път задейства алармата за качване в спасителните лодки. (Прилуняване в спасителните лодки?) Той също я прегърна. Устните им се докоснаха и ги изненадаха с количеството сокове, които отделиха. След малко лицата им вече не бяха достатъчно просторни, за да поберат целувките им, а устните свободно кръстосваха влажните им тела. Той се мушна в нея с ясно доловим плясък и така както бяха отслабнали, те се любиха бавно и сладко в продължение на повече от час.

След това той заспа върху камъните, завит с покривката. Когато започна тихичко да хърка, тя се измъкна и приготви динамита.

„Краставите магарета през девет баира се надушват“ — помисли си Лей-Чери. — „Сега аз съм бомбаджията“. Тя беше свързала фитилите — нелека работа в тъмнината — и облегнала пръчките динамит на вратата. „Сега аз съм Кълвача.“

Тя драсна една от неговите последни кибритени клечки и я доближи до върха на фитила. Когато той започна да съска, хвърли кибритената кутия и опипом бързо се върна при Бърнард. Беше обърната на една страна официалната маса, масата, която бе носила тортата и шампанското. Тя образуваше крехка барицада по протежение на спящото тяло на Бърнард. Прекрачи масата и се наведе над него. Той лежеше по гръб. С всичка сила тя притисна своето голо тяло върху неговото, за да го покрие, да го предпази. Лицето ѝ покри неговото, ръцете ѝ обгърнаха главата му. В първия момент той си помисли, че тя иска ощеекс, и в отговор промърмори нещо в знак на щастлив протест. Тъй като натискът, който тя упражняваше, започна да го беспокои, той направи опит да освободи главата си.

— Лей-Чери, не мога да дишам — каза той. Гласът му беше приглушен. Тя го притисна по-силно.

— Ти си по-добре устроен за този свят — каза тя. — Аз непрекъснато се опитвам да го променя. Ти знаеш как да живееш в него.

Това напълно го разсъни. Той усети миризмата, а после чу и съскането на фитила. Той осъзна какво е направила. Той бе замислил същото. Само че бе решил да си даде още един ден, още една възможност да се люби с нея. Тя го бе изпреварила! Тя жертваше себе си, за да спаси него. Принцесата като герой.

— Най-после открих начин да задържа любовта — каза тя.

Той се напрегна да се превърти, да размени местата, но тя беше заклещила краката си и той не можеше да я обърне.

Той започна да изпомпва адреналин по-бързо, отколкото който и да било кладенец на Физел изпомпва петрол, насьбра всеки волт и карат сила останали в него и с разкъсващи се мускули, обтегнати

сухожилия и искри между стържещите зъби бавно започна да се изправя. Почти беше успял, когато Лей-Чери, все така здраво вкопчена, се присегна между краката му и го сграбчи за топките. Стисна ги толкова зверски, че той едва не изгуби съзнание. През главния вход нахлу болката, а силата се измъкна през задния. Те се срутиха заедно. Галактики и плюшени мечета прелитаха край тях, докато падаха, жабоци скачаха от звезда на звезда, Луната танцуваше фанданго, те видяха Макс и Дюд, Тили и Катлийн, А'бен и Ралф Нейдър, пламтящи къпини, лукови глави от чисто злато и музикалните планински върхове на Му.

Те се приземиха върху пакета „Кемъл“ с болезнено тупване.

— Йъм — настоятелно прошепна тя в брадата му. Тогава бомбата избухна.

Луната няма нищо общо с това. Тя е просто един предмет. Луната няма за цел да разплисква нещата — в басейна на всеки океан, в матката на всяка жена, в бурканчето мастило на всеки поет, в кофата на всеки луд.

„Тя е просто хартиена Луна (която плува над картонено море)“. Луната няма нищо общо с това, че най-добрите играчки са направени от хартия. А най-добрите метафори са направени от сирене.

Казват, че изгубените предмети отиват на Луната. Виновна ли е сирената за това, че морякът харесва нейната песен?

Луната няма нищо общо с това. Тя е само един дебел, тъп предмет, небесната тиквичка. Честно казано, Луната е голяма глупост. Изгоряла шлака с цвят на помия; изсъхнала сива бисквита, покрита с белези. Всеки свободен камък в нашата Слънчева система я е боцвал. Тя е била засипвана с камъни, изгаряна, пробождана и измъчвана. Ако влюбените са избрали тази съсипана развалина, тази изтерзана топка прах, това разровено и изпълчено парче безплодна земя за хранилище на своите мечти, Луната няма нищо общо с това.

Почитателите на Слънцето обичат да подчертават, че Луната просто отразява слънчевата светлина. Да, Луната е огледало. Тя няма нищо общо с това. Луната е първичното огледало, първото, което е отказало да изкриви ИЗБОРА. Предметите не са способни да мислят. Те си служат с други подходи. Но ние, човешките същества, използваме предметите, за да мислим с тях. А когато се стигне до Луната, ти си свободен да мислиш, както си избереш.

Ако Луната висеше над Форд Къпина като поличба, като евтин литературен способ, тя нямаше нищо общо с това. Луната просто си висеше. Бърнард Мики Ренгл и Принцеса Лей-Чери летяха към нея с такси.

Бърнард пръв дойде в съзнание. Той се събуди в арабска клиника, която се отличаваше с дюшеци от козя кожа и стени, зелени като сополи. Трябваше му час, за да разбере защо гъмжащите наоколо мухи не жужат. Отговорът му бе подсказан, когато полицайите започнаха да го разпитват с помощта на тетрадка. Той беше глух.

Естествено, те бяха убедени, че той е похитителят. Те го питаха дали мотивите му са били политически или сексуални. В тетрадката той написа: „Зачукайте си го в търкулнат петролен варел. Зачукайте си го в Корана.“

Полицайите се спогледаха и кимнаха.

— Пилитически и сексуални — казаха те.

Единствената му мисъл беше как да избяга. Най-напред той трябваше да разбере какво са направили с трупа на Лей-Чери. Смяташе да занесе праха ѝ на Хаваите. Щеше да построи пясъчен замък във формата на пирамида на плажа, в близост до Лахайна. Щеше да поръси нейния прах върху пирамидата и да гледа как вълните идват и го отнасят към Му.

Съзнанието му беше привързано към тази мрачна гледка така, както краката му бяха привързани към леглото. На третия ден му свалиха оковите от краката. Съзнанието му остана оковано.

— Тя казва, ти невинен — написа полицаят.

Бърнард подскочи.

— Значи тя е жива! — каза той. Не можа да се чуе как го казва.

Те кимнаха. Поведоха го по коридора към нейната стая.

Две трети от косата ѝ беше опърлена до корен. Дясната ѝ буза беше разкъсана като тази на Луната. Но тя беше будна и се усмихваше.

Той посочи ушите си. Тя посочи своите. Тя също беше глуха.

Тя взе тетрадката.

„Здрави, стръв за дракони“ — написа тя.

Не искаха да ги пуснат от клиниката. А'бен Физел беше наредил да бъдат задържани. А'бен бързаше към родината след бизнес пътуване в Америка. И двамата разбираха какво може да означава неговото завръщане.

Жулиета пристигна преди А'бен. Придружаваше я нейният министър-председател — брадат гигант с колан-патрондаш. Плюс двайсет и пет бунтовни командоси. Кралица Жулиета посъветва Ихай Физел да предаде младата двойка. Тя заплаши с международен скандал. Старият султан разбра нейната мисъл. Той неведнъж беше предупреждавал сина си, че червенокосите не носят нищо друго, освен неприятности.

— Веднага ги изведете от тук — каза той на Жулиета. — Аз ще се оправя с моето момче. Шалом.

Те се възстановяваха в двореца на Жулиета. Оздравяването им вървеше гладко, с изключение на тъпанчетата.

На едно бюро в тяхната стая (Кралица Ж. не беше пуританка) Бърнард пише писмо на Лей-Чери. Тя нетърпеливо го четеше през рамото му.

Той описваше един сън. Или видение. Той пише, че когато той и Лей-Чери са паднали на пода, точно преди взрива, той получил усещането, че са паднали в пакета „Кемъл“.

„През цялото време, докато бях в безсъзнание“, пише той, „аз сънувах — мисля, че сънувах — че сме избягали през пакета «Кемъл». Че сме влезли в него, хванали сме камилата и сме я яхнали към оазиса...“

Тя взе тетрадката от ръцете му. „Трябваше да яздим бързо“ — написа тя — „заштото бяхме голи, а слънцето напичаше. Червенокосите изгарят лесно“.

Бърнард си възвърна хартията и писалката. „Да“ — написа той — „точно така. Тогава стигнахме до оазиса, където се отморихме край извора в сянката на палмите.“

Лей-Чери отново изтрягна тетрадката. „Във вирчето имаше жабок. И ние се чудехме как една жаба се е озовала в средата на пустинята.“

Бърнард сграбчи тетрадката. „Откъде знаеш това?“

Беше неин ред. „Ядохме пресни фурми. Ти направи една смешна забележка за това, че фирмите били разхлабващи. Минаха някакви бедуини и ни дадоха старо камилско покривало. Едно покривало за двамата. Увихме се в него...“

„То беше светло кафе яво“ — написа Бърнард. Беше толкова възбуден, че писалката трепереше.

„С няколко сини ивици“.

„Откъде знаеш това?“

„И аз сънувах същото. Изглеждаше по-истинско от сън. Видение? Или...“

„На здрачаване се любихме.“

„В началото ти смучеше пръстите на краката ми.“

„Пръстите ти са страховни. И тогава дойде резултатът от фирмите.“

Принцесата се засмя. „Ти се чудеше дали в пирамидата има мъжка тоалетна.“

„Решихме да избягваме пирамидите. Освен като пиедестали. Спяхме край вирчето. Откъде знаеш това? Откъде знаем това? Как е възможно и двамата да сме сънували абсолютно еднакъв сън?“

„А дали е било сън?“

Когато Жулиета влезе, те се взираха един в друг в мълчаливо объркване и лекичко потреперваха. Едва ли имаше смисъл да чука преди това. Жулиета носеше съобщение от Тили. Новини за Макс. Изчезването и възкресението на дъщеря му се бяха оказали непосилен психологически товар за Краля. Клапата му беше сдала багажа. „Сигурна съм це скоро сте си допре“ — му беше казала Тили, когато той паднал. „Залагам две към пет, че няма да се оправя“ — отговорил Макс. И спечелил.

За известно време Бърнард и Лей-Чери забравиха за пакета „Кемъл“ и за това дали той ги е предпазил от смъртта в момента на експлозията.

Те имаха пред себе си цялата последна четвърт на двадесети век, че може би и повече, за да си бълскат черупките по този въпрос.

Крал Макс беше погребан в Рино. Далеч от къбини. Бърнард и Лей-Чери присъстваха на погребението. След това те качиха Тили на самолет за Европа. Жулиета я беше назначила за управител на Националната опера.

— Сега сте бъда рапотесто момице — каза Тили. — О-о, спагети-о.

Бърнард и Лей-Чери отлетяха към Сиатъл. Когато пристигнаха в къщата на Фьорстенберг-Баркалона, те откриха, че тя е погълната от къбиновите храсти. Чък, който още живееше над гаража, беше проправил тунел до главния вход. Чък се промушваше между бодлите, за да гледа мачове на стария Магнавокс на Макс. Таксиметровият шофьор предложи на Бърнард и Лей-Чери да ги закара в хотел. Те отказаха. Те влязоха в тунела под лунна светлина.

Те устроиха своя живот в къщата. Сред бодлите и къбините. Излизаха рядко, освен когато ходеха на пазар. Обичаха супермаркетите. Аптеките. Зеленчуковите сергии. Магазините за цигари. „Вал-у-Мартс“. „Мийт-о-рамас“. Семайните центрове за обувки. Магазинчето за ядки и сладкиши на Бъди Скуиръл. Щандовете за електрически уреди.

Накъдето и да се обърнеха, ставаше нещо важно.

Те се любеха по всяко време и във всяко кътче на къщата. Понякога на Чък му се налагаше да ги прескача, за да стигне до телевизора.

Но тъй като бяха придобили усет към самотата, те прекарваха цели дни сами — Лей-Чери на таванчето, Бърнард в килера. Странно, но винаги свързваме романтиката с двама души, а романтиканата на самотата може да бъде дори по-пикантна и силна. Когато сме сами, светът свободно сам ни се предоставя. Той няма друг избор, освен да свали своята маска.

Естествено, валеше много. Прочутият сиатълски дъжд. Ако любовта смяташе да остава, добре беше да е готова, че ще ѝ подгизнат краката.

Лей-Чери започна да се занимава с живопис. Натюроморти. Не беше зле. Бърнард все разнасяше кибритени клечки.

— Всеки има нужда от хоби — обясняваше той.

Веднъж, някъде на изток, над планините, един научнофантастичен проблясък разцепи небето. Той носеше мигащи светлини във всички цветове, освен в един. Когато се убедиха, че нещото си е отишло, Бърнард и Лей-Чери си казаха, че се гордеят с червените си коси. Че ще бъдат готови, когато дойде последното представление.

Със своя дял от печалбите на Макс Лей-Чери купи мощни слухови апаратчета. Нейното беше розово, а това на Бърнард — черно. Всяко апаратче беше с големината на пакет „Кемъл“. Те бяха пластмасови и често поскръцваха. Бяха очарователни.

Дори със слуховите апаратчета слухът им не се възстанови напълно. Но те все още бяха убедени, че чуват катеричката в центъра на Земята. Знаеха, че катеричката вече тича гладко. Колелото ѝ се въртеше леко и свободно.

ЕПИЛОГ

Е, изкарахме нощта. Трябва да отдам това на Ремингтън SL-3, която остана, независимо от условията, които за пишеща машина от нейния клас вероятно са били крайно примитивни.

Повече няма да напиша нито един роман с електрическа пишеща машина. По-скоро бих използвал остра пръчка и купчина кучешки лайна. Но Ремингтън, макар и прекалено псевдоизтънчена за моя вкус, в крайна сметка е предмет, а една от темите на тази книга не беше ли точно възможността за пробив във взаимоотношенията между одушевените и неодушевените предмети?

Да, това е книгата, която разкри целта на Луната. И макар че може да не е открила какво *точно* е станало със златната топка, тя ясно обясни защо е било нужно да се повдигне този въпрос.

Предметите съвсем не бяха нашата единствена главна тема. Ето например, въпросът за еволюцията на индивида — как съзряването на една личност не се извършва от природата или обществото, а е основно измерение на една лична драма, на която природата и обществото не са нищо друго, освен зрители. Не разяснихме ли, че цивилизацията сама по себе си не е завършена, а е един театър или гимнастически салон, в който съзряващият индивид намира уреди за тренировка? А след като говорим за теми, какво ще кажете за... но чакайте. Стоп. Попаднах в капан. Това е същият този аналитичен, умозрителен, тъп бълвоч, за който Ремингтън SL-3 си точи зъбите. Нищо чудно, че още потраква, въпреки че няма гориво, въпреки че червената блажна боя й е влязла във вътрешностите. Достатъчно. Ще я изключва от

контак

ак

кккк

(Ха! Какво става, бе, Рем, да не си
губи езика?) и ще добърша ръкописно. Но ге шогерийт ми ще внесе по-
добление от естетическа гледна точка.
Той прилага на отвратителните над-
писи, които ужасни монголчета пи-
шат с тедешки по стените. Но ще
ме подтикне да бъда кратки. И на-
истина, какво остана да се каже?

След като тази скотска машина ме
постави в такова положение, че тряб-
ва да направя заключителна бе-
лемка, то смяtam, че най-справедливо
ще е да кажа още нещо за задер-
жането на любовта.

Когато загадката на една връзка
си отива, и любовта си отива. Тукъв
с просто. От това следва, че за нас е
важна не толкова любовта, колкото
самата загадка. Любовната връзка
може би е просто начин да се събъс-
чаме със загадката и ние консесим
любовта да продължи, за да продъл-

ми екстазът от близостта със загадката. Ако загадката стои неподвижна, това противоречи на природните закони. И все пак, тя е винаги на близък, наиздес – един свят от другата страна на огледалото (или пакета „Кемъл“), едно обещание в иордния гифт оти, който ни се усмихват. Зърваме я, когато ние застанем неподвижни.

Романтиката на новата мода, романтиката на самотата, романтиката на предметите, романтиката на древните пирамиди и далечните звезди – това са просто подходи за среща със загадката. И все пак не знам как да я задържим завинаги. Но мога и ще ви припомня два от най-важните факти, които знам:

1) Всичко е част от романтиката.

2) Никога не е прекалено изсно да имаш щастливо детство.

(Ха, какво става, бе Рем, да не си глътна езика?) и ще довърша ръкописно. Не че почеркът ми ще внесе подобрене от естетическата гледна точка. Той прилича на отвратителните надписи, които ужасни монголчета пишат с тебешир по стените. Но ще ме подтикне да бъда кратък. И наистина какво остана да се каже? След като тази смотана машина ме постави в такова положение, че трябва да направя заключителна бележка, то смяtam, че най-справедливо ще е да кажа още нещо за задържането на любовта.

Когато загадката на една връзка си отива, и любовта си отива. Толкова е просто. От това следва, че за нас е важна не толкова любовта, колкото самата загадка. Любовната връзка е може би просто начин да се сблъскаме със загадката и ние копнеем любовта да продължи, за да продължи екстазът от близостта със загадката. Ако загадката стои неподвижна, това противоречи на природните закони. И все пак, тя е винаги наблизо, някъде — един свят от другата страна на огледалото (или пакета „Кемъл“), едно обещание в поредния чифт очи, които ни се усмихват. Зърваме я, когато ние станем неподвижни.

Романтиката на новата любов, романтиката на самотата, романтиката на предметите, романтиката на древните пирамиди и далечните звезди — това са просто подходи за среща със загадката. И все пак не знаем как да я задържим завинаги. Но мога и ще припомня два от най-важните фактора, които знам:

- 1) Всичко е част от романтиката.
- 2) Никога не е късно да имаш щастливо детство.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.